

การสร้างสรรคงานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์



วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชาศิลปกรรมศาสตร์

คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2561

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

THE CREATION OF A DANCE REFLECTING ETHICS IN DANCE RESEARCH



A Dissertation Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Doctor of Fine and Applied Arts in Fine and Applied Arts

Faculty of Fine and Applied Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2018

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการ วิจัยนาฏศิลป์
โดย	น.ส.ลักขณา แสงแดง
สาขาวิชา	ไม่สังกัดการศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	ศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี

คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต

.....	คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์
(ศาสตราจารย์ ดร.บุษกร บิณฑสันต์)	
คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์	
.....	ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรประพิทร์ ฝ่ำสวัสดิ์)	
.....	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี)	
.....	กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ดวงใจ ทิวทอง)	
.....	กรรมการ
(อาจารย์ ดร.สิริธร ศรีชลาคม)	
.....	กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(อาจารย์ ดร.ธรากร จันทนะสาโร)	

ลักษณะ แสงแดง : การสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์. (THE CREATION OF A DANCE REFLECTING ETHICS IN DANCE RESEARCH) อ.ที่ปรึกษาหลัก : ศ.

ดร.นราพงษ์ จรัสศรี

วิทยานิพนธ์เรื่อง การสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์มีวัตถุประสงค์เพื่อค้นหารูปแบบการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ และแนวความคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยด้วยรูปแบบการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ และการวิจัยเชิงคุณภาพที่ผ่านกระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลจากเครื่องมือที่ประกอบไปด้วย ข้อมูลทางเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญทางด้านนาฏศิลป์ และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับงานวิจัย ประสบการณ์ส่วนตัวของผู้วิจัย การสังเกตการณ์ การสัมภาษณ์ในชั้นเรียน การสัมภาษณ์ที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมทางการวิจัย สื่อสารสนเทศ และเกณฑ์มาตรฐานศิลปิน สู่กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ ที่ให้ความสำคัญกับรูปแบบการแสดงและแนวความคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรค์ผลงาน

ผลการวิจัยพบว่ารูปแบบการแสดงประกอบไปด้วยองค์ประกอบในการแสดงนาฏศิลป์ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ การออกแบบบทการแสดง การคัดเลือกนักแสดง การออกแบบลีลานาฏศิลป์ การออกแบบเสียง การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบพื้นที่แสดง และการออกแบบแสง ในส่วนของแนวความคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ได้ให้ความสำคัญกับการสร้างสรรค์งานใหม่ โดยการคำนึงถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์เป็นสาระสำคัญ อันดับแรก การคำนึงถึงการแสดงที่สร้างสรรค์เพื่อกลุ่มของผู้ชมที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการวิจัยนาฏศิลป์ การคำนึงถึงการสะท้อนสภาพสังคมโดยใช้นาฏศิลป์ การคำนึงถึงความคิดสร้างสรรค์ในงานนาฏศิลป์ การคำนึงถึงแนวคิดของนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ การคำนึงถึงศิลปะการละครกับการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ การคำนึงถึงสัญลักษณ์ในงานนาฏศิลป์ การคำนึงถึงทฤษฎีด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ และทัศนศิลป์ รวมทั้งการคำนึงถึงการสร้างสรรค์การแสดงที่เป็นศิลปะเพื่อศิลปะ ตามลำดับ ซึ่งผลที่ได้จากการวิจัยนั้นตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยทุกประการ

สาขาวิชา ไม่สังกัดการศึกษา

ปีการศึกษา 2561

ลายมือชื่อนิสิต

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก

5986832235 : MAJOR COMMON

KEYWORD: ETHICS IN DANCE RESEARCH, CREATIVE DANCE, PLAGIARISM, POOR ETHICS IN
DANCE RESEARCH, DANCE

Luckana Saengdaeng : THE CREATION OF A DANCE REFLECTING ETHICS IN DANCE
RESEARCH. Advisor: Prof. Naraphong Charassri, Ph.D.

The thesis on the creation of a dance reflecting ethics in dance research aims to find forms of dance performance and the idea emerged after the creation of dance works reflecting the ethics of dance. The research uses two methods which are creative research and qualitative research through the process of analyzing data with tools that comprise related documents and research information, interviews with dance experts and those involved in research, personal experiences of the researcher, observation, classroom seminar, seminars related to research ethics, information media, and artist standards to provide the process of creative work in dance that focuses on the style of the show and the concept obtained after the creation of the work.

The study indicated that the components in dance consists of 8 points as following: designing of the show, casting dancing style, designing sounds, designing display equipment, designing costume, designing the display area, and lighting. In terms of the concept that was obtained after the creation of dance work that reflects the ethics of dance research, it primarily focused on creating new work with regard to research ethics, the creative performances for a group of audiences involved in dance research, the social reflection using dance, the creativity in dance work, the concept of postmodern dance, the drama arts and the creation of dance work, the focus on symbolism in dance work, the dance theory related to music and visual arts, as well as taking into account the creation of performances that are artistic for the arts, respectively. The results of the research are in accordance with the objectives of the research in all respects.

Field of Study: Common

Student's Signature

Academic Year: 2018

Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เรื่องการสร้างสรรคงานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ สำเร็จลุล่วงด้วยดี ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ดังต่อไปนี้

ศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และเจ้าของผลงานวิจัย ในงานวิจัยโครงการสนับสนุนยุทธศาสตร์ด้านการวิจัย คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ 2560 เรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยได้นำผลที่ได้จากงานวิจัยดังกล่าวมาเป็นแรงบันดาลใจสำหรับหัวข้อวิทยานิพนธ์ และผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์เรื่อง การสร้างสรรคงานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ทุกท่าน ที่กรุณาประเมินการสอบและตรวจสอบคุณภาพของ วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ได้แก่ รองศาสตราจารย์ดวงใจ ทิวทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรประพิตร์ เผ่าสวัสดิ์ อาจารย์ ดร.สิริธร ศรีชลาคม และอาจารย์ ดร.ธรากร จันทนะสาโร

อาจารย์ ดร.จิรัชญา บุรวัฒน์ ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือผู้วิจัยในการนำส่งวิทยานิพนธ์ผ่าน กระบวนการในระบบ CU iThesis จนสำเร็จลุล่วงด้วยดี

คณะนักแสดงทุกท่านที่ร่วมแสดงในการนำเสนอผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ ชุด การสร้างสรรคงานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์

คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ที่กรุณาเอื้อเฟื้อสถานที่สำหรับจัดการแสดงผลงาน สร้างสรรคทางด้านนาฏศิลป์ ชุด การสร้างสรรคงานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัย นาฏศิลป์

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณครอบครัว อันได้แก่ เรืออากาศตรีอภิม แสงแดง พันเอกวีระ แสงแดง นางปทุม แสงแดง และนางสาวไหมไทย แสงแดง ที่สนับสนุนด้านทุนทรัพย์ในการศึกษาเล่าเรียนของผู้วิจัย และเป็นกำลังใจที่สำคัญให้แก่ผู้วิจัยเสมอมา

ลักขณา แสงแดง

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....ค	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....ง	ง
กิตติกรรมประกาศ.....จ	จ
สารบัญ.....ฉ	ฉ
สารบัญตาราง.....ฉ	ฉ
สารบัญภาพ.....ฉ	ฉ
บทที่ 1 บทนำ..... 1	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา..... 1	1
1.2 คำถามในการวิจัย..... 4	4
1.2.1 รูปแบบผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์..... 4	4
1.2.2 แนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรคผลงานทางด้านนาฏศิลป์..... 5	5
1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย..... 5	5
1.4 ขอบเขตของการวิจัย..... 5	5
1.5 วิธีดำเนินการวิจัย..... 6	6
1.6 ข้อตกลงเบื้องต้น..... 8	8
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ..... 8	8
1.8 การรายงานผลการวิจัย..... 8	8
1.9 สรุปบท..... 9	9
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง..... 10	10
2.1 อารัมภบท..... 10	10
2.2 นิยามศัพท์เฉพาะ..... 10	10

3.4.2 การสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย.....	76
3.4.3 การสำรวจข้อมูลภาคสนาม	76
3.4.4 สื่อสารสนเทศ.....	77
3.4.5 การสัมภาษณ์.....	77
3.4.6 เกณฑ์มาตรฐานศิลปิน.....	77
3.4.7 ประสบการณ์ของผู้วิจัย.....	78
3.5 ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับงานวิจัย.....	78
3.6 ขั้นตอนในการดำเนินงานวิจัย	88
3.7 สรุปบท.....	89
บทที่ 4 กระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลและการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์.....	90
4.1 อารัมภบท.....	90
4.2 การวิเคราะห์ข้อมูล	90
4.2.1 รูปแบบของการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์.....	90
4.2.1.1 การทดลองเพื่อหารูปแบบผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ในการ สร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ครั้งที่ 1.....	91
4.2.1.2 การปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ครั้งที่ 2.....	108
4.2.1.3 การทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งที่ 3	118
4.2.1.4 การทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งที่ 4	124
4.2.1.4 การทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งที่ 5	146
4.2.2 แนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัย นาฏศิลป์.....	189
4.2.2.1 จริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์.....	189
4.2.2.2 การแสดงที่สร้างสรรค์เพื่อกลุ่มของผู้ชมที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการวิจัยทาง นาฏศิลป์	190

4.2.2.3 การสะท้อนสภาพสังคมโดยใช้นาฏยศิลป์	191
4.2.2.4 ความคิดสร้างสรรค์ในงานนาฏยศิลป์	191
4.2.2.5 แนวคิดของนาฏยศิลป์หลังสมัยใหม่.....	192
4.2.2.6 ศิลปะการละครกับการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์.....	192
4.2.2.7 การคำนึงถึงสัญลักษณ์ในงานนาฏยศิลป์	193
4.2.2.8 ทฤษฎีด้านนาฏยศิลป์ ดุริยางคศิลป์ และทัศนศิลป์	193
4.2.2.9 การสร้างสรรค์การแสดงที่เป็นศิลปะเพื่อศิลปะ	194
4.3 อภิปรายผล	195
4.3.1 รูปแบบของการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์	195
4.3.2 แนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์.....	200
4.4 สรุปบท.....	204
บทที่ 5 บทสรุป.....	205
5.1 อารัมภบท	205
5.2 ผลที่ได้จากการวิจัยเรื่อง การสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์.....	205
5.2.1 รูปแบบของการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์	205
5.2.2 แนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์.....	232
5.3 ข้อเสนอแนะ	235
บรรณานุกรม	236
ภาคผนวก	238
ภาคผนวก ก โปสเตอร์ประชาสัมพันธ์การแสดงผลงานคุณนินพนธ์ทางด้านนาฏยศิลป์ เรื่อง การสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์.....	239

ภาคผนวก ข การฝึกซ้อมการแสดงผลงานดุซงกีนิพนธ์ทางด้านนาฏยศิลป์ เรื่อง การสร้างสรรค์ งานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์.....	241
ภาคผนวก ค บรรยากาศในการแสดงผลงานดุซงกีนิพนธ์ทางด้านนาฏยศิลป์ เรื่อง การสร้างสรรค์ งานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ เมื่อวันที่ 7 มกราคม พ.ศ.2562 ณ โรงละครแห่งมหาวิทยาลัยกรุงเทพ คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ วิทยาเขต รังสิต	244
ประวัติผู้เขียน	247



สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 3.1: รายนามผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องข้องกับการวิจัย วันที่ดำเนินการสัมภาษณ์ และ ประเด็นคำถาม	80
ตารางที่ 4.1: นักแสดงในการปฏิบัติการทดลองสร้างสรรค์ครั้งที่ 1	95
ตารางที่ 4.2: การทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งที่ 1	99
ตารางที่ 4.3: ปัญหาและแนวทางในการปรับปรุงจากการทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงาน นาฏศิลป์ครั้งที่ 1	106
ตารางที่ 4.4: นักแสดงในการปฏิบัติการทดลองสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งที่ 2	110
ตารางที่ 4.5: การทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ครั้งที่ 2	112
ตารางที่ 4.6: ปัญหาและแนวทางการแก้ไขผลงาน ในการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 2	117
ตารางที่ 4.7: นักแสดงในการทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งที่ 3.....	120
ตารางที่ 4.8: การทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ครั้งที่ 3.....	121
ตารางที่ 4.9: ปัญหาและแนวทางการแก้ไขผลงาน ในการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 3	123
ตารางที่ 4.10: นักแสดงในการทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งที่ 4	125
ตารางที่ 4.11: การทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ครั้งที่ 4.....	128
ตารางที่ 4.12: ปัญหาและแนวทางการแก้ไขผลงาน ในการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดง ครั้งที่ 4	145
ตารางที่ 4.13: นักแสดงในการปฏิบัติการทดลองสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งที่ 5	147
ตารางที่ 4.14: การทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ครั้งที่ 5.....	150
ตารางที่ 5.1: การสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์	209

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1: การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง ครั้งที่ 3	122
ภาพที่ 2: การแต่งกายของนักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในแวดวงวิชาการ.....	186
ภาพที่ 3: การแต่งกายในการแสดงเปิดโรงออกแขก.....	186
ภาพที่ 4: การแต่งกายของนักแสดงที่รับบทเป็นนางงามจริยธรรม.....	186
ภาพที่ 5: การแต่งกายของนักแสดงที่รับบทเป็นวิญญูณนักเดินชาย.....	187
ภาพที่ 6: การแต่งกายของนักแสดงที่รับบทเป็นวิญญูณนักเดินหญิง.....	187



บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัญหาหนึ่งที่สำคัญในสังคมไทยปัจจุบัน ก็คือปัญหาทางด้านจริยธรรม แม้ว่าปัญหาด้านจริยธรรมเป็นปัญหาที่ยากจะแก้ไข แต่ก็มีคามจำเป็นที่ทุกคนในสังคมต้องตระหนักถึงความสำคัญในประเด็นปัญหานี้ ทั้งนี้เพราะปัญหาด้านจริยธรรมจะส่งผลกระทบต่อบริบททางสังคมในทุก ๆ ด้าน จนลุกลามกลายเป็นปัญหาระดับสังคม ประเทศชาติ และหมู่มวลชนชาติได้ในที่สุด

ในขณะเดียวกันสถาบันการศึกษาก็ประสบปัญหาด้านจริยธรรม ซึ่งในปัจจุบัน การรายงานข้อมูลข่าวสารสถานการณ์ปัญหาด้านจริยธรรมในสถาบันการศึกษาพบว่า มีอยู่หลายประเด็น เช่น ประเด็นของจริยธรรมในวิชาชีพของบุคลากรทางการศึกษา ได้แก่ ครูและอาจารย์ ผู้มีหน้าที่อบรมสั่งสอนวิชาความรู้ และปลูกฝังจริยธรรมแก่นักเรียนและนักศึกษา ให้เป็นคนดีของสังคม แต่หากครูและอาจารย์ในฐานะแม่พิมพ์ของชาติเป็นผู้ไร้ซึ่งจริยธรรมเสียเอง ก็จะเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่เด็กนักเรียนและนักศึกษาไม่ได้ รวมทั้งไม่เป็นที่เคารพศรัทธาของบรรดาลูกศิษย์ ตลอดจนการกระทำที่เสื่อมเสียจะส่งผลกระทบต่อคุณภาพของการจัดการศึกษา และคุณภาพของวิชาชีพ

นอกจากนี้ยังมีอีกประเด็นหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง คือ ประเด็นปัญหาด้านจริยธรรมที่เกี่ยวข้องกับผลงานทางวิชาการ ซึ่งหากจำเพาะเจาะจงลงไปในแวดวงวิชาการด้านนาฏศิลป์พบว่า ปัจจุบันสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ที่มีหลักสูตรการศึกษาทางด้านนาฏศิลป์ในประเทศไทย มีการผลิตผลงานวิจัยและผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์เพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่สิ่งสำคัญที่ควรตระหนักถึงมิใช่จำนวนของงานวิจัย และผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ ที่มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น หากแต่เป็นคุณภาพของผลงานนั้น ซึ่งสิ่งที่จะทำให้ผลงานดังกล่าว มีคุณภาพที่สมบูรณ์และทรงคุณค่าทางภูมิปัญญาอย่างแท้จริง คือ จริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ เพราะจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์เปรียบเสมือนเป็นจิตวิญญาณของนักวิจัยที่ต้องตระหนักถึงอยู่เสมอ ทั้งในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์และผลงานทางวิชาการต่าง ๆ

ทั้งนี้จริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์เป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อวงการศึกษาด้านนาฏศิลป์ของประเทศชาติ เพราะงานวิจัยเป็นดัชนีชี้วัดความก้าวหน้าทางวิชาการ คณาจารย์ในสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ที่มีหลักสูตรการศึกษาทางด้านนาฏศิลป์ จะต้องจัดทำงานวิจัยเพื่อขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการ ในขณะที่เวลานี้สื่อนักศึกษาทุกระดับชั้นปริญญา

จะต้องผ่านกระบวนการจัดทำงานวิจัย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร เพื่อสำเร็จการศึกษาไปเป็นบัณฑิต แต่กลับมีข่าวทั้งในและนอกกระแสเกี่ยวกับการทุจริตในงานวิจัย และผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศิลป์ต่าง ๆ ประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นได้ปรากฏอยู่ในงานวิจัย โครงการสนับสนุนยุทธศาสตร์ด้านการวิจัย คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ 2560 เรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ โดยนราพงษ์ จรัสศรี ซึ่งผลการวิจัยได้กล่าวถึงปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการกระทำความผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ทั้ง 10 ประการ ได้แก่ ระบบอาวุโส ระบบพวกพ้อง ผลประโยชน์ส่วนตน การเกรงกลัวต่ออำนาจที่เหนือกว่า การทำผิดกระบวนการ การละเมิด การปิดบังซ่อนเร้นข้อมูลเพื่อประโยชน์อันมิชอบในงานวิจัย การเอื้อประโยชน์ให้กับผู้ที่มีอิทธิพล การใช้พื้นที่ในงานวิจัย เพื่อทำลายผู้อื่น และการละเว้นหน้าที่ของกรรมการ

ดังนั้นวงการศึกษาด้านนาฏยศิลป์ควรตระหนักรู้ถึงปัญหา แสวงหาแนวทางป้องกัน ตลอดจนการร่วมมือกันแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น เพื่อผลักดันให้เกิดการดำเนินการเกี่ยวกับจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์อย่างเป็นรูปธรรม รวมทั้งเป็นการสร้างขวัญกำลังใจ และส่งเสริมให้นักวิจัยหรือผู้สร้างสรรค์ผลงาน ได้สร้างผลงานที่มีคุณค่าแก่วงการนาฏยศิลป์สืบต่อไป โดยมุ่งเน้นการพัฒนาความรู้คู่คุณธรรม

“จริยธรรม” หมายถึง ธรรมะที่ถือเป็นข้อประพฤติปฏิบัติ หรือหลักความประพฤติของการปลูกฝังลักษณะนิสัย ที่อบรมมารยาทให้อยู่ในครรลองของคุณธรรม เกิดเป็นความประพฤติที่เป็นที่ยอมรับของคนในสังคม จริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์จึงเป็นเรื่องของหลักปฏิบัติในเรื่องความประพฤติของการปลูกฝังลักษณะนิสัย ที่อบรมมารยาทให้อยู่ในครรลองของคุณธรรม ในการทำงานวิจัยทางนาฏยศิลป์ ที่กล่าวมาทำให้ “จริยธรรม” ในด้านใดก็ตาม กลายเป็นเรื่องที่ไม่ถ่วงนัก สำหรับคนทั่วไปในการทำความเข้าใจ ด้วยเรื่อง “จริยธรรม” มีความใกล้ชิดกับธรรมะ แต่ก็เป็นเรื่องที่น่าเสียดายที่จะปล่อยให้ “จริยธรรม” ยังคงเป็นเรื่องที่เข้าใจยากที่คนเอื้อไม่ถึงกันต่อไป

นาฏยศิลป์เป็นแขนงหนึ่งของศิลปะการแสดง เป็นศิลปะที่เก่าแก่ชนิดหนึ่งในยุคก่อนประวัติศาสตร์ อย่างไรก็ตาม นราพงษ์ จรัสศรี ได้กล่าวถึงนาฏยศิลป์ว่า “ถือเป็นการแสดงออก (Express) ของอารมณ์ความรู้สึก (Feeling) ที่แสดงออกมาในรูปแบบของกิจกรรมของมนุษย์ นอกจากนี้นาฏยศิลป์ยังมีประโยชน์โดยเกี่ยวข้องกับทางสังคม ใช้เพื่อความบันเทิงของผู้อื่น เช่น การแสดงที่จัดขึ้นให้ผู้อื่นเข้ามาชม ก็นับเป็นการสร้างสรรค์ความบันเทิงแก่ผู้อื่นด้วยการแสดง (นราพงษ์ จรัสศรี, 2559: 13) ด้วยเรื่อง “นาฏยศิลป์” มีความใกล้ชิดกับ “ผู้คน” ในด้านที่นาฏยศิลป์มีประโยชน์โดยเกี่ยวข้องกับทางด้านสังคมที่ใช้เพื่อความบันเทิงของผู้คน ทำให้ผู้วิจัยมอง “นาฏยศิลป์” ในฐานะของศิลปะการแสดง

ที่จะนำมาเป็นเครื่องมือในการคลี่คลายสิ่งที่ยากจะเข้าใจ ในเรื่องของจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ให้กลายเป็นเรื่องที่น่าเข้าใจอย่างสร้างสรรค์ ในแนวทางของงานสร้างสรรค์ทางศิลปะการแสดง แทนที่จะเป็นไปในด้านของการสั่งสอนทางวิชาการ

หลายคนที่มีประสบการณ์ในการชมผลงานทางนาฏศิลป์ อาจจะคุ้นเคยกับหัวข้อของผลงานทางนาฏศิลป์ที่สามารถจินตนาการถึงได้ แต่หลายคนก็อาจจะจินตนาการได้ถึงผลงานทางนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ด้วยคำว่า “จริยธรรม” เป็นคำนามธรรมที่ยากแก่การทำความเข้าใจได้ในระยะเวลาอันสั้น จึงเท่ากับเป็นการยากที่จะทำความเข้าใจกับ “จริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์” ซึ่งนับได้ว่าเป็นประเด็นที่มีความหมายทางด้านการเรียนการสอน ตัวหนังสือ หรือวิชาการ สำหรับผู้วิจัยแล้วจึงต้องสร้างสรรค์วิธีการที่จะต้องทำการคลี่คลายข้อสงสัยในเรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ในแนวทางของงานสร้างสรรค์ทางศิลปะการแสดง เพื่อให้เป็นทางเลือก แทนที่จะเป็นไปในด้านของการเรียนรู้และสั่งสอนในแบบที่เคยทำกันมาในอดีต ประเด็นของ “จริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์” นั้นมักจะไม่ได้มีการนำมาสร้างสรรค์เป็นงานนาฏศิลป์ ด้วยเนื้อหาที่ค่อนข้างจะเป็นการนำเสนอข้อคิดทางด้านจิตสำนึกส่วนบุคคลที่เป็นเสมือนการสอนเพื่อปรับพฤติกรรม แต่การขาดจริยธรรมของคน มักจะมีผลที่สร้างความเสียหายให้กับมิติต่าง ๆ ทางด้านสังคม ดังตัวอย่างเช่น ในสถาบันศึกษาพบว่ามีกรลักลอกผลงานทางวิชาการโดยไม่อ้างอิงถึงที่มาของแหล่งข้อมูลนั้นแสดงให้เห็นถึงความไร้คุณภาพของงานวิจัยนั้น ส่งผลกระทบไปถึงความเสื่อมเสียของแวดวงการศึกษาในประเทศไทย

ด้วยการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์หลายชิ้นในอดีตของประเทศไทย ยังขาดความเข้าใจในเรื่องของประวัติศาสตร์ กระบวนการ ตลอดจนองค์ความรู้ในอดีต ประกอบกับการขาดทักษะทางด้านความคิดสร้างสรรค์ ทำให้ข้อมูลหลายประเด็นไม่ได้ถูกนำมาต่อยอด เพื่อให้เกิดเป็นการพัฒนาการของงานสร้างสรรค์ในประเทศไทยอย่างเพียงพอ โดยเฉพาะการนำประเด็นที่คนทั่วไปมองข้ามไป หรือไม่ได้มีความคิดสร้างสรรค์มากเพียงพอที่จะนำ “จริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์” มาเป็นหัวข้อในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงได้นำ “จริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์” มาเป็นประเด็นในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์

เนื่องจากผู้วิจัยเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ทางด้านนาฏศิลป์ เช่น ทักษะด้านนาฏศิลป์ไทย และทักษะด้านศิลปะการละคร ทั้งในบทบาทของนักแสดง บทบาทของผู้ออกแบบสร้างสรรค์ผลงาน และบทบาทของผู้ถ่ายทอดองค์ความรู้ จึงทำให้ผู้วิจัยมีความมั่นใจมากขึ้น ที่จะนำความรู้จากประสบการณ์ของผู้วิจัยมาบูรณาการกับข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้องานวิจัย จึงนำไปสู่หัวข้อการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่กล่าวมาในข้างต้น ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงความสำคัญของจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ซึ่งเป็นผลจากงานวิจัยโครงการสนับสนุนยุทธศาสตร์ด้านการวิจัย คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ 2560 เรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ โดยนราพงษ์ จรัสศรี อันเป็นประเด็นที่มีความน่าสนใจในแวดวงวิชาการด้านนาฏยศิลป์ ให้นำเสนอผ่านการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏยศิลป์ โดยการนำนาฏยศิลป์สร้างสรรค์มาสื่อสาร และสะท้อนประเด็นปัญหาจริยธรรมสู่สังคม เพราะปัญหาจริยธรรมมิใช่เรื่องเฉพาะบุคคล หรือเป็นปัญหาของคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้น หากแต่เป็นปัญหาในการดำรงอยู่ร่วมกันในสังคมของมวลมนุษย์ท่ามกลางปัญหาด้านจริยธรรม ซึ่งทุกคนควรมีส่วนร่วมในการแก้ไข เพื่อจรรโลงความดีงามในสังคม และการดำรงอยู่ร่วมกันของหมู่มวลมนุษยชาติอย่างมีความสุข ซึ่งผู้วิจัยจะได้ทำการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏยศิลป์ ผ่านการศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้อง ที่จะนำไปสู่ผลงานการแสดงที่สามารถอธิบายผ่านองค์ความรู้ เพื่อผู้ที่สนใจจะได้นำไปต่อยอดพัฒนาผลงานในอนาคตต่อไป

1.2 คำถามในการวิจัย

งานวิจัยเรื่องการสร้างสรรคงานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อค้นหาแนวทางในการออกแบบงานทางด้านนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงปัญหาจริยธรรม และการสื่อสารทางความคิดสู่สังคม โดยอาศัยประเด็นปัญหาและปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ จากงานวิจัยโครงการสนับสนุนยุทธศาสตร์ด้านการวิจัย คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ 2560 เรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ โดยนราพงษ์ จรัสศรี มาเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์ ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งประเด็นคำถามที่สำคัญ ตามองค์ประกอบของการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏยศิลป์ ดังนี้

1.2.1 รูปแบบผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศิลป์

รูปแบบในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏยศิลป์จากงานวิจัยเรื่องการสร้างสรรคงานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์จะเป็นอย่างไรนั้นผู้วิจัยได้คำนึงถึงสาระสำคัญตามองค์ประกอบทางการแสดง จึงตั้งคำถามย่อยในการวิจัย ดังต่อไปนี้

1.2.1.1 การออกแบบบทการแสดง

1.2.1.2 การคัดเลือกนักแสดง

1.2.1.3 การออกแบบลีลานาฏยศิลป์

1.2.1.4 การออกแบบเสียง

- 1.2.1.5 การออกแบบเครื่องแต่งกาย
- 1.2.1.6 การออกแบบพื้นที่แสดง
- 1.2.1.7 การออกแบบแสง
- 1.2.1.8 การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง

1.2.2 แนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรคผลงานทางด้านนาฏยศิลป์

แนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรคผลงานทางด้านนาฏยศิลป์จากงานวิจัยเรื่อง การสร้างสรรคงานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์เป็นอย่างไร ซึ่งผู้วิจัยได้ตั้งคำถามในการวิจัย เพื่อค้นหาแนวความคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรคผลงานทางด้านนาฏยศิลป์ โดยจำแนกเป็นประเด็นคำถามที่ค้ำถึงสาระสำคัญดังต่อไปนี้

- 1.2.2.1 จริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์
- 1.2.2.2 การแสดงที่สร้างสรรคเพื่อกลุ่มของผู้ชมที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการวิจัยทางนาฏยศิลป์
- 1.2.2.3 การสะท้อนสภาพสังคมโดยใช้นาฏยศิลป์
- 1.2.2.4 ความคิดสร้างสรรคในงานนาฏยศิลป์
- 1.2.2.5 แนวคิดของนาฏยศิลป์หลังสมัยใหม่
- 1.2.2.6 ศิลปะการละครกับการสร้างสรรคงานนาฏยศิลป์
- 1.2.2.7 สัญลักษณ์ในงานนาฏยศิลป์
- 1.2.2.8 ทฤษฎีด้านนาฏยศิลป์ ดุริยางคศิลป์ และทัศนศิลป์
- 1.2.2.9 การสร้างสรรคการแสดงที่เป็นศิลปะเพื่อศิลปะ

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

งานวิจัยเรื่องการสร้างสรรคงานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ในการวิจัยไว้ดังนี้

- 1.3.1 รูปแบบของการสร้างสรรคงานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์
- 1.3.2 แนวความคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรคงานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

งานวิจัยเรื่องการสร้างสรรคงานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตในการวิจัยไว้ดังนี้

1.4.1 งานวิจัยเรื่องการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ผู้วิจัยได้ศึกษาผลจากงานวิจัยโครงการสนับสนุนยุทธศาสตร์ด้านการวิจัย คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ 2560 เรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ โดยนราพงษ์ จรัสศรี ที่ได้กล่าวถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ 10 ประการ ได้แก่ ระบบอาวุโส ระบบพวกพ้อง ผลประโยชน์ส่วนตน การเกรงกลัวต่ออำนาจที่เหนือกว่า การทำผิดกระบวนการ การละเมิดการปิดบังซ่อนเร้นข้อมูลเพื่อประโยชน์อันมิชอบในงานวิจัย การเอื้อประโยชน์ให้กับผู้ที่มีอิทธิพล การใช้พื้นที่ในงานวิจัยเพื่อทำลายผู้อื่น และการละเว้นหน้าที่ของกรรมการ ซึ่งเป็นขอบเขตของงานวิจัยฉบับนี้

1.4.2 การสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะเพื่อศิลปะ ซึ่งการสำรวจความคิดเห็นของผู้ชมมิได้มีเจตนาในการใช้ผลการประเมินมาสร้างเป็นมาตรฐาน หรือให้คุณค่าของผลงานนาฏศิลป์สร้างสรรค์และแนวคิดทางศิลปะอื่น ๆ

1.5 วิธีดำเนินการวิจัย

ในงานวิจัยเรื่องการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ผู้วิจัยมีวิธีดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

1.5.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1.5.1.1 การสำรวจข้อมูลเชิงเอกสาร ได้แก่ข้อมูลในกลุ่มต่อไปนี้

- 1) ข้อมูลเกี่ยวกับจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์
- 2) ข้อมูลเกี่ยวกับการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์

1.5.1.2 ผู้วิจัยได้พิจารณาเลือกประเภทของการสัมภาษณ์ไว้หลายแบบ เช่น การสัมภาษณ์เป็นรายบุคคล การสัมภาษณ์เป็นกลุ่ม รวมทั้งลักษณะการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง และไม่มีโครงสร้าง ซึ่งใช้ประเด็นคำถามแบบปลายเปิดและปลายปิด

1.5.1.3 สื่อสารสนเทศอื่น ๆ ผู้วิจัยได้พิจารณาเลือกศึกษาผลงานจากสื่อสารสนเทศที่เกี่ยวข้อง ในประเด็นที่น่าเสนอเรื่องราวของจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ และผลงานนาฏศิลป์สร้างสรรค์ โดยมุ่งเน้นเนื้อหาสาระที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ และจริยธรรมทางสังคม

1.5.1.4 การสำรวจข้อมูลภาคสนาม โดยการสังเกตการณ์จากการแสดงผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ ดังต่อไปนี้

1) การแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์เพื่อจรรยาบรรณในสถาบันการศึกษา จัดโดย สภาคณาจารย์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ร่วมกับภาควิชานาฏศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีการศึกษา 2555

2) ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ของนราพงษ์ จรัสศรี ผู้บุกเบิกนาฏศิลป์ร่วมสมัยในประเทศไทย

3) ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ของนิสิตหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.5.1.5 การสัมมนา ผู้วิจัยได้เข้าร่วมการสัมมนาในรายวิชาการบริหารจัดการทางศิลปกรรม หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งมีการแลกเปลี่ยนทรรศนะของนิสิตระดับปริญญาดุษฎีบัณฑิต จากสาขาวิชานาฏศิลป์ สาขาวิชาดุริยางคศิลป์ สาขาวิชาทัศนศิลป์ และสาขาวิชาภูมิสถาปัตย์ เกี่ยวกับประเด็นจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ และกรณีศึกษาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการเข้าร่วมงานสัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยในมนุษย์ ตามที่สถาบันการศึกษา และหน่วยงานต่าง ๆ ได้จัดขึ้น

1.5.1.6 เกณฑ์มาตรฐานศิลปิน เป็นหลักเกณฑ์ที่ใช้สำหรับคัดเลือกศิลปินต้นแบบทางด้านนาฏศิลป์ เพื่อเป็นการเชิดชูเกียรติคุณ และยกย่องความรู้ความสามารถของศิลปิน ในฐานะผู้สร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ให้แก่วงการนาฏศิลป์ นอกจากนี้ผู้วิจัยได้นำเกณฑ์มาตรฐานศิลปินมาใช้วิเคราะห์คุณภาพของการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์อีกด้วย

1.5.1.7 ประสบการณ์ส่วนตัวของผู้วิจัย โดยการนำประสบการณ์ทางด้านนาฏศิลป์ และศิลปะการแสดงของผู้วิจัย มาเป็นแนวทางในการวิจัยและการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ ซึ่งเป็นผลงานที่ผู้วิจัยเคยสร้างสรรค์ขึ้น หรือมีส่วนร่วมในการสร้างสรรค์ผลงานในฐานะผู้ออกแบบ ผู้ช่วยผู้ออกแบบ และนักแสดง

1.5.2 วิธีการเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยใช้แบบสำรวจข้อมูลที่กำหนดไว้

1.5.3 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยมีวิธีการในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1.5.3.1 ผู้วิจัยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหาและเอกสาร ร่วมกับการสังเกตการณ์ภาคสนามหรือภาคปฏิบัติ

1.5.3.2 ผู้วิจัยมีวิธีการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ โดยพิจารณาในแต่ละขั้นตอนของการสร้างสรรค์ และการจัดองค์ประกอบในการแสดงนาฏศิลป์อย่างเหมาะสม

1.6 ข้อตกลงเบื้องต้น

1.6.1 การวิเคราะห์การสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ผู้วิจัยจะวิเคราะห์เฉพาะผลที่ได้จากงานวิจัยโครงการสนับสนุนยุทธศาสตร์ด้านการวิจัย คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ 2560 เรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ โดยนราพงษ์ จรัสศรี ตามขอบเขตของการวิจัย

1.6.2 การวิจัยครั้งนี้ไม่ได้มีเจตนาในการใช้จริยธรรมเป็นเครื่องมือหลักสำหรับการอบรมสั่งสอนจริยธรรมให้แก่ประชาชนแต่ประการใด หากแต่ใช้เป็นสื่อจริยธรรมทางความคิด เพื่อก่อให้เกิดความตระหนักถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

งานวิจัยเรื่องการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ มีประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับดังต่อไปนี้

1.7.1 เป็นการบุกเบิกการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ ที่ผนวกแนวความคิดทางด้านจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์และศิลปกรรมศาสตร์เข้าไว้ด้วยกัน แบบสหสาขาวิชา ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสาระของจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ มากยิ่งขึ้น

1.7.2 ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นการนำเสนอจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ในรูปแบบสื่อจริยธรรมทางความคิด ในลักษณะผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ และสามารถใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาหรือสร้างสรรค์สื่อจริยธรรมในรูปแบบอื่น ๆ ตลอดจนเป็นต้นแบบในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ต่อไปในอนาคต

1.7.3 การวิจัยในครั้งนี้ได้เพิ่มแหล่งค้นคว้าทางวิชาการเกี่ยวกับการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์

1.7.4 การวิจัยในครั้งนี้ได้เผยแพร่จริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์สู่สาธารณชน โดยการใช้องค์ความรู้แบบสหสาขาวิชา รวมทั้งมีหลักการและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนสามารถ นำการแสดงผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ออกเผยแพร่สู่ระดับสากลบนเวทีนานาชาติ ให้สาธารณชนสามารถเข้าใจได้ด้วยภาษาท่าทางของนาฏศิลป์

1.8 การรายงานผลการวิจัย

งานวิจัยเรื่องการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ผู้วิจัยได้รายงานผลการวิจัยโดยจำแนกรายละเอียดออกเป็น 5 บท ดังนี้

บทที่ 1 บทนำ ซึ่งประกอบไปด้วย ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา คำถามในการวิจัย วัตถุประสงค์ในการวิจัย ขอบเขตในการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย ข้อตกลงเบื้องต้น และประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งประกอบไปด้วย อาร์มภท นิยามศัพท์เฉพาะ จริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ นาฏศิลป์สร้างสรรค์ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้องานวิจัย เกณฑ์มาตรฐานศิลปิน และความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย ซึ่งประกอบไปด้วย รูปแบบงานวิจัย การออกแบบงานวิจัยเชิงสร้างสรรค์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย และการสัมภาษณ์ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในงานวิจัย

บทที่ 4 การสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ซึ่งประกอบไปด้วย รูปแบบการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ทั้ง 8 องค์ประกอบ และแนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์

บทที่ 5 สรุปและอภิปรายผล ซึ่งประกอบไปด้วย ผลที่ได้จากการวิจัย เรื่องการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ และผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ รวมทั้งข้อเสนอแนะในการศึกษาค้นคว้า และการทำงานวิจัยต่อไปในอนาคต

1.9 สรุปบท

ในบทนำนี้ผู้วิจัยได้อธิบายความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา คำถามในการวิจัย วัตถุประสงค์ในการวิจัย ขอบเขตในการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย ข้อตกลงเบื้องต้น และประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ ซึ่งในบทที่ 2 ผู้วิจัยได้อธิบายในลำดับต่อไป คือ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง อันประกอบไปด้วย อาร์มภท นิยามศัพท์เฉพาะ จริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ นาฏศิลป์สร้างสรรค์ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้องานวิจัย เกณฑ์มาตรฐานศิลปิน และความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 อารัมภบท

ในบทที่ 1 ของงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยได้กล่าวถึงความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา คำถามในการวิจัย วัตถุประสงค์ในการวิจัย ขอบเขตของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย ซึ่งประกอบไปด้วย การใช้เครื่องมือต่าง ๆ ได้แก่ การสำรวจข้อมูลเชิงเอกสาร การสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย การค้นหาข้อมูลจากสื่อสารสนเทศ การสังเกตการณ์ การเข้าร่วมสัมมนา เถกมัตมาตรฐานศิลปิน ประสบการณ์ส่วนตัวของผู้วิจัย การวิเคราะห์ข้อมูล ข้อตกลงเบื้องต้น และประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ ทั้งนี้ในบทที่ 2 ผู้วิจัยจะกล่าวถึง เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ได้แก่ นิยามศัพท์เฉพาะ จริยธรรมทางการวิจัย นาฏยศิลป์ นาฏยศิลป์สร้างสรรค์ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้องานวิจัย เถกมัตมาตรฐานศิลปิน และความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ซึ่งผู้วิจัยจะได้อธิบาย รายละเอียดตามลำดับหัวข้อต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

2.2 นิยามศัพท์เฉพาะ

นิยามศัพท์เฉพาะที่ปรากฏอยู่ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นคำศัพท์เฉพาะที่ผู้วิจัยใช้สื่อสาร ซึ่งผู้วิจัยได้อธิบายไว้ เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งประกอบไปด้วย คำศัพท์เฉพาะดังต่อไปนี้

2.2.1 นาฏยศิลป์ (Dance)

นาฏยศิลป์ในงานวิจัยฉบับนี้หมายถึง ศิลปะการเคลื่อนไหวร่างกายที่เป็นการแสดงออก ของอารมณ์ความรู้สึกของมนุษย์ ซึ่งเป็นการเลียนแบบมาจากธรรมชาติหรือกิจกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ โดยมีรูปแบบและการเคลื่อนไหวร่างกายที่เป็นแบบแผน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของนักวิชาการ และศิลปินทางด้านนาฏยศิลป์ในประเทศไทย ที่ได้ให้คำนิยามเกี่ยวกับนาฏยศิลป์ ในมุมมองที่หลากหลายไว้ด้วยกัน ดังเช่น นราพงษ์ จรัสศรี ที่ได้แสดงทฤษฎีเกี่ยวกับนาฏยศิลป์ ซึ่งปรากฏอยู่ในหนังสือประวัตินาฏยศิลป์ตะวันตกไว้ว่า “นาฏยศิลป์เป็นศิลปะที่เก่าแก่ชนิดหนึ่งในก่อนยุคประวัติศาสตร์ ถือเป็นการแสดงออก (Express) ของอารมณ์ความรู้สึก (Feeling) ที่แสดงออกมาในรูปแบบของกิจกรรมของมนุษย์” (นราพงษ์ จรัสศรี, 2559: 13)

สอดคล้องกับธรากร จันทนะสาโร ที่ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับนาฏยศิลป์ไว้ว่า “นาฏยศิลป์คือรูปแบบและวิธีการเคลื่อนไหวร่างกายอย่างมีระบบแบบแผน โดยมีการเลียนแบบมาจากธรรมชาติ ซึ่งการเคลื่อนไหวท่าทางจะมีความประณีตและสอดคล้องกลมกลืนไปกับจังหวะ เสียงร้อง เพลง และดนตรี ทั้งนี้ลักษณะการเคลื่อนไหวของร่างกายจะมุ่งเน้นเรื่องวิธีการและรูปแบบ มากกว่าเรื่องราวของความหมายหรืออารมณ์” (ธรากร จันทนะสาโร, 2557: 13)

ทั้งนี้ นาฏยศิลป์ยังมีประโยชน์ต่อสังคมในฐานะที่เป็นเครื่องมือที่ใช้ตอบสนองต่อวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับทรรศนะของนราพงษ์ จรัสศรี ที่กล่าวว่า “นาฏยศิลป์ยังมีประโยชน์โดยเกี่ยวข้องกับทางสังคม ใช้เพื่อความบันเทิงของผู้อื่น เช่น การแสดงที่จัดขึ้นให้ผู้อื่นเข้ามาชมก็นับเป็นการสร้างสรรค์ความบันเทิงแก่ผู้อื่นด้วยการแสดง” (นราพงษ์ จรัสศรี, 2559: 13) ในขณะเดียวกัน ธนกร สรรยวราภิกู ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับนาฏยศิลป์ไว้ว่า “นาฏยศิลป์คือการแสดงออกที่ตอบสนองวัตถุประสงค์โดยอาศัยการเคลื่อนไหว ทั้งนี้การแสดงออก จะเป็นเช่นไรนั้นก็ขึ้นอยู่กับแนวความคิดหรือรูปแบบที่ต้องการนำเสนอ” (ธนกร สรรยวราภิกู, สัมภาษณ์, 3 มิถุนายน 2561)

ดังที่กล่าวมาข้างต้นจึงสรุปได้ว่านาฏยศิลป์ในงานวิจัยฉบับนี้หมายถึง ศิลปะการเคลื่อนไหวร่างกายที่มีรูปแบบและการเคลื่อนไหวร่างกายที่เป็นแบบแผน เป็นการแสดงออกของอารมณ์ความรู้สึกของมนุษย์ โดยเลียนแบบมาจากธรรมชาติหรือกิจกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์

2.2.2 นาฏยศิลป์ร่วมสมัย

นาฏยศิลป์ร่วมสมัยในงานวิจัยฉบับนี้หมายถึง นาฏยศิลป์ที่มีแนวคิดของความหลากหลายทางวัฒนธรรม รวมทั้งการนำเอานาฏยศิลป์ต่างยุคต่างสมัยกันมาจัดแสดงไว้ด้วยกัน ซึ่งมีความสอดคล้องกับทรรศนะของนักวิชาการและศิลปินทางด้านนาฏยศิลป์ในประเทศไทย ดังที่นราพงษ์ จรัสศรี ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับนาฏยศิลป์ร่วมสมัยไว้ว่า

นาฏยศิลป์ร่วมสมัย หมายถึง รูปแบบของการแสดงที่มีแนวคิดที่หลากหลาย ขึ้นอยู่กับความคิดของศิลปินสมัยนั้น หรือเป็นการเต้นรำหรือการฟ้อนรำในสมัยปัจจุบัน โดยการนำเอาการเต้นรำหรือการฟ้อนรำมาแสดงในคราวเดียวกันและสมัยเดียวกัน ตลอดจนการนำเอาการเต้นรำจากความหลากหลายทางวัฒนธรรม อาทิ ตะวันตก ตะวันออก และการฟ้อนรำตามแบบวัฒนธรรมไทยมารวมแสดงไว้ในคราวเดียวกัน (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์, 3 มิถุนายน 2561)

ในขณะเดียวกัน ธรากร จันทนะสาโร ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับนาฏยศิลป์ร่วมสมัยไว้ว่า

นาฏยศิลป์ร่วมสมัยคือการเต้นรำที่มีการนำแนวคิด รูปแบบ และวิธีการ มาผสมผสานกันอย่างเหมาะสม ซึ่งแนวคิดที่ได้มาจากความหลากหลาย ของนาฏยศิลป์ในสกุลต่าง ๆ รวมทั้งการได้รับอิทธิพลจากนาฏยศิลป์ราชสำนักตะวันตก และแนวคิดของนาฏยศิลป์จากยุคสมัยต่าง ๆ ตลอดจนผลงานทางด้านนาฏยศิลป์ ในอดีตที่นำกลับมาสร้างขึ้นใหม่ โดยการปรับปรุงให้มีความสอดคล้องกับสภาพสังคม ในแต่ละยุคสมัย แต่สาระสำคัญที่ต้องการนำเสนอจะต้องมีความทันสมัย นอกจากนี้ ยังมุ่งเน้นการสื่อสารระหว่างผู้ชมและผู้แสดงอีกด้วย (ธรากร จันทนะสาโร, 2557: 18)

นอกจากนี้ ธนกร สรรยัวรวิภา ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับนาฏยศิลป์ร่วมสมัยไว้ว่า

นาฏยศิลป์ร่วมสมัยมีการพัฒนาตามช่วงเวลา ทั้งในการนำเสนอประเด็น หรือเรื่องราวในอดีต ผ่านวิธีหรือรูปแบบการสร้างสรรค์ที่ต่างไปจากเดิม และการเลือกประเด็นที่มีความน่าสนใจในยุคปัจจุบัน มาสร้างสรรค์ผ่านงานนาฏยศิลป์ ซึ่งผู้สร้างสรรค์ผลงานจะใช้ความสนใจของตนเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างสรรค์ผลงาน ทางด้านนาฏยศิลป์ เช่น การค้นหากระบวนการสร้างสรรค์ผลงาน การทดลองปฏิบัติการแสดง การออกแบบองค์ประกอบในการแสดง เป็นต้น ทั้งนี้ผู้สร้างสรรค์ผลงาน ต้องคำนึงถึงความเป็นกลางของข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าประกอบด้วย เพื่อให้ได้มาซึ่งรูปแบบการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏยศิลป์ที่ชัดเจน และสอดคล้อง กับประเด็นที่ต้องการนำเสนอ (ธนกร สรรยัวรวิภา, สัมภาษณ์, 3 มิถุนายน 2561)

ดังที่กล่าวมาข้างต้นจึงสรุปได้ว่านาฏยศิลป์ร่วมสมัยในงานวิจัยฉบับนี้หมายถึง รูปแบบการแสดงที่มีแนวคิดหลากหลายของนาฏยศิลป์สกุลต่าง ๆ รวมทั้งการนำผลงานนาฏยศิลป์ ในอดีตกลับมาสร้างสรรค์ขึ้นใหม่ให้มีความสอดคล้องกับยุคสมัยนั้น และการนำเสนอประเด็นต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบันมาสร้างสรรค์เป็นผลงานนาฏยศิลป์ ตลอดจนการนำนาฏยศิลป์ ที่มีความแตกต่างของยุคสมัยมาจัดแสดงไว้ในโอกาสเดียวกัน

2.2.3 นาฏยศิลป์หลังสมัยใหม่

นาฏยศิลป์หลังสมัยใหม่ในงานวิจัยฉบับนี้หมายถึง ผลงานทางด้านนาฏยศิลป์ที่สร้างสรรค์ ขึ้นมาใหม่ โดยให้ความสำคัญกับองค์ประกอบในการแสดงนาฏยศิลป์ด้านลีลานาฏยศิลป์เป็นสำคัญ ซึ่งมีความสอดคล้องกับทรรศนะของนักวิชาการและศิลปินทางด้านนาฏยศิลป์ในประเทศไทย

ดั่งที่ นราพงษ์ จรัสศรี ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ไว้ว่า “นาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ (Post Modern Dance) จะให้ความสำคัญกับลีลานาฏศิลป์ ซึ่งนับได้ว่าเป็นหัวใจสำคัญของการแสดง โดยมีเรื่องประเพณีมาเป็นข้อเปรียบเทียบ ทำให้เกิดสิ่งที่ขัดกันไม่เข้ากัน หรืออาจเรียกได้ว่าห้วงมังกุทัยมังกกร” (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์, 3 มิถุนายน 2561)

ในขณะที่ ธรากร จันทนะสาโร ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ไว้อย่างสอดคล้องกันว่า

นาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ไม่ได้คำนึงถึงกรอบหรือจารีตของนาฏศิลป์สกุลใดสกุลหนึ่งเป็นหลัก ไม่มีรูปแบบที่แน่นอน แต่มีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างกันไป ตามความถนัดของนาฏศิลป์นั้น นอกจากนี้องค์ประกอบในการแสดงนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ จะมีความแตกต่างไปจากนาฏศิลป์ในรูปแบบดั้งเดิม โดยไม่มุ่งเน้นความงดงามในการแสดงทักษะการปฏิบัติแบบนาฏศิลป์ชั้นสูง ดังเช่นการออกแบบลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหว จะนำท่าทางในกิจวัตรประจำวัน (Everyday Movement) โดยทั่วไปมาใช้ในการสร้างสรรค์ รวมทั้งมีการนำเสนอสาระสำคัญของการแสดงอย่างตรงไปตรงมา และมักจะมีการออกแบบลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวแบบซ้ำไปซ้ำมาอีกด้วย (ธรากร จันทนะสาโร, 2557: 20)

นอกจากนี้ ธนกร สรรยัรวราภิกู ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ไว้ว่า

นาฏศิลป์หลังสมัยใหม่จะไม่มีข้อกำหนดหรือกฎเกณฑ์ในกระบวนการออกแบบสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ ตลอดจนพื้นที่แสดง ทั้งนี้ในการออกแบบลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหว อาจเป็นท่าทางในชีวิตประจำวัน (Everyday Movement) การคำนึงถึงความเรียบง่าย (Minimalism) รวมถึงการสื่อสารที่กระตุ้นให้ผู้ชมเกิดการตีความและแลกเปลี่ยนประสบการณ์ (ธนกร สรรยัรวราภิกู, สัมภาษณ์, 3 มิถุนายน 2561)

ดั่งที่กล่าวมาข้างต้นจึงสรุปได้ว่านาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ในงานวิจัยฉบับนี้หมายถึงผลงานทางด้านนาฏศิลป์ที่สร้างสรรค์ขึ้นมาใหม่ โดยให้ความสำคัญกับองค์ประกอบในการแสดงนาฏศิลป์ด้านลีลานาฏศิลป์เป็นสำคัญ โดยคำนึงถึงความเรียบง่าย (Minimalism) ลีลานาฏศิลป์อาจเป็นการเคลื่อนไหวด้วยท่าทางในชีวิตประจำวัน (Everyday Movement)

และการเคลื่อนไหวด้วยท่าทางที่เข้าไปเข้ามา แต่ไม่ได้มุ่งเน้นเรื่องทักษะด้านการแสดงของนักแสดง เป็นสำคัญ

2.2.4 นาฏยศิลป์สร้างสรรค์

นาฏยศิลป์สร้างสรรค์ในงานวิจัยฉบับนี้หมายถึง ผลงานทางด้านนาฏยศิลป์ที่สร้างสรรค์ขึ้นมาใหม่ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎีของนักวิชาการและศิลปินทางด้านนาฏยศิลป์ในประเทศไทย เกี่ยวกับนาฏยศิลป์สร้างสรรค์เพิ่มเติมไว้ดังนี้

นราพงษ์ จรัสศรี ได้แสดงทฤษฎีเกี่ยวกับนาฏยศิลป์สร้างสรรค์ไว้ว่า

นาฏยศิลป์สร้างสรรค์คือการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ที่ยังไม่เคยปรากฏมาก่อน โดยไม่ยึดติดกับยุคสมัย เวลา และสถานที่ รวมทั้งการสร้างสรรค์แบบบูรณาการจากสิ่งที่มีอยู่แล้วแต่เดิม เพื่อการพัฒนาปรับปรุงและต่อยอด ยกตัวอย่างเช่น สทาศรัย พงศ์หิรัญ ได้สร้างสรรค์นาฏยศิลป์จากวรรณคดีไทยเรื่องอิเหนา ตอนตราสาแบหลา โดยการนำบทที่มีอยู่แล้วแต่เดิมมาสร้างสรรค์ให้เป็นรูปแบบของนาฏยศิลป์การละคร แต่นำเสนอประเด็นใหม่เกี่ยวกับสิทธิสตรีผ่านตัวละคร นางตราสา (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์, 3 มิถุนายน 2561)

ในขณะที่ ธีรากร จันทนะสาโร ได้แสดงทฤษฎีเกี่ยวกับนาฏยศิลป์สร้างสรรค์ไว้อย่างสอดคล้องกันว่า

นาฏยศิลป์สร้างสรรค์เกิดจากแรงบันดาลใจในสิ่งรอบตัว แล้วนำมาพัฒนาผ่านกระบวนการสร้างสรรค์ทางนาฏยศิลป์ โดยไม่ยึดติดกับรูปแบบของนาฏยศิลป์ เวลา สถานที่ ยุคสมัย และทักษะด้านนาฏยศิลป์ของผู้แสดง แต่ให้ความสำคัญกับความคิดสร้างสรรค์ มุ่งเน้นความคิดสร้างสรรค์เป็นสิ่งสำคัญ ทำให้เกิดสิ่งใหม่ที่มีความแตกต่างไปจากเดิม (ธีรากร จันทนะสาโร, สัมภาษณ์, 3 มิถุนายน 2561)

นอกจากนี้ ธนกร สรรยวราภิภู ได้แสดงทฤษฎีเกี่ยวกับนาฏยศิลป์สร้างสรรค์ซึ่งมีความเห็นสอดคล้องกับนักวิชาการและศิลปินทางด้านนาฏยศิลป์ที่ได้กล่าวมาในข้างต้นไว้ว่า “นาฏยศิลป์สร้างสรรค์คือการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏยศิลป์ โดยการออกแบบผ่านองค์ประกอบในการแสดงทางด้านนาฏยศิลป์ ทั้งนี้ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศิลป์

ต้องมีการนำเสนอในรูปแบบใหม่ที่ยังไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดเคยทำมาก่อน” (ธนกร สรรยวราภิกุล, สัมภาษณ์, 3 มิถุนายน 2561)

ดังที่กล่าวมาข้างต้นจึงสรุปได้ว่านาฏศิลป์สร้างสรรค์ในงานวิจัยฉบับนี้หมายถึง ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ที่ศิลปินได้สร้างสรรค์ขึ้นมาใหม่ โดยมีได้คำนึงถึงกรอบเวลา ยุคสมัย สถานที่ และทักษะทางด้านนาฏศิลป์ของผู้แสดง ซึ่งอาจเป็นงานสร้างสรรค์ใหม่ ที่ยังไม่เคยปรากฏมาก่อน หรือเป็นงานสร้างสรรค์จากสิ่งที่เคยมีอยู่แล้วในอดีต แต่ศิลปินได้นำมาพัฒนาและสร้างสรรค์ขึ้นมาใหม่ ด้วยการนำเสนอประเด็นใหม่ที่แตกต่างกันออกไป

2.2.5 จริยธรรมทางการวิจัย

จริยธรรมทางการวิจัยในงานวิจัยฉบับนี้หมายถึง หลักปฏิบัติที่ดีของการเป็นนักวิจัย ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษานิยามศัพท์ของคำว่า “จริยธรรมทางการวิจัย” ที่กำหนดขึ้น โดยสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ ความเป็นว่า “จริยธรรมทางการวิจัย (Research Ethics) หมายถึง ประมวลหลักประพฤติปฏิบัติที่ดีในการวิจัย ที่นักวิจัยควรยึดถือปฏิบัติ เพื่อให้ได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้มีคุณธรรมคือคุณงามความดี และมีจริยธรรมคือความถูกต้องด้วยศีลธรรม” (สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ, 2554: 4) นอกจากนี้สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ ยังได้กำหนดขอบเขตของจริยธรรมทางการวิจัย โดยครอบคลุมไปถึงจริยธรรมทางการวิจัยในมนุษย์ (Research Ethics Involving Human Subjects) และ จริยธรรมทางการวิจัยในสัตว์ (Research Ethics Involving Animal Subjects) ซึ่งมีการนิยามความหมายไว้ว่า

จริยธรรมทางการวิจัยในมนุษย์ (Research Ethics Involving Human Subjects) หมายถึง ประมวลหลักประพฤติปฏิบัติที่ดี ที่นักวิจัยควรยึดถือในการวิจัย เกี่ยวกับคน เพื่อปกป้องศักดิ์ศรี สิทธิ สุขภาพ ให้ความอิสระ และความเป็นธรรม แก่ผู้รับการวิจัย นอกจากนี้จริยธรรมการวิจัยในสัตว์ (Research Ethics Involving Animal Subjects) หมายถึง ประมวลหลักประพฤติปฏิบัติที่ดีที่นักวิจัยควรยึดถือ ในการวิจัยเกี่ยวกับสัตว์ โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของคุณธรรม จริยธรรม มนุษยธรรม หลักวิชาการที่เหมาะสม ไม่ขัดต่อกฎหมาย และมาตรฐานการดำเนินงานวิจัย ที่เป็นที่ยอมรับโดยทั่วกัน (สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ, 2554: 4)

ทั้งนี้ยังมีประเด็นสำคัญอีกประการหนึ่ง คือ หลักจริยธรรมพื้นฐานทั้ง 3 ประการ ได้แก่ หลักความเคารพในบุคคล (Respect for Person) หลักผลประโยชน์ (Beneficence)

และหลักความยุติธรรม (Justice) ซึ่งปรากฏอยู่ในรายงานเบลมอนต์ (The Belmont Report) โดยหลักความเคารพในบุคคล (Respect for Person) ได้กล่าวถึงหลักความเคารพในบุคคล ประกอบด้วยข้อพิจารณาด้านจริยธรรม 2 ประการ กล่าวคือ “ข้อแรกแต่ละบุคคลควรได้รับการปฏิบัติอย่างบุคคลอิสระ และข้อที่สองบุคคลที่ขาดความเป็นอิสระจะต้องได้รับความคุ้มครอง” (วิชัย โชควิวัฒน์ และทิพิชา โปษยานนท์, 2551: 3) ประการต่อมาคือ หลักผลประโยชน์ (Beneficence) ได้กล่าวถึงการปฏิบัติต่อบุคคลโดยเคารพในการตัดสินใจ การปกป้องบุคคลจากอันตราย รวมทั้งการให้หลักประกันสุขภาพของบุคคล กล่าวคือ “หลักผลประโยชน์มีกฎทั่วไป 2 ประการ ที่เป็นการเสริมการแสดงออกของการกระทำเพื่อคุ้มครองผลประโยชน์ ได้แก่ ประการแรก คือ ต้องไม่ก่ออันตราย และประการที่สอง คือ ต้องให้เกิดประโยชน์สูงสุด และลดความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นให้น้อยที่สุด” (วิชัย โชควิวัฒน์ และทิพิชา โปษยานนท์, 2551: 4-5) ประการสุดท้ายว่าด้วยหลักความยุติธรรม (Justice) ได้กล่าวถึงบุคคลที่ควรเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์ จากการศึกษาวิจัย และบุคคลใดที่เป็นผู้รับภาระจากการศึกษาวิจัย โดยมีวิธีการกระจายภาระ และผลประโยชน์อย่างยุติธรรมทั้ง 5 ประการ ได้แก่ “ประการแรก คือ ให้แต่ละคนได้รับส่วนแบ่ง เท่า ๆ กัน ประการที่สองคือ ให้แต่ละคนตามความจำเป็นของแต่ละคน ต่อมาในประการที่สาม คือ ให้แต่ละคนตามการลงแรงของแต่ละคน ประการที่สี่ คือ ให้แต่ละคนตามบทบาทของสังคม และประการที่ห้าคือ ให้แต่ละคนตามคุณความดี” (วิชัย โชควิวัฒน์ และทิพิชา โปษยานนท์, 2551: 6) นอกจากนี้ได้มีการอธิบายตัวอย่างกรณีศึกษาวิจัยในมนุษย์ตามหลักความยุติธรรมไว้ว่า “ช่วงทศวรรษที่ 1940 มีการศึกษาวิจัยเรื่องซิฟิลิสที่ทาสกีจี โดยใช้คนผิวดำที่ยากจนในชนบท เพื่อศึกษาพยากรณ์โรคในผู้ป่วยที่ไม่ได้รับการรักษา ซึ่งโรคนั้นมิได้จำกัดอยู่แต่เฉพาะในประชากร กลุ่มดังกล่าว ผู้ถูกวิจัยเหล่านี้ถูกกีดกันมิให้ได้รับการรักษา ที่พิสุจน์แล้วว่า ได้ผลเพียงพอให้มีให้โครงการชะงักลง” (วิชัย โชควิวัฒน์ และทิพิชา โปษยานนท์, 2551: 7)

ดังนั้นหลักจริยธรรมทั้ง 3 ประการดังที่ได้กล่าวมาในข้างต้น จึงเป็นหลักปฏิบัติที่ดีของการเป็นนักวิจัยที่มีความสำคัญอีกประเด็นหนึ่ง ซึ่งนักวิจัยควรจะศึกษาให้เกิดความเข้าใจ และพึงปฏิบัติตามหลักจริยธรรมดังกล่าวอย่างเคร่งครัด เพื่อให้การวิจัยเป็นไปตามหลักจริยธรรมของการวิจัยที่ดี

กล่าวโดยสรุปคือ จริยธรรมทางการวิจัยในงานวิจัยฉบับนี้ หมายถึง หลักปฏิบัติที่ดีของการเป็นนักวิจัย โดยครอบคลุมไปถึงจริยธรรมทางการวิจัยในมนุษย์ และจริยธรรมทางการวิจัยในสัตว์ ตามที่สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติได้กำหนดไว้ รวมทั้งหลักจริยธรรมพื้นฐานทั้ง 3 ประการ ได้แก่ หลักความเคารพในบุคคล (Respect for Person) หลักผลประโยชน์ (Beneficence) และหลักความยุติธรรม (Justice)

2.2.6 จริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์

งานวิจัยฉบับนี้มีขอบเขตการวิจัยที่กล่าวถึงประเด็นเรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ซึ่งมุ่งศึกษางานวิจัยโครงการสนับสนุนยุทธศาสตร์ด้านการวิจัย คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ 2560 เรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ โดยนราพงษ์ จรัสศรี เป็นหลัก ดังนั้นจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ในงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยจึงนิยามคำศัพท์โดยอ้างอิงตามทฤษฎีของนราพงษ์ จรัสศรี ที่ได้กล่าวไว้ว่า

จริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ หมายถึง ธรรมหรือกฎที่เป็นข้อประพฤติปฏิบัติ สำหรับการสืบค้น ค้นคว้า สอบสวน รวบรวมข้อมูล ตลอดจนวิธีการหรือขั้นตอนต่าง ๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งคำตอบ โดยผ่านกระบวนการตามหลักของการวิจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับศาสตร์ทางด้านนาฏยศิลป์ ทั้งการวิจัยนาฏยศิลป์ในรูปแบบของผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศิลป์ และการวิจัยนาฏยศิลป์ในรูปแบบของเอกสาร (นราพงษ์ จรัสศรี, 2560: 12)

ทั้งนี้นิยามศัพท์ของจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ตามทฤษฎีของนราพงษ์ จรัสศรี ที่ได้กล่าวไว้ในข้างต้นนี้ ผู้วิจัยจะนำไปสร้างสรรค์รูปแบบการแสดงผล ซึ่งจะปรากฏอยู่ในองค์ประกอบทางการแสดงนาฏยศิลป์ด้านบทการแสดงในลำดับต่อไป

2.3 จริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์

การวิจัยนาฏยศิลป์เป็นกระบวนการศึกษาค้นคว้าถึงสิ่งที่ผู้วิจัยต้องการหาคำตอบ โดยผ่านระเบียบขั้นตอนตามหลักการวิจัยทางด้านนาฏยศิลป์ ซึ่งคำตอบหรือผลการวิจัยต้องเป็นความจริงที่มีความน่าเชื่อถือ และสามารถพิสูจน์ได้ถึงแหล่งที่มาของข้อมูล ประกอบกับการอ้างอิงอย่างถูกต้องตามมาตรฐานทางวิชาการ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของนักวิชาการและศิลปินทางด้านนาฏยศิลป์ในประเทศไทย ดังที่ นราพงษ์ จรัสศรี ได้แสดงทฤษฎีเกี่ยวกับการวิจัยนาฏยศิลป์ไว้ว่า “การวิจัยนาฏยศิลป์ หมายถึง การศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูล โดยผ่านกระบวนการดำเนินการวิจัยตามระเบียบวิธีวิจัย อาจมีการประยุกต์ใช้การวิจัยเชิงคุณภาพ และการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ สิ่งสำคัญคือการวิจัยต้องเป็นการสร้างองค์ความรู้ใหม่” (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2561)

นอกจากนี้ ธีรากร จันทนะสาโร ได้แสดงทฤษฎีเกี่ยวกับการวิจัยนาฏยศิลป์ไว้อย่างสอดคล้องกันว่า

การวิจัยนาฏศิลป์เป็นการแสวงหาความรู้ที่เกี่ยวข้องกับศาสตร์นาฏศิลป์ โดยผ่านกระบวนการ ขั้นตอน และวิธีการอย่างเป็นระบบระเบียบ มีหลักเกณฑ์ที่น่าเชื่อถือ ในกระบวนการต่าง ๆ รวมถึงการนำเสนอผลการศึกษานั้นย่อมต้องแสดงให้เห็นว่า ความรู้นั้นได้รับการรื้อฟื้น นำเสนอ หรือเป็นการรวบรวมในประเด็นที่ยังไม่เกิดขึ้น ในวงการนาฏศิลป์ การวิจัยนาฏศิลป์มิได้หลากหลายรูปแบบย่อย ๆ ซึ่งผลของการวิจัย ไม่ว่าจะอาศัยรูปแบบการวิจัยใด ๆ ถือเป็นการสร้างพื้นที่ทางความรู้ใหม่ให้เกิดขึ้น กับแวดวงการศึกษา หรืออาจเป็นความรู้เดิมที่มีการค้นพบข้อถกเถียงสำคัญใหม่ ๆ ก็ได้ ซึ่งการวิจัยทางนาฏศิลป์จะนำพาศาสตร์แขนงนี้ให้เทียบเท่ากับศิลปวิทยาการอื่น ๆ โดยเฉพาะความก้าวหน้าในเชิงผลงานสร้างสรรค์ เชิงประวัติศาสตร์ และเชิงนวัตกรรม (ธรากร จันทนะสาโร, สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2561)

ทั้งนี้จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับการวิจัยทางนาฏศิลป์พบว่า งานวิจัยทางนาฏศิลป์ ประกอบไปด้วย 2 รูปแบบ คือ การวิจัยในรูปแบบของเอกสาร และการวิจัยในรูปแบบของ ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ โดยผลลัพธ์ที่ได้จากการวิจัยนาฏศิลป์ในรูปแบบเอกสาร คือ รูปเล่มงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ และผลลัพธ์ที่ได้จากการวิจัยในรูปแบบผลงานสร้างสรรค์ ทางด้านนาฏศิลป์ คือ ผลงานสร้างสรรค์ที่เป็นการแสดงต่าง ๆ ทั้งนี้การวิจัยนาฏศิลป์ทั้ง 2 รูปแบบ เมื่อได้ดำเนินการวิจัยจนเสร็จสิ้นแล้ว อาจมีขั้นตอนในการเผยแพร่สู่สาธารณชนต่อไป เช่น การจัดการแสดง การนำเสนอผลงานวิจัยด้วยการจัดนิทรรศการ หรือการนำเสนอผลงานวิจัย ด้วยการบรรยาย เป็นต้น ทั้งนี้นักวิชาการและศิลปินทางด้านนาฏศิลป์ในประเทศไทย ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับการวิจัยนาฏศิลป์ ซึ่งมีประเด็นข้อมูลที่สอดคล้องกับผู้วิจัย ดังที่ นราพงษ์ จรัสศรี ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับการวิจัยนาฏศิลป์ในรูปแบบของเอกสาร ไว้ว่า “การวิจัยนาฏศิลป์ในรูปแบบของเอกสาร ต้องมีการเผยแพร่งานวิจัยสู่สาธารณชน ด้วยการจัดทำ รูปเล่มงานวิจัยที่ผู้คนสามารถทำการศึกษาได้ โดยแหล่งข้อมูลในการสืบค้นอาจจะเป็นห้องสมุด หรือการเผยแพร่งานวิจัยบนระบบออนไลน์ เป็นต้น” (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2561)

ในขณะที่ ธรากร จันทนะสาโร ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับการวิจัยทางนาฏศิลป์ ในรูปแบบของเอกสารไว้เพิ่มเติม ซึ่งมีความสอดคล้องกันว่า

การวิจัยทางนาฏศิลป์ในรูปแบบของเอกสาร เป็นการศึกษาค้นคว้า และรวบรวมข้อมูล ตลอดจนวิธีการหรือขั้นตอนต่าง ๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งคำตอบ โดยผ่านกระบวนการตามหลักของการวิจัยด้านนาฏศิลป์ ในขั้นสุดท้ายนั้น เป็นกระบวนการวิเคราะห์ สังเคราะห์ และสรุปผลการวิจัย ตลอดจนการเผยแพร่

งานวิจัยสู่สาธารณะ ในรูปแบบที่มีการบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อประโยชน์ของการสืบค้นและศึกษาต่อไป (ธรากร จันทนะสาโร, อ้างถึงใน นราพงษ์ จรัสศรี, 2560: 13)

นอกจากนี้ นราพงษ์ จรัสศรี ได้แสดงทรรศนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการวิจัยในรูปแบบของ ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ไว้ว่า “ผลที่ได้จากการวิจัยทางด้านนาฏศิลป์ในรูปแบบของ ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ คือ ผลงานที่เป็นงานสร้างสรรค์ ซึ่งอาจมีการจัดการแสดงขึ้น เพื่อเป็นการเผยแพร่ผลงานสร้างสรรค์ต่อสาธารณชน” (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2561)

ในขณะที่ ธรากร จันทนะสาโร ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับการวิจัยนาฏศิลป์ในรูปแบบของ ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ไว้อย่างสอดคล้องกันว่า

การวิจัยนาฏศิลป์ในรูปแบบของผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ เป็นการศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูล ตลอดจนวิธีการหรือขั้นตอนต่าง ๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งคำตอบ โดยผ่านกระบวนการตามหลักของการวิจัยด้านนาฏศิลป์ แล้วนำมาตีความและสื่อออกมาเป็นการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ โดยถ่ายทอดผ่านการแสดงนาฏศิลป์สู่สาธารณชน (ธรากร จันทนะสาโร, อ้างถึงใน นราพงษ์ จรัสศรี, 2560: 13)

ทั้งนี้รูปแบบของงานวิจัยทางด้านนาฏศิลป์ที่ประกอบไปด้วย 2 รูปแบบ คือ การวิจัยในรูปแบบของเอกสาร และการวิจัยในรูปแบบของผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ ที่ได้กล่าวไว้ในข้างต้นนี้ ผู้วิจัยคาดว่าจะนำไปสร้างสรรค์รูปแบบการแสดงในองค์ประกอบการแสดง ทางนาฏศิลป์ด้านบทการแสดง ในขั้นตอนของการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์

ในลำดับต่อไปผู้วิจัยจะได้อธิบายถึงงานวิจัยเรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ โดย นราพงษ์ จรัสศรี ซึ่งเป็นงานวิจัยในโครงการสนับสนุนยุทธศาสตร์ด้านการวิจัย คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ 2560 ทั้งนี้ นราพงษ์ จรัสศรี ได้กล่าวถึงผลของการวิจัยไว้ดังต่อไปนี้

ผลที่ได้จากการวิจัยเรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ คือ ปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ทั้ง 10 ประการ ได้แก่ ระบบอาวุโส ระบบพวกพ้อง ผลประโยชน์ส่วนตน การเกรงกลัวต่ออำนาจ

ที่เหนือกว่า การทำผิดกระบวนกร การละเมิด การปิดบังซ่อนเร้นข้อมูลเพื่อประโยชน์
อันมิชอบในงานวิจัย การเอื้อประโยชน์ให้กับผู้ที่มีอิทธิพล การใช้พื้นที่ในงานวิจัย
เพื่อทำลายผู้อื่น และการละเว้นหน้าที่ของกรรมการ (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์,
3 ตุลาคม 2561)

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ทั้ง 10 ประการ
ที่ได้กล่าวมาในข้างต้นนั้น นับเป็นประเด็นที่สำคัญที่สุดในการกำหนดรูปแบบการแสดง
ของการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ครั้งนี้
รวมทั้งยังเป็นประเด็นที่ผู้วิจัยได้คำนึงถึงความสำคัญเป็นลำดับแรกในการสร้างสรรค์
ผลงานนาฏศิลป์ครั้งนี้ ซึ่งผู้วิจัยจะได้อธิบายรายละเอียดไว้ดังต่อไปนี้

1) ระบบอาวุโส

ระบบอาวุโสแบบไทยโบราณยังคงดำรงอยู่ในสังคมไทยนับตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน
ซึ่งการมีอยู่ของระบบอาวุโสในสังคม วัฒนธรรม และวงการศึกษา ล้วนเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อ
การกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ในอีกแง่มุมหนึ่งการมีอยู่ของระบบอาวุโสในปัจจุบัน
อาจสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาต่าง ๆ ที่มีอยู่จริงในสังคมไทย ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของนักวิชาการ
และศิลปินทางด้านนาฏศิลป์ ดังที่ อภิชาติ เกตุแก้ว ได้กล่าวถึงปัญหาที่เกิดจากระบบอาวุโส
ในสังคมไทย ไว้ว่า

จากอดีตจนถึงปัจจุบันยังปรากฏการดำรงอยู่ของระบบอาวุโสในสังคมไทย
การปลุกฝังค่านิยมเรื่องระบบอาวุโสล้วนมาจากสถาบันครอบครัว สถาบันทางสังคม
สถาบันการเมืองการปกครอง ตลอดจนสถาบันการศึกษา แต่การดำรงอยู่
ของระบบอาวุโสย่อมปฏิเสธไม่ได้ว่าสังคมจะเกิดปัญหาการเหลื่อมล้ำ ความไม่เสมอภาค
ความไม่เท่าเทียม ระหว่างผู้อาวุโสมากกับผู้อาวุโสน้อยกว่า โดยทั่วไปอาจเรียกกันว่า
ผู้ใหญ่และผู้น้อย (อภิชาติ เกตุแก้ว, สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2561)

ในขณะที่ นราพงษ์ จรัสศรี ได้แสดงทฤษฎีที่สอดคล้องกันถึงปัญหาที่เกิดจากระบบอาวุโส
ในสังคมไทย ไว้ว่า

การมีอยู่ของระบบอาวุโสแบบไทยโบราณในสังคมไทยยุคปัจจุบัน
เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อจริยธรรมทางการวิจัย ทั้งนี้สังคมไทยมักจะให้การยกย่อง

ผู้อาวุโส โดยถือว่าเป็นผู้มีอำนาจ ต้องให้ความเคารพยกย่อง และเกรงกลัวในบารมี (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2561)

ดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวไว้ในข้างต้นเกี่ยวกับระบบอาวุโสที่เป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่ง ซึ่งส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ อันเป็นผลที่ได้จากงานวิจัย โครงการสนับสนุนยุทธศาสตร์ด้านการวิจัย คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ 2560 เรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ โดยนราพงษ์ จรัสศรี นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้สัมภาษณ์ข้อคิดเห็นจากทรศนะอันเกิดจากประสบการณ์ของนักวิชาการ และศิลปินทางด้านนาฏยศิลป์มาเป็นข้อมูลประกอบเพิ่มเติม ดังที่ นราพงษ์ จรัสศรี ได้กล่าวไว้ว่า “หากมีการนำระบบอาวุโสมาใช้อย่างไม่ถูกต้อง จะสร้างปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อจริยธรรม ในการทำวิจัยทางนาฏยศิลป์อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ โดยระบบอาวุโสอาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับผู้ทรงอิทธิพล ทางด้านวิชาการ และการวิจัยทางด้านนาฏยศิลป์” (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2561) สอดคล้องกับวิทวัส กรมณีโรจน์ ที่ได้แสดงทรศนะเกี่ยวกับระบบอาวุโสที่ส่งผลต่อการกระทำผิด จริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ไว้ว่า “การกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ของระบบอาวุโส คือ การไม่ติดตาม ไม่ตรวจสอบความถูกต้องของงานวิจัย รวมทั้งการเสแสร้ง ทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นต่อการกระทำผิดทางวิชาการและวิชาชีพ เพื่อเอื้อประโยชน์ให้กับใคร หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง” (วิทวัส กรมณีโรจน์, สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2561) ในขณะเดียวกัน จิตติมา อ่องทอง ก็ได้แสดงทรศนะที่เป็นข้อสนับสนุนเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าว ไว้ว่า “การใช้ความอาวุโส เพื่อเอื้อผลประโยชน์ให้แก่ผู้วิจัย ซึ่งผู้วิจัยอาจใช้ประโยชน์จากความสัมพันธ์ที่มีต่อผู้อาวุโส เพื่อช่วยให้การทำงานวิจัยนั้นสำเร็จได้โดยง่าย แต่ไม่ได้คำนึงถึงคุณภาพของงานวิจัย ในขณะที่ผู้อาวุโส อาจเป็นผู้กำหนดสิ่งที่ต้องการจะให้ผู้วิจัยกระทำการสิ่งใดในพื้นที่ของงานวิจัยก็เป็นได้ (จิตติมา อ่องทอง, สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2561)

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่าระบบอาวุโสเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิด จริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ที่มีความสำคัญประการหนึ่ง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัย โครงการสนับสนุนยุทธศาสตร์ด้านการวิจัย คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ 2560 เรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ โดยนราพงษ์ จรัสศรี ทั้งนี้เมื่อผู้วิจัยได้พิจารณาถึงกระบวนการวิจัยที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ ระบบอาวุโสพบว่า การกระทำผิดจริยธรรมการวิจัยทางนาฏยศิลป์ประเด็นนี้สามารถเกิดขึ้นได้ในกระบวนการทำงานของ หลักสูตร กระบวนการเรียนการสอน กระบวนการทำงานของผู้วิจัยโดยตรง และกระบวนการทำงาน ของอาจารย์ที่ปรึกษา ทั้งนี้ประเด็นเรื่องระบบอาวุโสผู้วิจัยจะนำไปใช้ในการออกแบบ

รูปแบบการแสดงในการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ด้านการออกแบบบทการแสดงและการออกแบบลีลานาฏยศิลป์ ในกระบวนการสร้างสรรค์ผลงาน ทางด้านนาฏยศิลป์ต่อไป

2) ระบบพวกพ้อง

การศึกษาผลที่ได้จากงานวิจัยโครงการสนับสนุนยุทธศาสตร์ด้านการวิจัย คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ 2560 เรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ โดยนราพงษ์ จรัสศรี พบว่าประเด็นสำคัญอีกประการหนึ่ง ที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ คือ ระบบพวกพ้องที่ยังคงฝังรากลึก อยู่ในสังคมไทย นัยหนึ่งจากทรรศนะของผู้วิจัยเห็นว่าการมีอยู่ของระบบพวกพ้องที่เป็นความสัมพันธ์ ระหว่างกลุ่มคนล้วนเป็นข้อดี ที่แสดงให้เห็นถึงความสมัครสมานสามัคคีและรักใคร่ปรองดองกัน แต่ในขณะเดียวกันหากมีการนำระบบพวกพ้องไปใช้ประโยชน์ในทางที่มิควร ก็อาจส่งผลกระทบต่อ ที่ร้ายแรงต่อผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ดังเช่นการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ในแวดวงวิชาการอันเป็นเหตุมาจากระบบพวกพ้อง ซึ่งนักวิชาการและศิลปินทางด้านนาฏยศิลป์ ในประเทศไทย ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับระบบพวกพ้อง ดังที่ นราพงษ์ จรัสศรี ได้กล่าวถึง ระบบพวกพ้องไว้ว่า

การมีระบบพวกพ้องในองค์กรที่มีความเกี่ยวข้องกับกระบวนการวิจัย ทางนาฏยศิลป์ ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจนมาจากการให้ทุนวิจัยกับพวกพ้อง จากผู้ที่มีส่วนในการให้ทุนของกรรมการพิจารณาให้ทุนทำการวิจัยจากสถาบันแห่งหนึ่ง (นราพงษ์ จรัสศรี, 2560: 69)

ในขณะที่ ญัตถ์พัฒน์ ผลพิกุล ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับระบบพวกพ้องที่สอดคล้องกันไว้ว่า “มีความเป็นไปได้สำหรับระบบพวกพ้อง ที่จะทำให้เกิดกระบวนการที่ง่ายต่อการพิจารณาทุน รวมถึงขั้นตอนของการทำงานวิจัยที่ง่ายขึ้น เพื่อเอื้อประโยชน์ให้แก่พวกพ้องของตน” (ญัตถ์พัฒน์ ผลพิกุล, สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2561)

ทั้งนี้การมีอยู่ของระบบพวกพ้องเป็นปัจจัยหนึ่ง ที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ดังที่ นราพงษ์ จรัสศรี ได้แสดงทรรศนะถึง ผลเสียของระบบพวกพ้องไว้ว่า

ผลเสียที่ได้เกิดขึ้นในลำดับแรก คือ การให้ทุนทำการวิจัยกับผู้ที่ไม่เหมาะสม ไม่มีศักยภาพในการทำงาน ลำดับที่สองคือการทำวิจัยที่ขาดคุณภาพ ลำดับที่สาม คือ

การสร้างข้อมูลหรือผลการวิจัยที่เอื้อต่อความเห็นชอบของกรรมการผู้ให้ทุนที่แฝงผลประโยชน์ ลำดับที่สี่ ผลประโยชน์จากเงินทุนอาจกลับมาที่ผู้ให้ทุนตามคำสั่งญาก่อนให้ทุน ที่ส่อไปในหนทางแห่งการคอร์รัปชัน ลำดับที่ห้าก่อให้เกิดงานวิจัยที่ไม่คุ้มค่าและขาดคุณภาพ (นราพงษ์ จรัสศรี, 2560: 69-70)

จากการศึกษาเรื่องระบบพวกพ้องที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ผู้วิจัยจะนำไปใช้ในการออกแบบรูปแบบการแสดงผล สำหรับองค์ประกอบทางด้านนาฏศิลป์ ได้แก่ การออกแบบบทการแสดง และการออกแบบลีลานาฏศิลป์ ในกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ต่อไป

3) ผลประโยชน์ส่วนตน

การศึกษาผลการวิจัยจากงานวิจัยโครงการสนับสนุนยุทธศาสตร์ด้านการวิจัย คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ 2560 เรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ โดยนราพงษ์ จรัสศรี พบว่าประเด็นสำคัญอีกประการหนึ่งที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ คือ ผลประโยชน์ส่วนตน ซึ่งเกิดจากการคาดหวังผลประโยชน์จากบุคคลหรือองค์กร ทำให้ผลที่ได้จากการวิจัยมีความเบี่ยงเบน เพราะผู้วิจัยได้ทำงานวิจัยโดยเอื้อประโยชน์กับตัวบุคคลหรือองค์กรนั้น ทั้งนี้การกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ในแวดวงวิชาการอันเป็นเหตุมาจากผลประโยชน์ส่วนตน ซึ่งนักวิชาการและศิลปินทางด้านนาฏศิลป์ในประเทศไทย ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับผลประโยชน์ส่วนตน ดังที่ สุন্নทา เกตุเหล็ก ได้กล่าวถึงผลประโยชน์ส่วนตนไว้ว่า

การวิจัยเป็นการหาคำตอบให้กับวัตถุประสงค์ที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้ในการทำวิจัย ซึ่งผู้วิจัยต้องอาศัยความมานะพยายามในการแสวงหาความรู้จากตำรา การเก็บข้อมูลจากสัมภาษณ์ การลงพื้นที่ภาคสนาม ตลอดจนการศึกษาหาข้อมูลจากสื่อสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่ถูกต้องและแม่นยำ การเบี่ยงเบนข้อมูลจึงเป็นการกระทำที่สามารถทำได้ง่ายและสะดวกสบาย แต่ส่งผลเสียหายได้ในภายหลัง ซึ่งอาจมีผลกระทบต่อผู้อื่นทั้งที่เจตนาและไม่เจตนา” (สุন্নทา เกตุเหล็ก, สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2561)

จากการศึกษาเรื่องผลประโยชน์ส่วนตนที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ผู้วิจัยจะนำไปใช้ในการออกแบบรูปแบบการแสดงผล สำหรับองค์ประกอบทางการแสดงผลทางด้านนาฏศิลป์ ได้แก่ การออกแบบบทการแสดง และการออกแบบลีลานาฏศิลป์ ในกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ต่อไป

4) การเกรงกลัวต่ออำนาจที่เหนือกว่า

การศึกษาผลการวิจัยจากงานวิจัยโครงการสนับสนุนยุทธศาสตร์ด้านการวิจัย คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ 2560 เรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ โดยนราพงษ์ จรัสศรี พบว่าประเด็นสำคัญอีกประการหนึ่ง ที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ คือ การเกรงกลัวต่ออำนาจที่เหนือกว่า ในสังคมไทย ซึ่งผู้วิจัยเล็งเห็นว่าประเด็นนี้มีความเป็นไปได้ และอาจเกิดขึ้นได้ในหลายกรณี ยกตัวอย่างเช่น การที่นักวิจัยมีความเกรงกลัวต่อกรรมการผู้พิจารณาให้ทุนการวิจัย การที่นักวิจัยมีความเกรงกลัวต่ออำนาจของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และการที่คณะกรรมการวิจัยหรือคณะกรรมการวิทยานิพนธ์มีความเกรงกลัวต่ออำนาจที่เหนือกว่า ของประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ จนอาจยินยอมที่จะกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัย นาฏศิลป์ ตามคำสั่งและความพึงพอใจของผู้มีอำนาจที่เหนือกว่า ทั้งนี้นักวิชาการและศิลปิน ทางด้านนาฏศิลป์ในประเทศไทย ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับการเกรงกลัวต่ออำนาจที่เหนือกว่า ดังที่ นราพงษ์ จรัสศรี ได้กล่าวถึงความเป็นไปได้ที่จะเกิดการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัย นาฏศิลป์ เพราะเกรงกลัวต่ออำนาจที่เหนือกว่าไว้ว่า “การเกรงกลัวในอำนาจที่เหนือกว่า ในสังคมไทย ยกตัวอย่างเช่น การขอทุนจากองค์กรใด ๆ ที่ผู้วิจัยคาดหวังผลประโยชน์กับบุคคล ที่เป็นกรรมการที่มีส่วนในการตัดสินใจในองค์กรที่ให้ทุนในการทำวิจัย” (นราพงษ์ จรัสศรี, 2560: 83)

ในขณะที่ ชนิตา จันทรงาม ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับการเกรงกลัวต่ออำนาจที่เหนือกว่าไว้ว่า

การเกรงกลัวต่ออำนาจที่เหนือกว่าที่ปรากฏอยู่ในบริบททางสังคมไทย ด้านการศึกษา เช่น การขอทุนจากองค์กรต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยคาดหวังผลประโยชน์กับบุคคล ที่เป็นกรรมการ ซึ่งมีส่วนในการตัดสินใจในองค์กรที่ให้ทุนในการทำวิจัย ดังนั้นหน่วยงาน หรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องควรมีกระบวนการตรวจสอบคุณสมบัติผู้ที่ได้รับทุน ว่าสมควรได้รับทุนหรือไม่ โดยพิจารณาจากความสามารถของผู้วิจัย ไม่ใช่การหวังผลประโยชน์กับบุคคลผู้มีอำนาจเหนือกว่า (ชนิตา จันทรงาม, สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2561)

ทั้งนี้ในการศึกษาเรื่องการเกรงกลัวต่ออำนาจที่เหนือกว่า ที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ผู้วิจัยจะนำไปใช้ในการออกแบบรูปแบบการแสดง สำหรับองค์ประกอบการแสดงทางด้านนาฏศิลป์ ได้แก่ การออกแบบบทการแสดง และการออกแบบลีลานาฏศิลป์ ในกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ต่อไป

5) การทำผิดกระบวนการ

การศึกษาผลการวิจัยจากงานวิจัยโครงการสนับสนุนยุทธศาสตร์ด้านการวิจัย คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ 2560 เรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ โดยนราพงษ์ จรัสศรี พบว่าประเด็นสำคัญอีกประการหนึ่ง ที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ คือ การทำผิดกระบวนการ ซึ่งเป็นการทำผิดกระบวนการวิจัย โดยมีได้ค้ำนึ่งระเบียบวิธีวิจัยที่ถูกต้อง ทั้งนี้นักวิชาการ และศิลปินทางด้านนาฏยศิลป์ในประเทศไทย ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับการทำผิดกระบวนการ ดังที่ นราพงษ์ จรัสศรี ได้กล่าวถึงการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ โดยการกระทำผิดกระบวนการวิจัยของนักวิจัยไว้ว่า “การทำงานวิจัยอย่างไม่มีหลักการ ไม่ได้ค้ำนึ่งถึงกระบวนการตามหลักวิชาการ มีการนำระเบียบวิธีวิจัยมาใช้กับงานที่ไม่ได้ถูกสร้างขึ้นมาจากกรรมวิธีของการวิจัย ด้วยเหตุผลเพื่อความสะดวกและให้งานลุล่วง โดยไม่ได้ค้ำนึ่งถึงจริยธรรมและจรรยาบรรณของผู้วิจัย” (นราพงษ์ จรัสศรี, 2560: 89) ในขณะที่ ธิติมา อ่องทอง ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับการทำผิดกระบวนการไว้ว่า “วิธีการสืบค้นข้อมูลและการเขียนรายงาน วิธีการสืบค้นข้อมูลในงานวิจัยไม่ตรงกัน กล่าวคือผู้วิจัยได้กระทำการสืบค้นจริงในทางหนึ่ง แต่เขียนเป็นลายลักษณ์อักษรว่าทำการสืบค้นในอีกทางหนึ่ง ซึ่งเป็นการสืบค้นที่ไม่ถูกต้อง และไม่เป็นความจริง” (ธิติมา อ่องทอง, สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2561)

ทั้งนี้ในการศึกษาเรื่องการทำผิดกระบวนการที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ผู้วิจัยจะนำไปใช้ในการออกแบบรูปแบบการแสดงผล สำหรับองค์ประกอบทางการแสดงนาฏยศิลป์ ได้แก่ การออกแบบบทการแสดง และการออกแบบลีลานาฏยศิลป์ ในกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏยศิลป์ต่อไป

6) การละเมิด

การศึกษาผลการวิจัยจากงานวิจัยโครงการสนับสนุนยุทธศาสตร์ด้านการวิจัย คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ 2560 เรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ โดยนราพงษ์ จรัสศรี พบว่าการละเมิดเป็นประเด็นสำคัญอีกประการหนึ่ง ที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ กล่าวคือการลักลอบทางวิชาการ (Plagiarism) อันที่รับรู้กันโดยทั่วไปในสังคม ตัวอย่างเช่น การลักลอบผลงานทางวิชาการ โดยมีได้อ้างอิงตามหลักทางวิชาการ ได้แก่ การลักลอบแบบคำต่อคำหรือวลีต่อวลี การลักลอบแบบถอดความ การลักลอบแบบนำความคิดของผู้อื่นมาแสดงให้กลายเป็นแนวคิดของตนเอง และการลักลอบแบบนำงานเก่าของตนเองกลับมาใช้ใหม่ เป็นต้น

ทั้งนี้นักวิชาการและศิลปินทางด้านนาฏศิลป์ในประเทศไทย ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับการละเมิด ดังที่ นราพงษ์ จรัสศรี ได้กล่าวถึงการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ โดยการละเมิดไว้ว่า “การลักลอกเอางานของผู้อื่นมาเป็นงานของตน โดยไม่มีการขออนุญาต และไม่อ้างอิง” (นราพงษ์ จรัสศรี, 2560: 94) ในขณะที่ ดวงพร มีทรัพย์ ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับการละเมิดไว้ว่า “การลักลอกน่างานของผู้อื่นมาแอบอ้างเป็นงานของตนเอง เป็นการทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์โดยการละเมิดสิทธิของผู้อื่น เพื่อผลประโยชน์ของตนเอง โดยไม่ได้รับการอนุญาตจากเจ้าของผลงานนั้น” (ดวงพร มีทรัพย์, สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2561)

ทั้งนี้ผู้วิจัยเล็งเห็นว่าประเด็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ เรื่องการละเมิด เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ทางวิชาการ ซึ่งมานิตย์ จุมปา ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับการละเมิดลิขสิทธิ์ ไว้ว่า “การละเมิดลิขสิทธิ์คือการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งแก่งานอันมีลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของผู้มีลิขสิทธิ์ ได้แก่ การทำซ้ำหรือดัดแปลง และการเผยแพร่ต่อสาธารณชน” (มานิตย์ จุมปา, 2556: 49-50) ในการนี้ผู้วิจัยได้ยกตัวอย่างการละเมิดลิขสิทธิ์ทางวิชาการ ได้แก่ การนำภาพมาประกอบการเขียนผลงานทางวิชาการ ซึ่งผู้วิจัยพบว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ที่นักวิจัยอาจกระทำได้โดยเจตนาที่จะลักลอกมา หรือไม่ได้ตั้งใจด้วยไม่มีความรู้ในเรื่องลิขสิทธิ์ ทั้งนี้ มานิตย์ จุมปา ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับข้อควรระวังในการนำภาพมาประกอบการเขียนผลงานทางวิชาการไว้ว่า

วิธีการที่น่าจะปลอดภัยที่สุด คือ ผู้เขียนผลงานทางวิชาการน่าจะลงมือดำเนินการถ่ายภาพด้วยตนเอง หรือให้ผู้อื่นช่วยถ่ายภาพ เพื่อใช้ภาพนั้นมาประกอบการเขียนผลงานทางวิชาการ ทั้งนี้การถ่ายภาพเองเพื่อนำมาประกอบการเขียนนั้น ต้องระมัดระวัง ไม่ถ่ายภาพที่เจ้าของไม่ยินยอม เพราะอาจถูกฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายที่ไปละเมิดสิทธิ์ได้ แต่หากมีความจำเป็นที่จะต้องถ่ายภาพ ก็ควรดำเนินการขออนุญาตเจ้าของเสียก่อน และเมื่อได้รับอนุญาตแล้วก็ควรเขียนขอบคุณไว้ใต้ภาพดังกล่าวด้วย (มานิตย์ จุมปา, 2556: 64)

นอกจากประเด็นการลักลอกงานทางวิชาการตามทรรศนะของผู้วิจัย นักวิชาการและศิลปินทางด้านนาฏศิลป์ในประเทศไทยพบว่า ยังมีประเด็นการละเมิดเกี่ยวกับการเขียนข้อมูลทีละเมิดสิทธิของบุคคล ซึ่งส่งผลเสียหายแก่บุคคลนั้น ซึ่งสอดคล้องกับทรรศนะของนราพงษ์ จรัสศรี ที่ได้กล่าวไว้ว่า “การสัมภาษณ์ที่ไปละเมิดสิทธิส่วนบุคคล โดยนำมาใช้เป็นข้อมูลในการสังเคราะห์หรือวิเคราะห์ทำให้บุคคลที่ถูกอ้างอิงเสียหาย” (นราพงษ์ จรัสศรี, 2560: 94)

ทั้งนี้ในการศึกษาเรื่องการละเมิดที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ผู้วิจัยจะนำไปใช้ในการออกแบบรูปแบบการนำเสนอ สำหรับองค์ประกอบการแสดง ทางด้านนาฏศิลป์ ได้แก่ การออกแบบบทการแสดง และการออกแบบลีลานาฏศิลป์ ในกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ต่อไป

7) การปิดบังซ่อนเร้นข้อมูลเพื่อประโยชน์อันมิชอบในงานวิจัย

การศึกษาผลการวิจัยจากงานวิจัยโครงการสนับสนุนยุทธศาสตร์ด้านการวิจัย คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ 2560 เรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ โดยนราพงษ์ จรัสศรี พบว่าประเด็นสำคัญอีกประการหนึ่ง ที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ คือ การปิดบังซ่อนเร้นข้อมูลเพื่อประโยชน์อันมิชอบในงานวิจัย ซึ่งแสดงให้เห็นถึงเจตนาของนักวิจัยที่จงใจสร้างข้อมูลที่เป็นเท็จ และการเขียนข้อมูลไม่ครบ ทำให้ผลการวิจัยที่ได้จากงานวิจัยนั้นไม่มีความเที่ยงตรง ทั้งนี้นักวิชาการ และศิลปินทางด้านนาฏศิลป์ในประเทศไทย ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับการทำผิดกระบวนการ ดังที่ นราพงษ์ จรัสศรี ได้กล่าวถึงการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ โดยการปิดบังซ่อนเร้นข้อมูลเพื่อประโยชน์อันมิชอบในงานวิจัยไว้ว่า

การมีพฤติกรรมของการกระทำที่รู้แล้ว แต่เลือกที่จะไม่เขียนถึง มีการปิดบังซ่อนเร้นข้อมูล เพื่อประโยชน์อันมิชอบในงานวิจัย เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกแก่ผู้วิจัยเองในการทำงานให้น้อยลง หรืออาจจะเกี่ยวข้องโดยตรงกับความจงใจที่จะสร้างข้อมูลเท็จ หรือมีการลดทอนปริมาณผลงานของศิลปินบางท่านลง จากปริมาณจริงที่ควรจะเป็น (นราพงษ์ จรัสศรี, 2560: 100-101)

ทั้งนี้ในการศึกษาประเด็นเรื่องการปิดบังซ่อนเร้นข้อมูลเพื่อประโยชน์อันมิชอบในงานวิจัย ที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ผู้วิจัยจะนำไปใช้ในการออกแบบรูปแบบการนำเสนอ สำหรับองค์ประกอบทางด้านนาฏศิลป์ ได้แก่ การออกแบบบทการแสดง และการออกแบบลีลานาฏศิลป์ ในกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ต่อไป

8) การเอื้อประโยชน์ให้กับผู้ที่มีอิทธิพล

การศึกษาผลการวิจัยจากงานวิจัยโครงการสนับสนุนยุทธศาสตร์ด้านการวิจัย คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ 2560 เรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ โดยนราพงษ์ จรัสศรี พบว่าประเด็นสำคัญอีกประการหนึ่ง

ที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ คือ การเอื้อประโยชน์ให้กับผู้ที่มีอิทธิพล ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการมีเจตนาที่จะเลือกเผยแพร่ข้อมูลที่เอื้อประโยชน์ให้กับผู้ที่มีอิทธิพลมากกว่า เนื่องมาจากการเกรงกลัวต่ออิทธิพล ทำให้ผลการวิจัยที่ได้จากงานวิจัยนั้นไม่มีความเที่ยงตรง ทั้งนี้ นักวิชาการและศิลปินทางด้านนาฏยศิลป์ในประเทศไทย ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับการเอื้อประโยชน์ให้กับผู้ที่มีอิทธิพล ดังที่ ธิติมา อ่องทอง ได้กล่าวถึงความเป็นไปได้ในการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ โดยการเอื้อประโยชน์ให้กับผู้ที่มีอิทธิพลไว้ว่า “การจงใจเลือกเผยแพร่ข้อมูลในงานวิจัย ซึ่งผู้วิจัยได้หาคำตอบจากกระบวนการวิจัยด้วยความอคติ และเลือกปฏิบัติที่จะเขียนข้อมูลให้เป็นผลทางบวกหรือผลทางลบแก่คนใดคนหนึ่ง” (ธิติมา อ่องทอง, สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2561) นอกจากนี้ นราพงษ์ จรัสศรี ได้แสดงทรรศนะเพิ่มเติมไว้อย่างสอดคล้องกันไว้ว่า

ในประเด็นของการเอื้อประโยชน์ให้กับผู้ที่มีอิทธิพลพบว่า มีการสร้างข้อมูลที่ขัดแย้งกับความเป็นจริง ด้วยการเลือกที่จะยกย่องเพิ่มข้อมูล เพื่อเอาอกเอาใจแก่อาจารย์ที่ปรึกษาหรือผู้ที่มีอิทธิพล โดยมีความคาดหวังว่าผู้ละเมิดจะได้รับประโยชน์ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ทั้งในปัจจุบันและอนาคต ไม่ว่าจะเป็นผลประโยชน์ในเรื่องของการขอทุน หรือผลประโยชน์ในการขอตำแหน่ง หรือความเจริญก้าวหน้าอย่างไม่ถูกวิธี (นราพงษ์ จรัสศรี, 2560: 103)

ทั้งนี้ในการศึกษาเรื่องการเอื้อประโยชน์ให้กับผู้ที่มีอิทธิพล ที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ผู้วิจัยจะนำไปใช้ในการออกแบบรูปแบบการแสดงผลสำหรับองค์ประกอบการแสดงทางด้านนาฏยศิลป์ ได้แก่ การออกแบบบทการแสดง และการออกแบบลีลานาฏยศิลป์ ในกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏยศิลป์ต่อไป

9) การใช้พื้นที่ในงานวิจัยเพื่อทำลายผู้อื่น

การศึกษางานวิจัยโครงการสนับสนุนยุทธศาสตร์ด้านการวิจัย คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ 2560 เรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ โดยนราพงษ์ จรัสศรี พบว่าประเด็นสำคัญอีกประการหนึ่งที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ คือ การใช้พื้นที่ในงานวิจัยเพื่อทำลายผู้อื่น ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการใช้พื้นที่ของงานวิจัยเพื่อการสร้างข้อมูลเท็จ โดยเกิดจากความขัดแย้งระหว่างบุคคลที่อาจมีความประสงค์ร้ายต่อกัน จึงเจตนาที่จะอาศัยผลงานทางวิชาการเป็นพื้นที่ในการเผยแพร่ข้อมูลเท็จออกไป ทำให้ผู้ที่ถูกกระทำได้รับความเสียหาย ทั้งนี้ นักวิชาการ

และศิลปินทางด้านนาฏศิลป์ในประเทศไทย ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับการใช้พื้นที่ในงานวิจัย เพื่อทำลายผู้อื่น ดังที่ นราพงษ์ จรัสศรี ได้กล่าวถึงความเป็นไปได้ในการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ โดยการใช้พื้นที่ในงานวิจัยเพื่อทำลายผู้อื่นไว้ว่า

การใช้พื้นที่ของงานวิจัยในการสร้างข้อมูลเพื่อขำระความแค้นส่วนตัว และการใช้พื้นที่ในงานวิชาการหรืองานวิจัยเพื่อทำลายผู้อื่น ซึ่งกระทำตามความต้องการของผู้วิจัยเอง โดยที่ผู้ควบคุมงานวิจัยไม่ได้รับรู้ หรือกระทำตามความต้องการของผู้ควบคุมงานวิจัย โดยมีผู้วิจัยลงมือปฏิบัติการ รวมทั้งกรณี ที่ผู้วิจัยและผู้ควบคุมงานวิจัยรับรู้และร่วมมือกัน (นราพงษ์ จรัสศรี, 2560: 103)

ทั้งนี้ในการศึกษาเรื่องการใช้พื้นที่ในงานวิจัยเพื่อทำลายผู้อื่น ที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ผู้วิจัยจะนำไปใช้ในการออกแบบรูปแบบการแสดงผลสำหรับองค์ประกอบการแสดงทางด้านนาฏศิลป์ ได้แก่ การออกแบบบทการแสดง และการออกแบบลีลานาฏศิลป์ ในกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ต่อไป

10) การละเว้นหน้าที่ของกรรมการ

การศึกษางานวิจัยโครงการสนับสนุนยุทธศาสตร์ด้านการวิจัย คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ 2560 เรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ โดยนราพงษ์ จรัสศรี ผู้วิจัยพบว่าประเด็นสำคัญอีกประการหนึ่งที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ คือ การละเว้นหน้าที่ของกรรมการ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการเพิกเฉย ละเลย และไม่ใส่ใจของกรรมการ ในการตรวจสอบและควบคุมคุณภาพของผลงานวิจัย รวมทั้งการตรวจสอบการประเมินของคณะกรรมการ ทำให้เกิดผลงานวิจัยที่ด้อยคุณภาพ รวมทั้งอาจมีผลการวิจัยที่เบี่ยงเบนและเป็นเท็จ ทั้งนี้นักวิชาการและศิลปินทางด้านนาฏศิลป์ในประเทศไทย ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับผลเสียที่เกิดจากการละเว้นหน้าที่ของกรรมการ ดังที่ สุนันทา เกตุเหล็ก ได้กล่าวถึงผลเสียที่เกิดจากการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ โดยการละเว้นหน้าที่ของกรรมการไว้ว่า

การละเว้นหน้าที่ของคณะกรรมการในการตรวจสอบและควบคุมคุณภาพของผลงานวิจัย จนทำให้เกิดผลการวิจัยที่เบี่ยงเบนและเป็นเท็จ แสดงให้เห็นถึงคุณภาพของการทำงานวิจัย และกระบวนการวิจัยที่ขาดความน่าเชื่อถือของบุคคลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเรื่องนี้อาจส่งผลเสียหายต่อบุคคลและหน่วยงาน (สุนันทา เกตุเหล็ก, สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2561)

ทั้งนี้ในการศึกษาเรื่องการละเว้นหน้าที่ของกรรมการ ที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ผู้วิจัยจะนำไปใช้ในการออกแบบรูปแบบการแสดงผลสำหรับองค์ประกอบการแสดงทางด้านนาฏยศิลป์ ได้แก่ การออกแบบบทการแสดง และการออกแบบลีลานาฏยศิลป์ ในกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏยศิลป์ต่อไป

ดังที่ได้กล่าวมาในข้างต้น ผู้วิจัยจึงสรุปประเด็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ทั้ง 10 ประการ ได้แก่ ระบบอาวุโส ระบบพวกพ้อง ผลประโยชน์ส่วนตน การเกรงกลัวต่ออำนาจที่เหนือกว่า การทำผิดกระบวนการ การละเมิดการปิดบังซ่อนเร้นข้อมูลเพื่อประโยชน์อันมิชอบในงานวิจัย การเอื้อประโยชน์ให้กับผู้ที่มีอิทธิพล การใช้พื้นที่ในงานวิจัยเพื่อทำลายผู้อื่น และการละเว้นหน้าที่ของกรรมการ ซึ่งผู้วิจัยได้รับแรงบันดาลใจมาจากผลที่ได้จากงานวิจัยโครงการสนับสนุนยุทธศาสตร์ด้านการวิจัย คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ 2560 เรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ โดยนราพงษ์ จรัสศรี ที่กล่าวถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ทั้ง 10 ประการ มาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบบทการแสดง การวางโครงเรื่องของการแสดง และโครงสร้างบทการแสดง ตลอดจนการออกแบบองค์ประกอบในการแสดงทางด้านนาฏยศิลป์อื่น ๆ อีกด้วย

2.4 นาฏยศิลป์สร้างสรรค์ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้องานวิจัย

การสร้างสรรคงานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ผู้วิจัยเล็งเห็นถึงความสำคัญที่จะศึกษานาฏยศิลป์สร้างสรรค์ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้องานวิจัย ทั้งในประเด็นของจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ และจริยธรรมทางสังคมอื่น ๆ เพื่อนำมาวิเคราะห์และค้นหาแนวทางในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ของผู้วิจัยในลำดับต่อไป ทั้งนี้ในการศึกษาผลงานทางด้านนาฏยศิลป์ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยตั้งเป้าหมายที่จะศึกษาผลงานนาฏยศิลป์สร้างสรรค์ของศิลปิน ที่ผู้วิจัยสามารถสัมภาษณ์ถึงแนวความคิดและกระบวนการในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์จากตัวศิลปินเองโดยตรงเป็นอันดับแรก นอกจากนั้นผู้วิจัยได้เลือกศึกษาผลงานของศิลปินที่ผู้วิจัยไม่สามารถสื่อสารโดยตรงกับศิลปินผู้สร้างงานได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาค้นคว้าจากแหล่งข้อมูลทางเอกสารหรือการสัมภาษณ์ ดังที่ผู้วิจัยจะได้อธิบายถึงตัวอย่างของผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศิลป์ที่ทำการศึกษาในลำดับต่อไปนี้

ลำดับแรกผู้วิจัยได้เลือกศึกษาผลงานนาฏยศิลป์สร้างสรรค์โดยการสัมภาษณ์ข้อมูลจากศิลปินผู้สร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏยศิลป์โดยตรง ผู้วิจัยได้เลือกศึกษาผลงานสร้างสรรค์นาฏยศิลป์ของนราพงษ์ จรัสศรี นักวิชาการและศิลปินผู้บุกเบิกนาฏยศิลป์ร่วมสมัยในประเทศไทย

ที่มีความเกี่ยวข้องกับประเด็นเรื่องจริยธรรมทางสังคม ซึ่งปรากฏตัวอย่างผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ดังต่อไปนี้

ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ร่วมสมัยชุด “อันดามัน...สูญเสียแต่ไม่เสียศูนย์” ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับประเด็นจริยธรรมทางสังคม เกี่ยวกับความช่วยเหลือซึ่งกันและกันระหว่างเพื่อนมนุษย์ จากเหตุการณ์พิบัติภัยสึนามิ โดยจัดแสดงครั้งแรกเมื่อวันที่ 26 มีนาคม พ.ศ. 2548 ณ หอประชุมจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และครั้งที่สองได้จัดแสดงขึ้นเมื่อวันที่ 5 พฤษภาคม พ.ศ. 2548 ณ หอประชุมใหญ่ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย ทั้งนี้ นราพงษ์ จรัสศรี ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุด “อันดามัน...สูญเสียแต่ไม่เสียศูนย์” ไว้ว่า

การเยียวยาความปวดร้าวของมนุษย์เกี่ยวกับวีรกรรมในอดีต ด้วยการบอกเล่าเรื่องราว เพื่อเทิดทูนและสรรเสริญให้ประจักษ์ถึงจริยธรรมและจรรยาบรรณอันดีงามของมนุษย์ ที่ควรค่าแก่การยึดถือปฏิบัติเป็นเยี่ยงอย่าง ผ่านผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุด “อันดามัน...สูญเสียแต่ไม่เสียศูนย์” เพราะเรื่องเล่าไม่ว่าจะสร้างสรรค์ออกมาในรูปแบบใดก็ตาม จะช่วยจรรโลงโลกไว้ด้วยการให้ความหมายตลอดจนช่วยเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์อันปวดร้าวในอดีต ให้กลับกลายเป็นความทรงจำที่ดั่งงามตราบนานเท่านาน ดังนั้นเรื่องราวที่ดั่งงามท่ามกลางโศกนาฏกรรมจากคลื่นยักษ์สึนามิ ได้ถูกนำมาสร้างสรรค์เป็นงานศิลปะ เพื่อเป็นอนุสรณ์แด่ผู้ที่มาช่วยเหลือและผู้สูญเสีย รวมทั้งเป็นการกระตุ้นให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ทั้งในส่วนของการสร้างสรรค์ผลงานและผู้ชม ได้ตระหนักถึงจริยธรรมและจรรยาบรรณอันดีงามของมนุษย์ที่พึงมีต่อไป (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2561)

การศึกษาผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุด อีตัว ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับประเด็นจริยธรรมทางสังคม โดยบทการแสดงเป็นการเล่าเรื่องราวเสียดสีสังคมเกี่ยวกับสิทธิของสตรี ดังที่ นราพงษ์ จรัสศรี ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับประเด็นจริยธรรมทางสังคมที่ปรากฏอยู่ในผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุด อีตัว ไว้ว่า “อีตัวหรือผู้หญิงหากิน ได้สะท้อนให้เห็นถึงประเด็นจริยธรรมทางสังคม กล่าวคือ การตกเป็นเหยื่อของผู้หญิง การถูกใช้แรงงาน การโดนดูถูกและการถูกเอารัดเอาเปรียบ” (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2561)

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาการสร้างสรรค์ละครเพลงร่วมสมัยเรื่อง ศิลปินผู้บุกเบิกนาฏศิลป์ร่วมสมัยในประเทศไทย ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ของธำนิษฐ์ สังสิทธิวงศ์ ซึ่งนับเป็นงานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจิตรนาฏศิลป์ในประเด็นของการลักลอกผลงานทางวิชาการ และจริยธรรมของศิลปินผู้สร้างสรรค์ผลงาน ซึ่ง นราพงษ์ จรัสศรี ได้แสดงทรรศนะถึงการสร้างสรรค์ละครเพลงร่วมสมัยเรื่อง ศิลปินผู้บุกเบิกนาฏศิลป์ร่วมสมัยในประเทศไทย ในฐานะอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ของผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุดนี้ไว้ว่า

จริยธรรมของศิลปินผู้สร้างสรรค์ผลงานถูกถ่ายทอดผ่านการอ้างอิงถึงงานวิจัยของวิชชุดา วุฒาทิตย์ เรื่องเกณฑ์การสร้างมาตรฐานการยกย่องศิลปินต้นแบบนาฏศิลป์ ซึ่งศิลปินผู้สร้างสรรค์ผลงานได้นำมาเป็นแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงาน รวมทั้งการอ้างอิงถึงบุคคลสำคัญของวงการนาฏศิลป์ คือ ผู้บุกเบิกนาฏศิลป์ร่วมสมัย ในประเทศไทย โดยให้ความสำคัญกับประวัติ ผลงาน และแนวความคิดในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ ซึ่งศิลปินผู้สร้างสรรค์ผลงานในปัจจุบันได้นำแนวความคิดและผลงานต่าง ๆ ของผู้บุกเบิกนาฏศิลป์ร่วมสมัยในประเทศไทย มาศึกษาและวิเคราะห์ เพื่อเป็นต้นแบบและทิศทางในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ต่อไปในอนาคต นอกจากนี้ในการแสดงองค์ที่ 3 ตอนที่ 1 เรื่องจรรยาบรรณ บทการแสดงได้สะท้อนถึงการมีจรรยาบรรณของศิลปิน ในการบำเพ็ญตนเป็นศิลปินผู้ใหญ่ ผู้ดำรงตนอยู่ในศีลธรรม จรรยา มีทัศนคติและจุดยืนที่ชัดเจนว่าด้วยศีลธรรม การตระหนักถึงคุณค่าและมีจิตสำนึกของความเป็นศิลปิน อันเป็นแบบอย่างแก่ศิลปินทั้งหลายและคนทั่วไปในสังคม รวมทั้งการสะท้อนถึงประเด็นจริยธรรมทางการวิจิตรนาฏศิลป์เรื่องการลักลอกผลงานทางวิชาการ” (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2561)

จากการศึกษาผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ร่วมสมัยชุด “อันตามัน...สูญเสียแต่ไม่เสียศูนย์” และอิ้ว ของนราพงษ์ จรัสศรี ประกอบกับการสร้างสรรค์ละครเพลงร่วมสมัย เรื่อง ศิลปินผู้บุกเบิกนาฏศิลป์ร่วมสมัยในประเทศไทย โดยธำนิษฐ์ สังสิทธิวงศ์ เป็นตัวอย่างของการนำประเด็นเรื่องจริยธรรมทางการวิจิตรนาฏศิลป์ และจริยธรรมทางสังคมมาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาใช้เป็นแนวทางของการออกแบบรูปแบบการแสดงหรือองค์ประกอบการแสดงทางนาฏศิลป์ทั้ง 8 ประการ

ลำดับต่อมาผู้วิจัยได้เลือกศึกษาผลงานของศิลปินที่ผู้วิจัยไม่สามารถสื่อสารโดยตรงกับศิลปินผู้สร้างงานได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาค้นคว้าจากแหล่งข้อมูลทางเอกสารและการสัมภาษณ์ ดังที่ผู้วิจัยจะได้อธิบายถึงตัวอย่างของผลงานที่ทำการศึกษาในลำดับต่อไป

ผู้วิจัยได้ศึกษาผลงานของนิสิตซึ่งนับเป็นเยาวชนคนรุ่นใหม่ ที่ได้ทำการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ที่มีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับเรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ และจริยธรรมทางสังคมที่ปรากฏอยู่ในสถาบันการศึกษา ซึ่งถึงแม้ว่าจะเป็นผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศิลป์ของนิสิตในระดับปริญญาตรี แต่ผู้ที่สร้างสรรค์งานเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นเยาวชนคนรุ่นใหม่ที่ได้สัมผัสข้อมูลในโลกปัจจุบัน และนับว่าเป็นปรากฏการณ์ที่มีการนำประเด็นเรื่องจรรยาบรรณในสถาบันการศึกษา มาสร้างสรรค์เป็นผลงานนาฏยศิลป์ที่ปรากฏขึ้นเป็นครั้งแรก ดังนั้นข้อมูลเหล่านี้จึงเป็นข้อมูลที่ผู้วิจัยไม่สามารถจะละเลยได้ ทั้งนี้ข้อมูลของเยาวชนคนรุ่นใหม่จะเป็นแนวทางให้ผู้วิจัยสามารถนำไปเป็นประเด็นในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์เพื่อสื่อสารกับคนรุ่นใหม่หรือกลุ่มของผู้ชมที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการวิจัยทางนาฏยศิลป์ได้เป็นอย่างดี

ในปี พ.ศ. 2556 สภาคณาจารย์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ร่วมกับภาควิชานาฏยศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้นำเสนอนาฏยศิลป์สร้างสรรค์เพื่อจรรยาบรรณในสถาบันการศึกษา ซึ่งเป็นผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศิลป์ของนิสิตชั้นปีที่ 4 ภาควิชานาฏยศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ภายใต้แนวความคิดจรรยาบรรณและจิตอาสา ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการสื่อสารเรื่องราวจรรยาบรรณและจิตอาสาที่พึงมีในสถาบันการศึกษา โดยการนำเสนอผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศิลป์ทั้งสิ้น 31 ชุดการแสดง ดังต่อไปนี้

ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศิลป์ชุด เรือจ้าง โดย สุรารักษ์ ยงฤทธิกุล มีแนวความคิดในการแสดงดังนี้

จากคำเปรียบเปรยของครูผู้ส่งลูกศิษย์ให้ถึงฝั่ง ถ่ายทอดผ่านลีลาการเคลื่อนไหวที่ซ้ำของกลุ่มครอบครัวของนักเรียนที่มาส่งลูกขึ้นเรือ ต่อด้วยลีลาของการขัดขืนของนักเรียนที่พบกับอุปสรรคและปัญหาระหว่างการเดินทาง จบลงด้วยการเดินของนักแสดงเดียวกับกลุ่มผู้แสดงที่สื่อถึงสัญลักษณ์ของอุปสรรคและปัญหาท่ามกลางการช่วยเหลือของครูที่ต้องการจะส่งนักเรียนให้ถึงฝั่ง จากการเดินทางด้วยเรือจ้าง (สูจิบัตรการแสดงนาฏยศิลป์สร้างสรรค์เพื่อจรรยาบรรณในสถาบันการศึกษา, 2556: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

จากการศึกษาผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุดนี้พบว่า เป็นตัวอย่างของ การนำประเด็นเรื่องจริยธรรมทางสังคม เรื่องจริยธรรมในวิชาชีพครู มาใช้ในการสร้างสรรค์ ผลงานนาฏศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบรูปแบบการแสดง หรือองค์ประกอบทางนาฏศิลป์ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ การออกแบบลีลานาฏศิลป์ การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบแสง การออกแบบเสียง การออกแบบพื้นที่แสดง และการออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง เป็นต้น

ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุด เลียนแบบ โดย ภัทรวรรณ ปัญชาจารุภรณ์ มีแนวความคิดในการแสดงดังนี้

การลอกเลียนแบบที่ถูกถ่ายทอดผ่านการแสดง โดยเริ่มจากลีลาความแตกต่าง ของคน 2 กลุ่ม ด้วยลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวที่แตกต่างกัน ท่ามกลางการสังเกตการณ์ของผู้ลอกเลียนแบบ ต่อด้วยลีลาการสืบทอดผลงาน ของนักแสดงเดี่ยวต่อกลุ่มนักแสดงที่รับบทเป็นเพื่อน จบลงด้วยลีลาและท่าทาง การเคลื่อนไหวที่สื่อถึงการต่อต้าน และไม่ยอมรับในพฤติกรรมการลอกเลียนแบบผลงาน (สุจิตร์การศึกษานาฏศิลป์สร้างสรรค์เพื่อจรรยาบรรณในสถาบันการศึกษา, 2556: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

จากการศึกษาผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุดนี้พบว่า มีความสอดคล้องกับ ประเด็นเรื่องจริยธรรมทางการศึกษานาฏศิลป์ เรื่องการละเมิด ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาใช้เป็นแนวทาง ในการออกแบบรูปแบบการแสดงหรือองค์ประกอบทางนาฏศิลป์ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ การออกแบบบทการแสดง การคัดเลือกนักแสดง การออกแบบลีลานาฏศิลป์ การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบแสง การออกแบบเสียง การออกแบบพื้นที่แสดง และการออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง

ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุด ความรับผิดชอบ โดย มนูญญา ตั้งกิจมงคล มีแนวความคิดดังนี้

จากการที่มนุษย์ทุกคนล้วนมีหน้าที่ของตนเองที่ต้องรับผิดชอบ ถ่ายทอดผ่านการแสดงที่เริ่มด้วยลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวที่เป็นระเบียบของนักเรียน

กับภาพบรรยากาศการเรียนในห้องเรียนที่ดำเนินไปอย่างปกติ ต่อด้วยลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวที่รวดเร็ว สื่อให้เห็นถึงสถานการณ์ที่นักเรียนกำลังแอบฝึกซ้อมการแสดงของตนเองในขณะที่กำลังเรียนอยู่ ทำให้อาจารย์เกิดความไม่พอใจ จบลงด้วยผลกระทบอันเกิดจากการที่กลุ่มนักเรียนแอบไปทำงานพิเศษ จนละเลยความรับผิดชอบด้านการเรียน จึงไม่สามารถทำงานที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์ให้สำเร็จได้ทันเวลา (สูจิตร์การสดงนาฏยศลปสร้างสรรดเพื่อจรรยابرณนในสถาบันการศกษา, 2556: ไม่ปรากฎเลขหน้า)

จากการศึกษาผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศลปชุดนี้พบว่า เป็นตัวอย่างของการนำประเด็นเรื่องจริยธรรมทางสังคมเรื่องความรับผิดชอบ มาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศลป ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบรูปแบบการแสดงหรือองค์ประกอบทางนาฏยศลป ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ การออกแบบลีลานาฏยศลป การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบแสง การออกแบบเสียง และการออกแบบพื้นที่แสดง เป็นต้น

ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศลปชุด อคติ โดย ญฐพล ปรธบศกดี มีแนวความคิดในการแสดงดังนี้

ปัญหาเรื่องความอคติต่อเพศที่สามในสถาบันการศึกษา ถ่ายทอดผ่านการแสดงในรูปแบบนาฏยศลปร่วมสมัย เริ่มจากการเต้นด้วยลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวที่รวดเร็วมีชีวิตชีวา ต่อด้วยลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวที่มีความแตกต่างกัน ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงเอกลักษณ์ของแต่ละเพศ จบลงด้วยลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวที่เชื่องช้า สะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกสิ้นหวังจากการไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม (สูจิตร์การสดงนาฏยศลปสร้างสรรดเพื่อจรรยابرณนในสถาบันการศกษา, 2556: ไม่ปรากฎเลขหน้า)

จากการศึกษาผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศลปชุดนี้พบว่า เป็นตัวอย่างของการนำประเด็นเรื่องจริยธรรมทางสังคมเรื่องเพศ มาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศลป ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบรูปแบบการแสดงหรือองค์ประกอบทางนาฏยศลป ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ การออกแบบลีลานาฏยศลป การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบแสง การออกแบบเสียง และการออกแบบพื้นที่แสดง เป็นต้น

ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุด เก้าอี้ โดย ณัฏชา ภรณ์วลัย มีแนวความคิดดังนี้

จากการดำเนินงานแบบสองมาตรฐาน ถ่ายทอดผ่านการใช้เก้าอี้ เป็นการแสดงในเชิงสัญลักษณ์ เริ่มด้วยลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวอย่างราบเรียบ ระหว่างนักแสดงหลักทั้ง 2 คน ที่รับบทเป็นพนักงานที่หัวหน้างานโปรดปราน และพนักงานคนที่หัวหน้างานไม่โปรดปราน กับการใช้เก้าอี้ในระดับที่เท่ากัน และมีท่วงท่าเดียวกัน ต่อด้วยลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวในภาพบรรยากาศการทำงาน ของนักแสดงประกอบอื่น ๆ ประกอบกับการเต้นคู่ระหว่างนักแสดงหลักทั้ง 2 คน ที่สะท้อนให้เห็นถึงอารมณ์และความรู้สึกพึงพอใจของนักแสดงที่รับบทเป็นหัวหน้างาน ต่อนักแสดงที่รับบทเป็นพนักงานที่โปรดปรานของหัวหน้างาน จากนั้นเป็นการแสดงลีลา และท่าทางการเคลื่อนไหวอันวุ่นวาย ที่สะท้อนถึงการบันดาลโทสะของนักแสดง ที่รับบทเป็นพนักงานที่ไม่โปรดปรานของหัวหน้างาน จบลงด้วยบทสรุปของโศกนาฏกรรม (สูจิบัตรการแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์เพื่อจรรยาบรรณในสถาบันการศึกษา, 2556: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

จากการศึกษาผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุดนี้พบว่า เป็นตัวอย่างของ การนำประเด็นเรื่องจริยธรรมทางสังคมเรื่องความไม่ยุติธรรม มาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงาน นาฏศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบรูปแบบการแสดงหรือ องค์ประกอบการแสดงทางด้านนาฏศิลป์ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ การออกแบบลีลานาฏศิลป์ การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบแสง การออกแบบเสียง การออกแบบพื้นที่แสดง และการออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง เป็นต้น

ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุด ความเห็นแก่ตัว โดย ฟ้าใส ทวีศักดิ์ มีแนวความคิดในการแสดงดังนี้

เริ่มจากลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวของกลุ่มนักแสดงที่กำลังทำงานร่วมกัน โดยมีนักแสดงหลักอีกคนหนึ่งที่ได้เดินไปมาอยู่บนเวที ต่อด้วยการปรากฏตัวของ นักแสดงประกอบที่รับบทเป็นเจ้านาย นักแสดงหลักที่กำลังเดินไปมาอยู่บนเวที จึงแสดงท่าทางขมขื่นรีบเข้าไปช่วยกลุ่มนักแสดงคนอื่น ๆ ทำงาน พร้อมกับ การที่กลุ่มนักแสดงคนอื่น ๆ ได้สังเกตเห็นถึงพฤติกรรมเอาเปรียบและการทำงาน แบบเสแสร้ง จบลงด้วยผลจากการกระทำของนักแสดงหลักที่เอาเปรียบผู้อื่น

และเสสรังทำงาน ทำให้ต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวท่ามกลางงานสร้างสรรค์ของกลุ่มนักแสดงที่รับบทเป็นคณะผู้ร่วมงาน (สูจิบัตรการแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์เพื่อจรรยาบรรณในสถาบันการศึกษา, 2556: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

จากการศึกษาผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุดนี้พบว่า เป็นตัวอย่างของการนำประเด็นเรื่องจริยธรรมทางสังคมเรื่องความเห็นแก่ตัว มาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบรูปแบบการแสดงหรือองค์ประกอบการแสดงทางด้านนาฏศิลป์ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ การออกแบบลีลานาฏศิลป์ การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบแสง การออกแบบเสียง และการออกแบบพื้นที่แสดง เป็นต้น

ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุด กิดกัน โดย ธนาภา แฉ่งพานิช มีแนวความคิดในการแสดงดังนี้

การกิดกันในตำแหน่งหน้าที่การงาน ถ่ายทอดผ่านการแสดงโดยเริ่มจากการเดินในแนววงกลมด้วยลีลาที่วนเวียนไปมาของกลุ่มนักแสดงอย่างเท่าเทียมกัน สื่อให้เห็นถึงความเท่าเทียมกันของสิทธิในหน้าที่การงาน ต่อด้วยกลุ่มนักแสดงที่อยู่ภายในวงกลมได้แสดงลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหว ที่กิดกันกลุ่มนักแสดงภายนอกของวงกลมให้พันเส้นทางในความก้าวหน้าของตนเอง จบลงด้วยลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวของการกิดกันด้วยกันเองในกลุ่มของผู้ที่สร้างปัญหา (สูจิบัตรการแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์เพื่อจรรยาบรรณในสถาบันการศึกษา, 2556: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

จากการศึกษาผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุดนี้พบว่า เป็นตัวอย่างของการนำประเด็นเรื่องจริยธรรมทางสังคมเรื่องความไม่เท่าเทียม มาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบรูปแบบการแสดงหรือองค์ประกอบการแสดงทางด้านนาฏศิลป์ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ การออกแบบลีลานาฏศิลป์ การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบแสง การออกแบบเสียง และการออกแบบพื้นที่แสดง เป็นต้น

ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุด เกรดกาม โดย ขนิษฐา บุตรเจริญ มีแนวความคิดในการแสดงดังนี้

จากปัญหาเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ เพื่อแลกเปลี่ยนกับการมีผลการเรียนที่ดีขึ้น อันเป็นปัญหาที่ซ่อนเร้นอยู่ในวงการศึกษาของประเทศไทย ภาพการแสดงที่ปรากฏ จะเริ่มด้วยภาพข่าวในสังคมปัจจุบัน ที่มีการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับการผิดศีลธรรม และจรรยาบรรณในเชิงผู้สาวของวงการศึกษา โดยลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวของกลุ่มผู้แสดงที่เริ่มจากบทบาทในห้องเรียน ซึ่งมีสมุดปกเป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงเกรดที่ได้รับ ต่อจากนั้นเป็นการเต้นคู่ที่แสดงให้เห็นถึงอารมณ์ ความรู้สึก และความสัมพันธ์อันลึกซึ้ง ของนักแสดงหลักทั้งสองคน จบลงด้วยผลลัพธ์ที่นักแสดงหลักทั้งสองคนได้รับผลกระทบ จากการกระทำของตน (สูจิตร์การแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์เพื่อจรรยาบรรณ ในสถาบันการศึกษา, 2556: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

จากการศึกษาผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุดนี้พบว่า เป็นตัวอย่างของ การนำประเด็นเรื่องจริยธรรมทางสังคมเรื่องจริยธรรมในวิชาชีพครู มาใช้ในการสร้างสรรค์ ผลงานนาฏศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบรูปแบบการแสดง หรือองค์ประกอบการแสดงทางด้านนาฏศิลป์ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ การออกแบบลีลานาฏศิลป์ การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบแสง การออกแบบเสียง การออกแบบพื้นที่แสดง และการออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง เป็นต้น

ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุด การเปล่งเสียงกระซิบ โดย ธิติรัตน์ จันทร์สุหรัย มีแนวความคิดในการแสดงดังนี้

การถูกครอบงำจากผู้อื่นจนกลายเป็นหุ่นเชิด ถ่ายทอดผ่านการแสดง นาฏศิลป์ร่วมสมัย เริ่มจากลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวที่เชื่องช้า ซึ่งแสดงให้เห็นถึง การถูกกดดันให้ทำตาม ต่อด้วยการเต้นเดี่ยวของนักแสดงหลักหนึ่งคนที่ถูกกลุ่มนักแสดง คนอื่น ๆ ควบคุมการเคลื่อนไหว เปรียบเสมือนการเป็นหุ่นเชิดที่ไม่สามารถกระทำการ สิ่งใดได้ด้วยตนเอง จบลงด้วยลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวที่รุนแรงของนักแสดง ทั้งสองฝ่าย ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความต้องการเป็นอิสระจากการถูกบงการ (สูจิตร์การแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์เพื่อจรรยาบรรณในสถาบันการศึกษา, 2556: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

จากการศึกษาผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุดนี้พบว่า เป็นตัวอย่างของการนำประเด็นเรื่องจริยธรรมทางสังคมเรื่องสิทธิ มาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบรูปแบบการแสดง หรือองค์ประกอบการแสดงทางด้านนาฏศิลป์ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ การออกแบบลีลานาฏศิลป์ การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบแสง การออกแบบเสียง และการออกแบบพื้นที่แสดง เป็นต้น

ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุด ดึงดูดใจ (Fascinated) โดย วิรุณพันธ์ บุญมี มีแนวความคิดในการแสดงดังนี้

ความลุ่มหลงในอำนาจหน้าที่การงาน โดยการนำเสนอความล้มเหลวของระบบราชการ ถ่ายทอดผ่านการแสดงในรูปแบบนาฏศิลป์ร่วมสมัย เริ่มจากลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวอย่างช้าของนักแสดงหลัก ประกอบกับอารมณ์และความรู้สึกที่หวาดกลัว ต่อด้วยการเดินเป็นหมู่ของกลุ่มนักแสดงประกอบในจังหวะที่มีความรวดเร็ว เพื่อแสดงให้เห็นถึงการทำงาน จากนั้นเป็นการเดินคู่ที่แสดงให้เห็นถึงการแข่งขันและการแย่งชิง เพราะความลุ่มหลงในอำนาจหน้าที่การงาน โดยไม่คำนึงถึงผู้อื่น จบลงด้วยการเดินที่มีลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวอย่างช้า เพื่อแสดงให้เห็นถึงผลเสียที่เกิดกับตนเองและผู้อื่น (สูจิตร์การศึกษานาฏศิลป์สร้างสรรค์เพื่อจรรยาบรรณในสถาบันการศึกษา, 2556: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

จากการศึกษาผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุดนี้พบว่า เป็นตัวอย่างของการนำประเด็นเรื่องจริยธรรมทางสังคมเรื่องการชิงดีชิงเด่น มาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบรูปแบบการแสดง หรือองค์ประกอบการแสดงทางด้านนาฏศิลป์ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ การออกแบบลีลานาฏศิลป์ การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบแสง การออกแบบเสียง และการออกแบบพื้นที่แสดง เป็นต้น

ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุด เบี้ยว โดย มุทิตา เดชวัฒน์ สุกีร์ มีแนวความคิดในการแสดงดังนี้

อาจารย์ผู้บกพร่องต่อหน้าที่และความรับผิดชอบ โดยการดัดจริตโกงเรียน แต่ไม่ได้แจ้งให้นักเรียนทราบล่วงหน้า ถ่ายทอดผ่านการแสดงในรูปแบบนาฏศิลป์ร่วมสมัย เริ่มจากการเดินหมู่อย่างพร้อมเพรียงภายในบรรยากาศห้องเรียนของกลุ่มนักแสดงที่รับบทเป็นนักเรียน สลับกับการเดินในจังหวะที่แตกต่างกันของ

นักเรียนบางคู่ ประกอบกับการเต้นเดี่ยวของนักแสดงที่รับบทเป็นอาจารย์ จบลงด้วยลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวที่รวดเร็วของบรรดานักเรียน เพื่อแสดงให้เห็นถึง เหตุการณ์ที่มีความวุ่นวาย รวมทั้งการแสดงอารมณ์และความรู้สึกที่เกี่ยวกราด อันเกิดจากความไม่พึงพอใจที่อาจารย์ไม่เข้าสอนตามหน้าที่ (สูจิตร์การแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์เพื่อจรรยาบรรณในสถาบันการศึกษา, 2556: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

จากการศึกษาผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุดนี้พบว่า เป็นตัวอย่างของ การนำประเด็นเรื่องจริยธรรมทางสังคมเรื่องความรับผิดชอบ มาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบรูปแบบการแสดง หรือองค์ประกอบการแสดง ทางด้านนาฏศิลป์ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ การออกแบบลีลานาฏศิลป์ การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบแสง การออกแบบเสียง และการออกแบบพื้นที่แสดง เป็นต้น

ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุด เครื่องแบบ (Uniform) โดย จิตสิรินทร์ รักชื่น มีแนวความคิดในการแสดงดังนี้

การแต่งกายที่ไม่ถูกต้องตามระเบียบ ถ่ายทอดผ่านการแสดง ในรูปแบบของแดนซ์ เธียเตอร์ (Dance Theatre) ซึ่งได้รวบรวมศิลปะหลากหลายแขนง เข้าไว้ด้วยกัน เช่น นาฏศิลป์ร่วมสมัย บัลเลต์ และการละคร เป็นต้น การแสดงเริ่มจากการดำเนินชีวิตของนักศึกษาทั้งสองสถาบัน ต่อด้วยความเข้าใจผิดว่า นักศึกษาที่แต่งกายผิดระเบียบเป็นนักศึกษาจากสถาบันคู่อริ จบลงด้วยลีลา และท่าทางการเคลื่อนไหวที่รวดเร็ว เพื่อแสดงให้เห็นถึงเหตุการณ์ความรุนแรง ที่เกิดการต่อสู้กัน ซึ่งเป็นบทสรุปของเรื่องราว (สูจิตร์การแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์ เพื่อจรรยาบรรณในสถาบันการศึกษา, 2556: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

จากการศึกษาผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุดนี้พบว่า เป็นตัวอย่างของ การนำประเด็นเรื่องจริยธรรมทางสังคมเรื่องระเบียบวินัย มาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบรูปแบบการแสดง หรือองค์ประกอบการแสดง ทางด้านนาฏศิลป์ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ การออกแบบลีลานาฏศิลป์ การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบแสง การออกแบบเสียง และการออกแบบพื้นที่แสดง เป็นต้น

ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุด หน้ากาก (The Mask) โดย ญัฐฐิรา มดทอง มีแนวความคิดในการแสดงดังนี้

ความไม่จริงใจโดยมีหน้ากากเป็นสัญลักษณ์ที่สื่อความหมายในการแสดง เริ่มจากลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวันของนักแสดงที่รับบทเป็นนักศึกษา ซึ่งมีการใช้เทคนิคของแสงที่แสดงให้เห็นภาพการแสดงแต่เพียงโครงร่างของนักแสดง รวมทั้งการแสดงประกอบหน้ากากในรูปแบบต่าง ๆ ต่อด้วยลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหว ที่กระฉับกระเฉงและรีบเร่ง เพื่อแสดงให้เห็นถึงการทำลายล้างซึ่งกันและกัน จบลงด้วยลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวอย่างโดดเดี่ยวของนักแสดงที่รับบทเป็น ผู้ที่ไม่จริงใจ (สูจิบัตรการแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์เพื่อจรรยาบรรณในสถาบันการศึกษา, 2556: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

จากการศึกษาผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุดนี้พบว่า เป็นตัวอย่างของการนำประเด็นเรื่องจริยธรรมทางสังคมเรื่องความจริงใจ มาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบรูปแบบการแสดง หรือองค์ประกอบการแสดง ทางด้านนาฏศิลป์ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ การออกแบบลีลานาฏศิลป์ การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบแสง การออกแบบเสียง การออกแบบพื้นที่แสดง และการออกแบบ อุปกรณ์ประกอบการแสดง เป็นต้น

ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุด สนิบ น โดย นฤมล กำจรกิจการ มีแนวความคิดในการแสดงดังนี้

การให้ทรัพย์สินเพื่อให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์หรือการติดสินบน การแสดงเริ่มจากลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวที่แสดงให้เห็นถึงอาชีพกิริยาของอาจารย์ และนักศึกษาภายในห้องสอบ ต่อด้วยการเต้นกลุ่มของกลุ่มนักแสดงที่รับบทเป็น กลุ่มนักศึกษา ประกอบกับลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวที่แสดงให้เห็นถึงความสนิทสนมระหว่างนักแสดงที่รับบทเป็นอาจารย์และนักแสดงที่รับบทเป็นนักศึกษา ที่กระทำการติดสินบน โดยมีกลุ่มนักแสดงที่รับบทเป็นกลุ่มนักศึกษาสังเกตเห็นพฤติกรรม การติดสินบน จบลงด้วยลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวที่รวดเร็ว ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความกดดันจากสังคม (สูจิบัตรการแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์เพื่อจรรยาบรรณ ในสถาบันการศึกษา, 2556: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

จากการศึกษาผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุดนี้พบว่า เป็นตัวอย่างของ การนำประเด็นเรื่องจริยธรรมทางสังคมเรื่องการทุจริต มาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบรูปแบบการแสดง หรือองค์ประกอบการแสดง ทางด้านนาฏศิลป์ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ การออกแบบลีลานาฏศิลป์ การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบแสง การออกแบบเสียง และการออกแบบพื้นที่แสดง เป็นต้น

ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุด เหนือเกล้า โดย ศิริวรรณ ทองสีสังข์ มีแนวความคิดในการแสดงดังนี้

การเทิดทูนสถาบันและการระลึกยกย่องในพระมหากษัตริย์คุณ ของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว และพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้า เจ้าอยู่หัว ถ่ายทอดผ่านการแสดงในรูปแบบนาฏศิลป์ไทยประยุกต์ ซึ่งแสดงให้เห็นถึง พระราชประสงค์ของพระมหากษัตริย์ทั้งสองพระองค์ ในการก่อตั้ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อให้ปวงชนชาวไทยได้มีโอกาสเล่าเรียนเสมอกัน (สูจิบัตรการแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์เพื่อจรรยาบรรณในสถาบันการศึกษา, 2556: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

จากการศึกษาผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุดนี้พบว่า เป็นตัวอย่างของ การนำประเด็นเรื่องจริยธรรมทางสังคมเรื่องความจงรักภักดีต่อสถาบันกษัตริย์ มาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบ รูปแบบการแสดง หรือองค์ประกอบการแสดงทางด้านนาฏศิลป์ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ การออกแบบลีลานาฏศิลป์ การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบแสง การออกแบบเสียง และการออกแบบพื้นที่แสดง เป็นต้น

ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุด สัตยาบรรณ โดย วิภาพร เฟื่องภักดิ์ มีแนวความคิดในการแสดงดังนี้

การรักษาชื่อเสียงของสถาบัน โดยการรำลึกถึงคำปฏิญาณในพิธีถวายสัตย์ ปฏิญาณตน เมื่อครั้งเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 ถ่ายทอดผ่านการแสดงในรูปแบบ นาฏศิลป์ไทยประยุกต์ ภาพการแสดงเริ่มด้วยลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหว

ที่แสดงให้เห็นถึงความกระตือรือร้น และการปฏิบัติที่อยู่ในภาวะเปียบของกลุ่มนิสิต ที่เข้าร่วมพิธีถวายสัตย์ปฏิญาณตน ต่อมาเมื่อมีสิ่งยั่วยุมาหลอกล่อ แต่กลุ่มนิสิตยังคงระลึกถึงคำปฏิญาณของตนได้ จบลงด้วยความสำนึกและความภาคภูมิใจของกลุ่มนิสิต ที่สามารถรักษาชื่อเสียงของสถาบันไว้ได้ (สูจิตร์การแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์ เพื่อจรรยาบรรณในสถาบันการศึกษา, 2556: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

จากการศึกษาผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุดนี้พบว่า เป็นตัวอย่างของ การนำประเด็นเรื่องจริยธรรมทางสังคมเรื่องระเบียบวินัย มาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบรูปแบบการแสดง หรือองค์ประกอบการแสดง ทางด้านนาฏศิลป์ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ การออกแบบลีลานาฏศิลป์ การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบแสง การออกแบบเสียง และการออกแบบพื้นที่แสดง เป็นต้น

ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุด ละเลย โดย พัทธ์ธิดา ลัดดาภิรม มีแนวความคิดในการแสดงดังนี้

การขาดความรับผิดชอบต่อหน้าที่ ถ่ายทอดผ่านการแสดงนาฏศิลป์ไทย ร่วมสมัย เริ่มด้วยการที่นักเรียนได้รับมอบหมายให้ทำงาน ซึ่งนักเรียนแต่ละคน ให้ความสำคัญ ต่องาน และมีความรับผิดชอบต่างกัน สุดท้ายจบลงด้วย การส่งงานของนักเรียน (สูจิตร์การแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์เพื่อจรรยาบรรณ ในสถาบันการศึกษา, 2556: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

จากการศึกษาผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุดนี้พบว่า เป็นตัวอย่างของ การนำประเด็นเรื่องจริยธรรมทางสังคมเรื่องความรับผิดชอบ มาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบรูปแบบการแสดง หรือองค์ประกอบการแสดง ทางด้านนาฏศิลป์ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ การออกแบบลีลานาฏศิลป์ การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบแสง การออกแบบเสียง และการออกแบบพื้นที่แสดง เป็นต้น

ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุด คุรุสักการ โดย ภัทรพร บัวกลิ่น มีแนวความคิดในการแสดงดังนี้

สิ่งของอันเป็นมงคลที่ศิษย์นำมาบูชาครู เพื่อเป็นสัญลักษณ์แทนความกตัญญู ต่อครูผู้ให้ปัญญา ผ่านการแสดงในรูปแบบนาฏศิลป์ไทยประยุกต์ ที่แสดงถึงการเริงระบำ ของเครื่องสักการะครู ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แทนความกตัญญูที่ศิษย์มอบให้ครู (สูจิบัตรการแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์เพื่อจรรยาบรรณในสถาบันการศึกษา, 2556: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

จากการศึกษาผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุดนี้พบว่า เป็นตัวอย่างของการนำประเด็นเรื่องจริยธรรมทางสังคมเรื่องความกตัญญูกตเวที มาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบรูปแบบการแสดง หรือองค์ประกอบการแสดงทางด้านนาฏศิลป์ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ การออกแบบลีลานาฏศิลป์ การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบแสง การออกแบบเสียง การออกแบบพื้นที่แสดง และการออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง เป็นต้น

ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุด อคติ โดย ศรียา หงษ์ยี่สิบเอ็ด มีแนวความคิดในการแสดงดังนี้

ความอคติ ความลำเอียง ความไม่ยุติธรรม และความไม่เที่ยงตรง นำเสนอผ่านการแสดงนาฏศิลป์ร่วมสมัย เริ่มด้วยบรรยากาศในชั้นเรียนที่ครูมีอคติ ต่อนักเรียนบางคน ครูจึงถ่ายทอดความรู้ให้แก่เด็กนักเรียนเพียงบางส่วน และให้บทลงโทษ ที่รุนแรง จนทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันในชั้นเรียน จบลงด้วยกิริยาต่อต้าน ของนักเรียนบางคนที่ได้รับอคติจากครู (สูจิบัตรการแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์ เพื่อจรรยาบรรณในสถาบันการศึกษา, 2556: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

จากการศึกษาผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุดนี้พบว่า เป็นตัวอย่างของการนำประเด็นเรื่องจริยธรรมทางสังคมเรื่องความไม่ยุติธรรม มาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบรูปแบบการแสดง หรือองค์ประกอบการแสดงทางด้านนาฏศิลป์ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ การออกแบบลีลานาฏศิลป์

การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบแสง การออกแบบเสียง และการออกแบบพื้นที่แสดง เป็นต้น

ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ ชุด ยูแฉง โดย นางสาวกมลมาดา คงสามสี่ มีแนวความคิดในการแสดงดังนี้

การยูแฉงเป็นการใช้วาจาอันทำให้เกิดความแตกแยก ซึ่งเป็นข้อหนึ่งในข้อละเว้นของจรรยาบรรณครู นำเสนอในรูปแบบนาฏศิลป์ร่วมสมัย เริ่มต้นด้วยท่าทางการดำเนินกิจวัตรการทำงานของบรรดาครู ตลอดจนมีการประชุมอันเป็นเหตุนำไปสู่การยูแฉงแบ่งแยก จนแตกแยกกันที่สุดในที่สุด สุดท้ายคนผิวย่อมได้รับผลของการกระทำเมื่อทุกฝ่ายหันหน้าเข้าหากันจนทราบความจริง (สูจิตร์การศึกษานาฏศิลป์สร้างสรรค์เพื่อจรรยาบรรณในสถาบันการศึกษา, 2556: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

จากการศึกษาผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุดนี้พบว่า เป็นตัวอย่างของการนำประเด็นเรื่องจริยธรรมทางสังคมเรื่องการยูแฉง มาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบรูปแบบการแสดง หรือองค์ประกอบการแสดงทางด้านนาฏศิลป์ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ การออกแบบลีลานาฏศิลป์ การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบแสง การออกแบบเสียง และการออกแบบพื้นที่แสดง เป็นต้น

ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ ชุด แทรก โดย นางสาว อภิชนา ปรคณหนูพิ่ง มีแนวความคิดในการแสดงดังนี้

แทรกเป็นการแทนที่ในลักษณะที่เบียดเสียดหรือสอดแทรก ถ่ายทอดในรูปแบบนาฏศิลป์ไทยประยุกต์ เริ่มด้วยการต่อแฉงอย่างเป็นระเบียบ จากนั้นเป็นการแทรกด้วยกิริยาของคนที่ยพยายามเอาเปรียบผู้อื่น จบลงด้วยความวุ่นวายและการไปถึงปลายทางช้าลง (สูจิตร์การศึกษานาฏศิลป์สร้างสรรค์เพื่อจรรยาบรรณในสถาบันการศึกษา, 2556: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

จากการศึกษาผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุดนี้พบว่า เป็นตัวอย่างของการนำประเด็นเรื่องจริยธรรมทางสังคมเรื่องระเบียบวินัย มาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบรูปแบบการแสดง หรือองค์ประกอบการแสดง

ทางด้านนาฏศิลป์ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ การออกแบบลีลานาฏศิลป์ การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบแสง การออกแบบเสียง และการออกแบบพื้นที่แสดง เป็นต้น

ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ ชุด เลือก โดยผู้วิจัย มีแนวความคิดในการแสดงดังนี้

จากอุดมการณ์ความเป็นครู ถ่ายทอดผ่านการแสดงนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัย เริ่มจากลีลาที่แสดงให้เห็นถึงพรสวรรค์ด้านศิลปะของครูผู้เป็นต้นกล้าแห่งอุดมการณ์ หรือครูจุฬาลิง ปงกันมูล ต่อด้วยสภาวะการณ์ที่ต้องเลือกระหว่างครอบครัว และความเจริญรุ่งเรืองของวิชาชีพครูในเมืองหลวง กับเด็กด้อยโอกาสในพื้นที่เสี่ยงภัย สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ จบลงด้วยการตัดสินใจอันเกิดจากอุดมการณ์ และจิตวิญญาณความเป็นครู (สูจิบัตรการแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์เพื่อจรรยาบรรณ ในสถาบันการศึกษา, 2556: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

จากการศึกษาผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุดนี้พบว่า เป็นตัวอย่างของ การนำประเด็นเรื่องจริยธรรมทางสังคมเรื่องความเสียสละ มาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบรูปแบบการแสดง หรือองค์ประกอบการแสดง ทางด้านนาฏศิลป์ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ การออกแบบลีลานาฏศิลป์ การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบแสง การออกแบบเสียง การออกแบบพื้นที่แสดง และการออกแบบ อุปกรณ์ประกอบการแสดง เป็นต้น

ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุด ชู้ โดย นางสาวภิสสา สนวนศรี มีแนวความคิดในการแสดงดังนี้

ความสัมพันธ์เชิงชู้สาวระหว่างครูและนักเรียนในสถาบันการศึกษา เป็นการกระทำที่ผิดต่อจรรยาบรรณของความเป็นครูและนักเรียน ถ่ายทอดในรูปแบบ นาฏศิลป์ไทยประยุกต์ เริ่มต้นด้วยการเรียนการสอนในสถานศึกษา ต่อด้วยการแสดง ความสัมพันธ์ต้องห้ามในเชิงชู้สาว ระหว่างครูผู้สอนและนักเรียนคนหนึ่ง กิเลสค้นหา ทำให้เรื่องราวทั้งหมดถูกเปิดโปง และได้รับบทลงโทษจากสังคม (สูจิบัตรการแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์เพื่อจรรยาบรรณในสถาบันการศึกษา, 2556: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

จากการศึกษาผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุดนี้พบว่า เป็นตัวอย่างของการนำประเด็นเรื่องจริยธรรมทางสังคมเรื่องจริยธรรมในวิชาชีพครู มาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบรูปแบบการแสดงหรือองค์ประกอบการแสดงทางด้านนาฏศิลป์ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ การออกแบบลีลานาฏศิลป์ การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบแสง การออกแบบเสียง และการออกแบบพื้นที่แสดง เป็นต้น

ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุด ริษยอัคคี โดย นางสาวศิริพร ฉัตรภริมย์เดช มีแนวความคิดในการแสดงดังนี้

ความอิจฉาริษยาก่อให้เกิดความรุ่มร้อนภายในจิตใจจุดจไฟเผา นำเสนอออกมาในรูปแบบนาฏศิลป์ไทยประยุกต์ เริ่มด้วยอาจารย์ผู้มีความรักใคร่เอ็นดูในตัวนิสิตนักศึกษาที่แตกต่างกัน อันเป็นชนวนของความอิจฉาริษยาที่ก่อตัวขึ้นในจิตใจของนิสิตนักศึกษาผู้นั้น จบลงด้วยการตกอยู่ในไฟแห่งความอิจฉาริษยา (สูจิบัตรการแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์เพื่อจรรยาบรรณในสถาบันการศึกษา, 2556: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

จากการศึกษาผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุดนี้พบว่า เป็นตัวอย่างของการนำประเด็นเรื่องจริยธรรมทางสังคมเรื่องความอิจฉาริษยา มาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบรูปแบบการแสดงหรือองค์ประกอบการแสดงทางด้านนาฏศิลป์ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ การออกแบบลีลานาฏศิลป์ การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบแสง การออกแบบเสียง และการออกแบบพื้นที่แสดง เป็นต้น

ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุด ละเมียดลิตี โดย นายอภิญา รุ่งพิทักษ์มานะ มีแนวความคิดในการแสดงดังนี้

รุ่นพี่ผิดจรรยาบรรณด้วยการละเมียดลิตีรุ่นน้อง นำเสนอในรูปแบบนาฏศิลป์ร่วมสมัย เริ่มด้วยนักศึกษาใหม่ก้าวเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัยด้วยความกระตือรือร้น ต่อด้วยการถูกรุ่นพี่บังคับให้ดื่มสุรา และจบด้วยชีวิตที่บอบช้ำของนักศึกษาใหม่ (สูจิบัตรการแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์เพื่อจรรยาบรรณในสถาบันการศึกษา, 2556: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

จากการศึกษาผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศิลป์ชุดนี้พบว่า เป็นตัวอย่างของการนำประเด็นเรื่องจริยธรรมทางสังคมเรื่องสิทธิ มาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบรูปแบบการแสดง หรือองค์ประกอบการแสดงทางด้านนาฏยศิลป์ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ การออกแบบลีลานาฏยศิลป์ การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบแสง การออกแบบเสียง และการออกแบบพื้นที่แสดง เป็นต้น

ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศิลป์ชุด เด็กพิเศษ โดย นางสาวอนิสรา บัวแก้ว มีแนวความคิดในการแสดงดังนี้

ครูผู้มีความเมตตาช่วยเหลือเด็กพิเศษที่บกพร่องทางสติปัญญาและอารมณ์ เพื่อให้มีพัฒนาการใกล้เคียงเด็กทั่วไปนำเสนอในรูปแบบนาฏยศิลป์ร่วมสมัย เริ่มต้นด้วยการแสดงกิริยาอาการของเด็กพิเศษตามด้วยครูเข้ามาเยี่ยวยาช่วยเหลือ โดยการใช้ดนตรีบำบัดด้วยความเมตตาและอดทน จบลงด้วยเด็กพิเศษมีความสงบและเรียนรู้ได้ดีขึ้น (สูจิตร์การศึกษานาฏยศิลป์สร้างสรรค์เพื่อจรรยาบรรณ ในสถาบันการศึกษา, 2556: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

จากการศึกษาผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศิลป์ชุดนี้พบว่า เป็นตัวอย่างของการนำประเด็นเรื่องจริยธรรมทางสังคมเรื่องจริยธรรมในวิชาชีพครู มาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบรูปแบบการแสดง หรือองค์ประกอบการแสดงทางด้านนาฏยศิลป์ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ การออกแบบลีลานาฏยศิลป์ การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบแสง การออกแบบเสียง และการออกแบบพื้นที่แสดง เป็นต้น

ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศิลป์ชุด ก้าวก้าว โดย นางสาวหทัยรัตน์ พุดคล่อง มีแนวความคิดในการแสดงดังนี้

การละเมิดและไม่เคารพสิทธิหน้าที่ของผู้ร่วมงาน เป็นความผิดทางจรรยาบรรณที่ควรละเว้น ถ่ายทอดผ่านการแสดงนาฏยศิลป์ไทยร่วมสมัย เริ่มด้วยท่าทางการเคลื่อนไหว การปฏิบัติหน้าที่สอนในแต่ละห้อง ต่อด้วยพฤติกรรมแทรกแซงกระทำการเกินหน้าที่ ความรับผิดชอบของตนต่อผู้อื่น จบลงด้วยความบาดหมางในหมู่ผู้ร่วมงาน

(สูจิบัตรการแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์เพื่อจรรยาบรรณในสถาบันการศึกษา, 2556: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

จากการศึกษาผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุดนี้พบว่า เป็นตัวอย่างของการนำประเด็นเรื่องจริยธรรมทางสังคมเรื่องสิทธิ มาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบรูปแบบการแสดง หรือองค์ประกอบการแสดงทางด้านนาฏศิลป์ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ การออกแบบลีลานาฏศิลป์ การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบแสง การออกแบบเสียง และการออกแบบพื้นที่แสดง เป็นต้น

ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุด ด้อยพัฒนา โดย นางสาวณิรชา ช่างนิสสัย มีแนวความคิดในการแสดงดังนี้

จากเหตุการณ์อุทกภัยครั้งยิ่งใหญ่ในประวัติศาสตร์ของประเทศไทย เมื่อปีพุทธศักราช 2554 ผู้คนต่างสรรหาวิธีในการดำรงชีวิตท่ามกลางพิบัติภัยนั้น เก้าอี้เป็นอุปกรณ์อย่างหนึ่งที่ถูกนำมาใช้เป็นส่วนหนึ่งในการดำรงชีวิต กล่าวคือ มีการนำเก้าอี้มาวางไว้เพื่อให้ผู้คนที่เดินอยู่บนเก้าอี้ โดยหลีกเลี่ยงการเดินลุยน้ำที่ท่วมขังอยู่ ดังนั้นเก้าอี้จึงเปรียบเสมือนพัฒนาการของผู้คนที่ จะก้าวเดินข้ามอุปสรรคต่าง ๆ ต่อไป (สูจิบัตรการแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์เพื่อจรรยาบรรณในสถาบันการศึกษา, 2556: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

จากการศึกษาผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุดนี้พบว่า เป็นตัวอย่างของการนำประเด็นเรื่องจริยธรรมทางสังคมเรื่องการฝ่าฟันอุปสรรค มาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบรูปแบบการแสดง หรือองค์ประกอบการแสดงทางด้านนาฏศิลป์ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ การออกแบบลีลานาฏศิลป์ การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบแสง การออกแบบเสียง การออกแบบพื้นที่แสดง และการออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง เป็นต้น

ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุด หน้ากาก โดย นางสาวอภิญา บุญประมวลวิทย์ มีแนวความคิดในการแสดงดังนี้ การใช้ตำแหน่งหน้าที่มาหาผลประโยชน์โดยมิชอบ ถูกนำเสนอผ่านการแสดงนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัย เริ่มด้วยการปฏิบัติหน้าที่สอนอย่างเข้มงวดตรงไปตรงมาของอาจารย์ แต่เบื้องหลังกลับใช้อำนาจหน้าที่แสวงหาผลประโยชน์ ด้วยการรับสินบนจากศิษย์

ท้ายที่สุดความจริงถูกเปิดเผย และถูกขับไล่จากสังคม (สูจิตร์การแสดงนาฏยศิลป์สร้างสรรค์ เพื่อจรรยาบรรณในสถาบันการศึกษา, 2556: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

จากการศึกษาผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศิลป์ชุดนี้พบว่า เป็นตัวอย่างของการนำประเด็นเรื่องจริยธรรมทางสังคมเรื่องการทุจริต มาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบรูปแบบการแสดง หรือองค์ประกอบการแสดงทางด้านนาฏยศิลป์ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ การออกแบบลีลานาฏยศิลป์ การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบแสง การออกแบบเสียง การออกแบบพื้นที่แสดง และการออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง เป็นต้น

ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศิลป์ชุด แม่พิมพ์ โดย นางสาวดวงพร มีทรัพย์ มีแนวความคิดในการแสดงดังนี้

ครูอาจารย์ผู้เป็นเสมือนแม่พิมพ์ต้นแบบที่ดีให้แก่สิทธิ์ นำเสนอในรูปแบบนาฏยศิลป์ไทย เริ่มต้นด้วยการถ่ายทอดท่ารำของครู และการฝึกท่าของศิษย์ที่ยังไม่ชำนาญ โดยมีครูต้นแบบเป็นผู้นำและจับท่าแก้ไขลีลาท่ารำ จบลงด้วยศิษย์ทั้งหลายสามารถรำได้สวยงามตามแบบอย่าง (สูจิตร์การแสดงนาฏยศิลป์สร้างสรรค์ เพื่อจรรยาบรรณในสถาบันการศึกษา, 2556: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

จากการศึกษาผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศิลป์ชุดนี้พบว่า เป็นตัวอย่างของการนำประเด็นเรื่องจริยธรรมทางสังคมเรื่องจริยธรรมในวิชาชีพครู มาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบรูปแบบการแสดง หรือองค์ประกอบการแสดงทางด้านนาฏยศิลป์ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ การออกแบบลีลานาฏยศิลป์ การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบแสง การออกแบบเสียง และการออกแบบพื้นที่แสดง เป็นต้น

ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศิลป์ชุด สู้ยอด โดย นางสาวอริสรา แก้วม่วง มีแนวความคิดในการแสดงดังนี้

สถานศึกษาจะมีความมั่นคงและสง่างามนั้น จำเป็นต้องอาศัยการทำงาน ของทุกฝ่าย ถ่ายทอดในรูปแบบนาฏยศิลป์ไทยร่วมสมัย แสดงให้เห็นถึงการแก่งแย่ง

ของกลุ่มคนที่พยายามขึ้นไปอยู่ยังจุดสูงสุด ก่อให้เกิดความล้มเหลวของการทำงานส่วนรวม แต่หากทุกคนมีความสามัคคีเกื้อกูลกันการทำงานนั้นจะบังเกิดเป็นผลสำเร็จ (สุจิตต์การสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์เพื่อจรรยาบรรณในสถาบันการศึกษา, 2556: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

จากการศึกษาผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุดนี้พบว่า เป็นตัวอย่างของการนำประเด็นเรื่องจริยธรรมทางสังคมเรื่องความสามัคคี มาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบรูปแบบการแสดง หรือองค์ประกอบการแสดงทางด้านนาฏศิลป์ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ การออกแบบลีลานาฏศิลป์ การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบแสง การออกแบบเสียง การออกแบบพื้นที่แสดง และการออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง เป็นต้น

2.5 เกณฑ์มาตรฐานศิลปิน

ผู้วิจัยได้นำเกณฑ์มาตรฐานศิลปินมาใช้เป็นแนวทางในการสร้างมาตรฐานให้กับการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยจะนำเกณฑ์มาตรฐานศิลปินไปใช้ในการเปรียบเทียบคุณภาพของผลงานสร้างสรรค์ที่ปรากฏอยู่ในองค์ประกอบในการแสดงนาฏศิลป์ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ การออกแบบบทการแสดง การคัดเลือกนักแสดง การออกแบบลีลานาฏศิลป์ การออกแบบเสียง การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบพื้นที่แสดง การออกแบบแสง และการออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง

ทั้งนี้เกณฑ์มาตรฐานศิลปิน ซึ่งวิชชุตตา วุธาติตย์ ได้ศึกษา และกำหนดเกณฑ์มาตรฐานของผลงานและศิลปินที่มีคุณภาพทั้ง 11 ประการ ดังนี้

การมีจิตวิญญาณความเป็นศิลปิน (Spiritual) การมีประสบการณ์การเรียนรู้ และการทำงาน (Experience) การมีความสามารถหลากหลาย (Versatile) ความเป็นผู้นำและผู้บุกเบิก (Pioneer) การมีปรัชญาในการทำงาน (Philosophy) ความสร้างสรรค์ (Creativity) ความมีรสนิยม (Taste) การถ่ายทอดองค์ความรู้ (Passing the Knowledge) การเป็นผู้หายาก (Rarity) การมีจรรยาบรรณ (Ethic) และความหลงใหล (Passion) (วิชชุตตา วุธาติตย์, สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2561)

ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาเกณฑ์มาตรฐานศิลปินที่สามารถนำไปใช้เป็นประโยชน์ในกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขั้นตอน

ของการอภิปรายผลที่จะปรากฏอยู่ในบทที่ 4 ผู้วิจัยจะได้ทำการเปรียบเทียบเกณฑ์มาตรฐานศิลปินในแต่ละประเด็น กับผลที่ได้จากการวิจัยเกี่ยวกับองค์ประกอบในการแสดงทางด้านนาฏศิลป์ ทั้ง 8 ประการ ที่เป็นตัวกำหนดรูปแบบของการแสดง เพื่อให้เป็นข้อมูลทางด้านวิชาการกับผู้ที่ต้องการศึกษาในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับหัวข้องานวิจัยของผู้วิจัยในอนาคต

2.6 ความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย

ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ซึ่งประกอบไปด้วยนักวิชาการและศิลปินทางด้านนาฏศิลป์ในประเทศไทย เกี่ยวกับแนวทางในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ทั้งนี้ ชวิตรา ตันติมาลา นักวิจัยทางด้านพฤติกรรมศาสตร์ ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับแนวทางในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ไว้ว่า

การสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ควรเรียงลำดับเรื่องราวตามความร้ายแรงของการกระทำผิด หรือความถี่ของการกระทำผิดนั้นที่เกิดขึ้นในสังคม ดังเช่นปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมการวิจัยนาฏศิลป์ จากงานวิจัยของนราพงษ์ จรัสศรี ทั้ง 10 ประการ ข้อใดที่มีผู้กระทำผิดมากที่สุด ก็อาจนำมาออกแบบบทการแสดง โดยการเล่าถึงเรื่องนั้นก่อน เพื่อมุ่งเน้นว่าประเด็นดังกล่าวเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ทั้งนี้งานวิจัยที่ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสังคม ในมุมมองของนักวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์ โดยการสื่อสารผ่านงานนาฏศิลป์ หรืองานด้านอื่น ๆ คือการที่ผู้ชมสามารถนำไปต่อยอดทางความคิด ตามความรู้พื้นฐาน และประสบการณ์เดิมของผู้ชมแต่ละคน ทั้งนี้ในการรับชมการแสดงนั้น ผู้ชมแต่ละคนอาจมีความคิดและความเข้าใจแตกต่างกัน และอาจนำสิ่งที่ได้จากการรับชมการแสดง ไปปรับพฤติกรรมของตนให้เป็นไปในทางบวกมากขึ้น ซึ่งในท้ายที่สุดแล้วสิ่งที่ผู้ชมได้รับ อาจไม่ใช่เพียงแค่การตีแผ่เรื่องราวหรือการสะท้อนถึงสิ่งต่าง ๆ เพียงเท่านั้น นับเป็นสิ่งที่ท้าทายต่อผู้สร้างสรรค์ผลงาน ที่จะสามารถรวบรวมความคิดเห็นสร้างสรรค์ในการหาคำตอบว่าต้องการให้คนดูได้อะไรจากการรับชมการแสดง จากนั้นจึงกลับมาคิดทบทวนว่าต้องการจะสร้างอะไรให้ผู้ชมได้รับชม และจะเรียงร้อยเรื่องราวอย่างไรให้ผู้ชมเข้าใจ (ชวิตรา ตันติมาลา, สัมภาษณ์, 19 มิถุนายน 2561)

ในขณะที่ ธรากร จันทนะสาโร ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ไว้ว่า

ต้องนำเสนออย่างตรงไปตรงมา โดยเฉพาะความเถรตรงของบทการแสดงและการใช้ท่าทางในการสื่อสาร เพราะถือเป็นปัจจัยสำคัญอย่างมาก ที่จะทำให้ผู้ชมการแสดงได้ตระหนักและทราบถึงหัวใจของงานสร้างสรรค์นี้ การทำงานศิลปะนั้นผู้สร้างงานมีอิสรภาพทางความคิดในการตีความ และการนำเสนอ แต่ผลงานที่นำเสนอต้องไม่ขัดต่อความเชื่อ ประเพณี จริยธรรม และคุณธรรม ที่คนในสังคมหรือวัฒนธรรมใด ๆ เชื้อถือ การวิจัยเรื่องนี้เป็นกระบอกเสียงที่ควรนำเสนอ "ภาพสะท้อน" เป็นสำคัญ (ธรากร จันทนะสาโร, สัมภาษณ์, 19 มิถุนายน 2561)

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญกับข้อควรระวังในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ครั้งนี้ ซึ่งชวิตรา ตันติมาลา ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับข้อควรระวังในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ไว้ว่า

ในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ ที่สามารถสืบค้นไปจนถึงการกระทำความผิดของบุคคลใดได้นั้นต้องพึงระวัง เปรียบเหมือนกับการดูละครที่อ้างอิงชีวิตจริงของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ทำให้บุคคลที่ถูกอ้างอิงถึงนั้นได้รับผลกระทบอย่างหลีกเลี่ยงมิได้ ดังนั้นศิลปินผู้สร้างสรรค์ผลงานต้องระมัดระวัง เพื่อหลีกเลี่ยงการตัดสินหรือการตีตราว่าใครคือผู้ผิด เพราะไม่ใช่สิ่งที่ศิลปินผู้สร้างสรรค์ผลงานพึงกระทำ ซึ่งอาจมีความเสี่ยงในเรื่องการกระทำผิดกฎหมาย (ชวิตรา ตันติมาลา, สัมภาษณ์: 19 มิถุนายน 2561)

ในขณะที่ ธรากร จันทนะสาโร ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับข้อควรระวังในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ไว้ว่า

อาจพิจารณาเรื่องการนำเสนอสาระสำคัญของเนื้อหาการแสดง โดยต้องสรุปแนวคิดหรือประเด็นที่จะเล่าให้มีขอบเขตที่ชัดเจน งานนาฏศิลป์บางครั้งก็ทำหน้าที่เพียงแค่การชี้แนะ แต่ไม่สามารถนำเสนอสิ่งที่ผู้สร้างงานอยากเล่าได้ทั้งหมดภายในระยะเวลาจำกัด อีกจุดหนึ่งก็คือ การสร้างงานนาฏศิลป์ต้องไม่เป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลของใคร โดยเฉพาะการนำข่าวหรือกระแสสังคมที่เกิดขึ้นจริงมาใช้

ควรเลือกส่วนที่เกี่ยวข้องและเห็นว่าจำเป็นจริง ๆ มาทำงานเท่านั้น ทั้งนี้เพราะในงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ ควรระวังเรื่องการพาดพิงบุคคล หรือการนำเอาเหตุการณ์จริงมาใช้ เพราะแม้ว่าเหตุการณ์นั้นจะเป็นเรื่องจริงก็ตาม แต่ผู้สร้างงานก็ไม่ควรไปละเมิดสิทธิของบุคคลอื่น เพราะมิได้มีหน้าที่พิพากษาบุคคลเหล่านั้น ดังนั้นในผลงานศิลปะควรจะนำเสนอสาระสำคัญของการละเมิดจริยธรรมเป็นหลัก (ธรากร จันทนะสาโร, สัมภาษณ์, 28 ตุลาคม 2561)

จากการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยในครั้งนี้ ทำให้ผู้วิจัยได้รับข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการค้นหารูปแบบการแสดงในด้านบทบาทแสดงและลีลานาฏศิลป์ ซึ่งข้อมูลดังกล่าวเป็นเสมือนจุดเริ่มต้นที่ผู้วิจัยจะได้นำไปพิจารณาเป็นทางเลือกในการออกแบบผลงานนาฏศิลป์ เพื่อให้เกิดเป็นงานสร้างสรรค์ต่อไปในอนาคต รวมทั้งข้อควรระวังในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้วิจัยควรคำนึงถึงเป็นข้อสำคัญ กล่าวโดยสรุปคือ การคำนึงถึงจริยธรรมของศิลปินในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ ที่จะไม่สร้างสรรค์ผลงานอันก่อให้เกิดผลกระทบต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งในทางที่เสียหาย แม้ว่าแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์นั้น อาจจะเป็นประเด็นที่เกิดขึ้นจริงในสังคมก็ตาม

2.7 สรุปบท

ในบทที่ 2 ผู้วิจัยได้กล่าวถึงเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ได้แก่ นิยามศัพท์เฉพาะ จริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ นาฏศิลป์สร้างสรรค์ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้องานวิจัย เกณฑ์มาตรฐานศิลปิน และความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ซึ่งในลำดับต่อไปผู้วิจัยจะกล่าวถึงวิธีดำเนินการวิจัย ได้แก่ รูปแบบงานวิจัย การออกแบบงานวิจัยเชิงสร้างสรรค์ เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับงานวิจัย และขั้นตอนในการดำเนินงานวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

3.1 อารัมภบท

ในบทที่ 2 ผู้วิจัยได้กล่าวถึงเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งประกอบไปด้วย นิยามศัพท์เฉพาะ จริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ นาฏศิลป์สร้างสรรค์ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้องานวิจัย เกณฑ์มาตรฐานศิลปิน และความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย และในบทที่ 3 ผู้วิจัยจะอธิบาย วิธีดำเนินการวิจัย ได้แก่ รูปแบบงานวิจัย การออกแบบงานวิจัยเชิงสร้างสรรค์ เครื่องมือที่ใช้ ในงานวิจัย ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับงานวิจัย ขั้นตอนในการดำเนินงานวิจัย และการสรุปบท ทั้งนี้ผู้วิจัยได้เรียบเรียงข้อมูลและอธิบายรายละเอียดของวิธีดำเนินการวิจัยไว้ดังต่อไปนี้

3.2 รูปแบบงานวิจัย

การสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยด้วยรูปแบบของการวิจัยเชิงสร้างสรรค์และการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งผู้วิจัยจะได้อธิบายรายละเอียดในลำดับต่อไป

3.2.1 การวิจัยเชิงสร้างสรรค์

ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัยของการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ เพื่อนำมาใช้ในการศึกษาแนวทางการดำเนินการวิจัย ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาพรรณนะของนักวิชาการ และศิลปินทางด้านนาฏศิลป์ในประเทศไทย ที่ได้ให้คำนิยามของการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ ทั้งนี้ ชวีตรา ตันติมาลา ได้แสดงพรรณนะเกี่ยวกับการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ไว้ว่า

การวิจัยคือการสร้างสรรค์องค์ความรู้ใหม่ ดังนั้นการสร้างโมเดล การสร้างชิ้นงาน หรือการสร้างสรรค์การแสดง ก็นับว่าเป็นการวิจัยอย่างหนึ่ง การวิจัยเชิงสร้างสรรค์จะต้องมีกระบวนการวิจัยที่เชื่อถือได้ และสามารถพิสูจน์ได้ว่า องค์ความรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมานั้นมีความน่าเชื่อถือ ทั้งนี้งานสร้างสรรค์ อาจเกิดมาจากจินตนาการ (Imagination) หรือแรงบันดาลใจ (Inspiration) ที่สะท้อนถึงแง่มุมต่าง ๆ งานวิจัยจะไม่ตั้งต้นที่ชิ้นงาน เพราะผู้วิจัยจะไม่มีทางรู้ผลการวิจัยล่วงหน้าได้เลย แต่คำตอบของการวิจัยจะได้ระหว่างการทำงาน ซึ่งอาจเหมือนกับการทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ในครั้งต่าง ๆ จนกว่าจะได้การแสดงที่สมบูรณ์ที่สุด ผู้วิจัยจะต้องมีหลักเกณฑ์หรือกระบวนการ ในการประเมินผลงานสร้างสรรค์ เพื่อให้ทราบได้ว่าการทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์แต่ละครั้งนั้นมีอะไรดีหรือไม่ดี ทำไหนที่ใช้

หรือไม่ใช่ ทั้งนี้อาจจะเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านศิลปะการแสดง เป็นต้น แต่จะไม่ใช่วิจัยเพียงคนเดียวที่จะตัดสินว่าอะไรดีหรือไม่ดี เพราะจะไม่มี ความน่าเชื่อถือ กล่าวโดยสรุปคืองานวิจัยเชิงสร้างสรรค์อาจนิยามได้ว่าเป็น การวิจัยที่นำมาใช้กับงานสร้างสรรค์ เพื่อให้มีความเป็นระบบระเบียบ และมีขั้นตอนหรือกระบวนการที่มีความเป็นสากล รวมทั้งมีความน่าเชื่อถือ (ชวิตรา ตันติมาลา, สัมภาษณ์, 19 มิถุนายน 2561)

ในขณะที่ นราพงษ์ จรัสศรี ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ไว้ว่า

การวิจัยเชิงสร้างสรรค์มีความเหมาะสมกับศาสตร์ทุกด้าน โดยเฉพาะศาสตร์ทางด้านศิลปกรรมศาสตร์ โดยมุ่งเน้นความแปลกใหม่ หลีกหนีจากกฎเกณฑ์ดั้งเดิม ผู้วิจัยมีความกล้าคิดกล้าทำ มีกระบวนการในรูปแบบใหม่ และมีการวิพากษ์วิจารณ์อย่างมีเหตุผล (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์, 19 มิถุนายน 2561)

นอกจากนี้ ธรากร จันทนะสาโร ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ ทางนาฏศิลป์ไว้อย่างสอดคล้องกันว่า

งานวิจัยเชิงสร้างสรรค์ คือ การได้มาซึ่งผลงานทางศิลปะ ผ่านกระบวนการ ขั้นตอน และวิธีการที่เป็นระบบระเบียบ มีแบบแผน อาจใช้ข้อมูลเชิงสถิติ ในการวิเคราะห์ หรือเป็นการสร้างงานจากการรวบรวมข้อมูลทางเอกสาร งานวิจัยเชิงสร้างสรรค์มีรูปแบบที่หลากหลาย เช่น งานศิลปะแท้ งานพาณิชย์ศิลป์ หรืองานศิลปะที่สามารถจดสิทธิบัตร ความน่าเชื่อถือของงานวิจัยเชิงสร้างสรรค์ คือการที่สามารถตอบคำถามงานวิจัยในแต่ละประเด็นได้ บนพื้นฐานของงานวิจัย แบบมาตรฐาน การวิเคราะห์ข้อมูลหรือการนำเสนอผลการวิจัย โดยปราศจากอคติ ของผู้วิจัย และผลงานสร้างสรรค์ที่เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยนั้น ได้รับการเผยแพร่ สู่สาธารณชนอย่างกว้างขวาง (ธรากร จันทนะสาโร, สัมภาษณ์, 28 ตุลาคม 2561)

กล่าวโดยสรุปคือ การวิจัยเชิงสร้างสรรค์เป็นการสร้างสรรค์องค์ความรู้ใหม่ โดยมีขั้นตอน ในการดำเนินการวิจัยตามระเบียบวิธีวิจัยของรูปแบบการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งผลผลิตที่ได้ จากการวิจัยจะปรากฏอยู่ใน 2 รูปแบบ ได้แก่ งานวิจัยในรูปแบบเอกสาร และงานวิจัยในรูปแบบ ผลงานสร้างสรรค์

3.2.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ

การวิจัยเชิงคุณภาพเป็นวิธีที่ได้รับความนิยม และมีความเหมาะสมกับการวิจัย ทางมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ซึ่งองค์ความรู้ทางด้านศิลปกรรมศาสตร์นั้น เป็นส่วนหนึ่ง ของศาสตร์ในสายมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ผู้วิจัยจึงนำการวิจัยเชิงคุณภาพ

มาใช้เป็นระเบียบวิธีวิจัยในครั้งนี้ และได้ศึกษาค้นคว้าหลักเกณฑ์ของการวิจัยเชิงคุณภาพ จากทฤษฎีของนักวิชาการและศิลปินทางด้านนาฏยศิลป์ในประเทศไทย ดังที่ เทิดชาย ช่วยบำรุง ได้แสดงทฤษฎีเกี่ยวกับการวิจัยเชิงคุณภาพไว้ว่า

ในการทำวิจัยต้องมีชื่อเรื่องของการวิจัยที่สอดคล้องกับความเป็นมา และความสำคัญของปัญหา ทั้งนี้ ความสำคัญของปัญหาการวิจัย คือ ประเด็นตามวัตถุประสงค์ที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้น ซึ่งวัตถุประสงค์ของการวิจัยนั้น ต้องเป็นประเด็นที่จับต้องได้ และไม่ใช่นำประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย จากนั้นผู้วิจัยจะต้องสร้างกรอบแนวคิดในการวิจัย รวมทั้งการกำหนด ระเบียบวิธีวิจัย ที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย ซึ่งสามารถออกแบบ ระเบียบวิธีวิจัยตามประเด็นของแต่ละวัตถุประสงค์ โดยการนำเครื่องมือ ของการวิจัยมาใช้ในการหาคำตอบของงานวิจัย ทั้งนี้เครื่องมือของการวิจัย เชิงคุณภาพมีหลายอย่างด้วยกัน ได้แก่ การสังเกตแบบมีโครงสร้าง โดยอาจมีแบบบันทึกสังเกต การสังเกตแบบไม่มีโครงสร้าง การสังเกต แบบมีส่วนร่วม การสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม การประชุมกลุ่มย่อย การประชุมกลุ่มใหญ่ การประชุมแบบประชาพิจารณ์ การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง และการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง เป็นต้น ตลอดจนการวิเคราะห์ข้อมูล ตามระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ ได้แก่ การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา หรือเชิงพรรณนา การวิเคราะห์ข้อมูลแบบถอดรหัส และการวิเคราะห์ข้อมูล แบบวาทกรรมวิเคราะห์ เป็นต้น (เทิดชาย ช่วยบำรุง, สัมภาษณ์ , 19 มิถุนายน 2561)

ในขณะที่ ธีรกร จันทนะสาโร ได้แสดงทฤษฎีเกี่ยวกับการวิจัยเชิงคุณภาพ ที่มีความสำคัญต่องานวิจัยสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศิลป์ ซึ่งมีประเด็นที่สอดคล้องกันไว้ว่า

งานวิจัยสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศิลป์ ผลการวิจัยที่ได้คือ ตัวผลงานทางศิลปะ ในลักษณะการแสดงเรื่องหนึ่งหรือชุดหนึ่ง วิธีการหรือกระบวนการ ในการดำเนินงานวิจัย ก็สามารถอาศัยรูปแบบงานวิจัยมาตรฐาน มาประยุกต์ใช้ หรือเป็นแนวทางได้ เช่น การวิจัยเชิงปริมาณ การวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งแต่ละการวิจัยก็จะมีลักษณะปลีกย่อย เป็นไปตามธรรมชาติของผู้วิจัย และความสะดวกในการเก็บข้อมูล การประยุกต์ใช้การวิจัยเชิงคุณภาพ กับงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศิลป์ ควรพิจารณาลักษณะสำคัญ 2 ด้าน คือ ด้านการรวบรวมข้อมูล ด้านการวิเคราะห์ข้อมูล เพราะจะทำให้ผู้วิจัย ได้ชุดความรู้เพียงพอ ที่จะนำไปใช้ในการตกผลึกทางความคิด เพื่อนำไปใช้สร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ได้ต่อไป กระบวนการหรือวิธีการโดยทั่วไป มักกระทำเป็นขั้นต่อนคือ ศึกษาเอกสาร ศึกษาจากการสัมภาษณ์

ศึกษาจากประสบการณ์ แล้วนำกระบวนการมาวิเคราะห์ เพื่อค้นหาแรงบันดาลใจ ต่อจากนั้นจึงเป็นขั้นตอนของงานศิลปะ คือ การทดลองสร้างสรรค์ผลงาน หรือการค้นหาแนวคิด ซึ่งสามารถอธิบายตัวผลงานผ่านการออกแบบ องค์ประกอบทางนาฏศิลป์ โดยต้องเป็นการออกแบบหรือสร้างสรรค์ บนรากฐานของการค้นคว้าข้อมูล ส่วนที่สำคัญคือ ผลงานสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์ ไม่ควรลักลอกจากแหล่งอื่น จากศิลปินคนอื่น หรือแม้กระทั่งเป็นผลงานเดิม ของตนเอง ทั้งนี้หากงานใหม่มิได้มีความใกล้เคียงหรือใช้แนวคิดเหมือนกัน (ธรากร จันทนะสาโร, สัมภาษณ์, 28 ตุลาคม 2561)

กล่าวโดยสรุปคือ การวิจัยทางนาฏศิลป์สามารถประยุกต์ใช้การวิจัยเชิงคุณภาพ และการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ มาบูรณาการในการดำเนินการวิจัยตามระเบียบวิธีวิจัยร่วมกัน ซึ่งสามารถอาศัยขั้นตอนการทำวิจัย ด้วยการเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล ตามระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ ในลำดับต่อมาจึงเป็นการนำข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูล มาสร้างสรรค์ผลงานตามระเบียบวิธีวิจัยเชิงสร้างสรรค์ในลำดับต่อไป

3.3 การออกแบบงานวิจัยเชิงสร้างสรรค์

การออกแบบงานวิจัยเชิงสร้างสรรค์ในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึง จริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ผู้วิจัยมีกระบวนการออกแบบงานวิจัยเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งจะได้อธิบายไว้ตามลำดับดังต่อไปนี้

3.3.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

งานวิจัยฉบับนี้เป็นงานวิจัยเชิงผสมผสาน ระหว่างรูปแบบการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ และการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

3.3.1.1 รูปแบบการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึง จริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์

3.3.1.2 แนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึง จริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์

3.3.2 คำถามในงานวิจัย

ผู้วิจัยได้ตั้งคำถามสำหรับงานวิจัยฉบับนี้ เพื่อเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ข้อมูล และการค้นหารูปแบบการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ ตลอดจนแนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรค์ งานนาฏศิลป์ ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ดังต่อไปนี้

3.3.2.1 รูปแบบของการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์

ผู้วิจัยได้รับแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์จากงานวิจัยโครงการสนับสนุนยุทธศาสตร์ด้านการวิจัย คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ 2560 เรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ โดยนราพงษ์ จรัสศรี ที่กล่าวถึงผลการวิจัยคือ ปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ทั้ง 10 ประการ ซึ่งผู้วิจัยได้อธิบายไว้แล้วในบทที่ 2 หัวข้อจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งคำถามในงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบของการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ว่าควรมีรูปแบบอย่างไร เพราะจะทำให้ผู้วิจัยสามารถค้นหารูปแบบของการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ และการพัฒนาการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ ตามองค์ประกอบในการแสดงนาฏศิลป์ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ การออกแบบบทการแสดง การคัดเลือกนักแสดง การออกแบบลีลนาฏศิลป์ การออกแบบเสียง การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบพื้นที่แสดง และการออกแบบแสงดังต่อไปนี้

1) การออกแบบบทการแสดง

บทการแสดงเป็นองค์ประกอบในการแสดงนาฏศิลป์ที่สำคัญที่สุด เพราะบทการแสดงเป็นการกำหนดทิศทางของการแสดง ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของผู้สร้างสรรค์ผลงาน ทำให้การดำเนินการตามกระบวนการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์มีความชัดเจน โดยผู้สร้างสรรค์ผลงานอาจแบ่งบทการแสดงออกเป็นช่วงหรือเป็นหัวข้อก็ได้ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาความสำคัญของการออกแบบบทการแสดงจากทฤษฎีของนักวิชาการและศิลปินทางด้านนาฏศิลป์ในประเทศไทย ดังต่อไปนี้

ธนกร สรรยวาริภู ได้แสดงทฤษฎีเกี่ยวกับการออกแบบบทการแสดงไว้ว่า

โดยส่วนตัวจะให้ความสำคัญกับบทการแสดงเป็นลำดับที่หนึ่ง เนื่องจากเป็นจุดที่ก่อเกิดองค์ประกอบต่าง ๆ ตามมา หากผู้วิจัยสามารถวางบทการแสดงได้ชัดเจน องค์ประกอบส่วนต่าง ๆ จะออกมาได้โดยไม่ยาก แต่หากบทการแสดงมีความซับซ้อนหรือเข้าใจยาก องค์ประกอบอื่น ๆ ก็จำเป็นต้องศึกษาเพิ่มเติม เพื่อเอามาเสริมสร้างให้บทการแสดงมีความชัดเจนในการนำเสนอมากขึ้น (ธนกร สรรยวาริภู, สัมภาษณ์, 3 มิถุนายน 2561)

ในขณะที่ สิริธร ศรีชลาคม ได้แสดงทฤษฎีเกี่ยวกับการออกแบบบทการแสดง โดยมีประเด็นสำคัญที่สอดคล้องกันไว้ว่า

บทการแสดงหรือโครงเรื่องนับเป็นส่วนสำคัญของการแสดง เพราะทำหน้าที่เป็นแกนกลางของการแสดง ซึ่งเป็นพื้นฐานของการนำไปสู่การออกแบบองค์ประกอบการแสดงด้านอื่น ๆ ในการสร้างสรรค์

ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ ดังนั้นบทบาทการแสดงจึงเปรียบเสมือนเข็มทิศในการนำไปสู่ ภาพการแสดงและรูปแบบการแสดงต่อไป ดังเช่นการออกแบบบทบาทการแสดง ในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ร่วมสมัยร่วมกับการฉายภาพสำหรับการแสดง ชุด มายแท้งก์ (My Tank) มีการออกแบบบทบาทการแสดงหรือโครงเรื่อง มาจากแนวความคิดเรื่องปลากัด เช่น วงจรชีวิตตามธรรมชาติ ลักษณะการเคลื่อนไหว และพฤติกรรมการมีอาณาเขตครอบครอง โดยนำเสนอบทบาทการแสดงหรือโครงเรื่องแบบ ย้อนกลับเป็นวงกลม ซึ่งเปรียบเสมือนวงจรชีวิตของปลากัด โดยแบ่งบทบาทแสดง ออกเป็น 5 องก์ ประกอบด้วย องก์ที่ 1 ในเหลี่ยม กล่าวถึงปลากัดที่สุขภาพแข็งแรง จะเคลื่อนที่ช้า ๆ โดยรอบภาชนะที่อาศัยอยู่ หรือจะอยู่เฉย ๆ ตามมุมต่าง ๆ มีการทานอาหาร และการก่อหวอดเพื่อรองรับไข่ในการผสมพันธุ์ องก์ที่ 2 ในน้ำ กล่าวถึง ลักษณะการว่ายน้ำของปลากัด ต่อมาในองก์ที่ 3 กล่าวถึง ปลากัดวัยรุ่น 2 ตัว ที่อาศัยอยู่ในเหลี่ยมติดกัน เมื่อกระดาศันเหลี่ยมนั้นถูกนำออกไป ปลากัดทั้ง 2 ตัว จึงสามารถมองเห็นกันได้ ทำให้เกิดพฤติกรรมมรุกราน จนกระทั่งมีผู้แพ้และผู้ชนะ จากนั้นในองก์ที่ 4 ฉายฉาย ปลากัดจะเกิดอาการฟองตัวเมื่อได้เห็นเงาของตนเอง หรือเมื่อได้เห็นปลากัดตัวอื่น ๆ เปรียบเสมือนคนที่ส่องกระจกแล้วเกิดความหึงหวง และภาคภูมิใจในตนเอง โดยยิ่งเห็นในระยะเวลาานเท่าใด ก็จะมีอาการฟองตัว มากยิ่งขึ้น จบลงในองก์ที่ 5 ในน้ำ กล่าวถึง บทสรุปของปลากัดในปัจจุบัน (สิริธร ศรีชลาคม, สัมภาษณ์, 4 พฤศจิกายน 2561)

นอกจากนี้ ธีรกร จันทนะสาโร ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบ บทบาทแสดง ในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ไว้ว่า

บทบาทแสดงควรมีลักษณะที่กระชับ มุ่งอธิบายแนวคิดการแสดงเป็นหลัก โดยเฉพาะเรื่องจริยธรรมทางการวิจัย ต้องระมัดระวังการออกแบบเนื้อหาการแสดง ที่มีได้เป็นส่วนสำคัญ หรือไม่เกี่ยวข้องกัจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ บทบาทแสดงน่าจะมีการแบ่งเป็นองก์หรือตอน ในแต่ละองก์นั้นอาจนำคำสำคัญ มาเป็นส่วนในการพัฒนาบทบาทแสดง แต่ละองก์ไม่จำเป็นต้องต่อเนื่องกัน แต่ให้ความหมายของการละเมิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ได้อย่างครอบคลุม (ธีรกร จันทนะสาโร, สัมภาษณ์, 28 ตุลาคม 2561)

กล่าวโดยสรุปคือ บทบาทแสดงเป็นองค์ประกอบการแสดงทางด้านนาฏศิลป์ ที่มีความสำคัญ เพราะเป็นโครงเรื่องของการแสดงที่จะเป็นทิศทางในการออกแบบองค์ประกอบ ในการแสดงด้านอื่น ๆ ต่อไป

2) การคัดเลือกนักแสดง

การคัดเลือกนักแสดงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ เพราะนักแสดงจะเป็นผู้ที่สื่อสารเรื่องราวการแสดงไปสู่ผู้ชม ซึ่งจะทำให้การสร้างสรรคงานนาฏศิลป์สามารถบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ศิลปินผู้สร้างงานได้ออกแบบไว้ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาทัศนคติของนักวิชาการและศิลปินทางด้านนาฏศิลป์ในประเทศไทย ที่ได้อธิบายความสำคัญของการคัดเลือกนักแสดงไว้ ดังที่ ธนกร สรรยวราภิกู ได้แสดงทัศนคติเกี่ยวกับการคัดเลือกนักแสดงไว้ว่า

ความสำคัญของการคัดเลือกนักแสดง ผู้สร้างสรรค์ผลงานต้องศึกษาเนื้อหาและดูโครงบทของตนเอง เพื่อค้นหาคุณลักษณะของนักแสดงที่มีคุณสมบัติตามนั้น เช่น หากผู้วิจัยต้องการเล่าเรื่องจรรยาบรรณหรือจริยธรรม การคัดเลือกนักแสดงต้องหานักแสดงที่มีความรู้ และสามารถเข้าใจในบทที่กำลังจะพูดหรือแสดงได้อย่างชัดเจน เนื่องจากหากคัดเลือกนักแสดงที่ไม่มีความรู้ความเข้าใจ การสื่อสารในการแสดงอาจมีปัญหาหรือสะดุดได้ ในส่วนของรูปลักษณ์หรือลักษณะ ต้องดูว่าหากผู้วิจัยต้องการนักแสดงเพื่อเปรียบเทียบกับคนใดคนหนึ่ง อาจจำเป็นต้องหานักแสดงที่มีลักษณะบุคลิกหรือลักษณะทางกายภาพที่สอดคล้องกันหรือคล้ายคลึงกัน เหล่านี้เป็นคุณสมบัติเสริมที่ผู้วิจัยสามารถนำมาเสริมหรือพิจารณาเพิ่มเติมได้ (ธนกร สรรยวราภิกู, สัมภาษณ์, 3 มิถุนายน 2561)

ในขณะที่ สิริธร ศรีชลาคม ได้แสดงทัศนคติเกี่ยวกับการคัดเลือกนักแสดงไว้อย่างสอดคล้องกันว่า

การแสดงนั้นจะเป็นไปตามที่ผู้สร้างสรรค์ผลงานได้ออกแบบไว้ก็ต่อเมื่อนักแสดงสามารถถ่ายทอดให้ผู้ชมได้เข้าใจในสิ่งที่ผู้สร้างสรรค์ผลงานต้องการจะสื่อสาร ดังเช่นการคัดเลือกนักแสดงในการสร้างสรรคานาฏศิลป์ร่วมสมัย ร่วมกับการฉายภาพสำหรับการแสดง ชุด มาย แท็งก์ (My Tank) ผู้สร้างสรรค์ผลงานได้คัดเลือกนักแสดงชายล้วนจำนวน 5 คน ที่เป็นผู้มีความสามารถในทักษะการแสดงนาฏศิลป์ตะวันตกและนาฏศิลป์ไทย มีความแข็งแรง มีบุคลิกภาพที่โดดเด่น รวมทั้งมีรูปแบบการเต้นที่เป็นเอกลักษณ์ แตกต่างกัน โดยสามารถถ่ายทอดการแสดงสู่ผู้ชมได้ในระดับนักเต้นเดี่ยวอีกด้วย (สิริธร ศรีชลาคม, สัมภาษณ์, 4 พฤศจิกายน 2561)

นอกจากนี้ ธรากร จันทนะสาโร ได้แสดงทัศนคติเกี่ยวกับแนวทางการคัดเลือกนักแสดง ในการสร้างสรรคงานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ไว้ว่า

นักแสดงควรมีทักษะสำคัญในด้านการสื่อสารเป็นหลัก เพราะเนื้อหาของการแสดง เป็นเรื่องที่มีการเคลื่อนไหวสลับอย่างไม่อาจตอบสนองต่อการนำเสนอได้อย่างตรงไปตรงมานัก การเลือกใช้คุณสมบัติของนักแสดงที่มีความหลากหลายทางความสามารถ ก็อาจเป็นอีกหนึ่งแนวทางที่จะทำให้การแสดงชุดนี้มีความน่าสนใจมากขึ้น อาจเป็นการนำนักแสดงที่มีทักษะนาฏศิลป์ไปฝึกทักษะการแสดงแขนงอื่น ๆ เพิ่มเติม หรือนักแสดงที่ไม่มีทักษะนาฏศิลป์ แต่โดดเด่นในแง่การสื่อสาร การเป็นคนรู้จัก หรือเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียง แล้วผสมผสานทักษะนาฏศิลป์ให้นักแสดงได้ทดลองเคลื่อนไหว สามารถใช้ได้ทั้งผู้หญิงหรือผู้ชาย (ธรากร จันทนะสาโร, สัมภาษณ์, 28 ตุลาคม 2561)

กล่าวโดยสรุปคือ การคัดเลือกนักแสดงมีความสำคัญต่อการแสดงนาฏศิลป์ ทั้งนี้เพราะนักแสดงจะเป็นผู้ถ่ายทอดการสื่อสารที่ศิลปินผู้สร้างงานต้องการจะสื่อสารประเด็นต่าง ๆ สู่ผู้ชม ดังนั้นการคัดเลือกนักแสดงจึงต้องมีหลักเกณฑ์ที่เหมาะสม และสอดคล้องกับการแสดงนั้น ๆ ดังนั้นการคัดเลือกนักแสดงที่มีทักษะหลากหลาย หรือการคัดเลือกนักแสดงโดยมิได้คำนึงถึงทักษะของนักแสดงนั้น ล้วนขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการสร้างงานของศิลปินที่ได้กำหนดไว้

3) การออกแบบลีลานาฏศิลป์

เมื่อกล่าวถึงการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์นั้น องค์ประกอบในการแสดงทางด้านนาฏศิลป์ที่สำคัญ และจะขาดหายไปไม่ได้เลย คือ ลีลานาฏศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาพรรณนาของนักวิชาการและศิลปินทางด้านนาฏศิลป์ในประเทศไทย ที่ได้อธิบายความสำคัญของการออกแบบลีลานาฏศิลป์ ดังที่ ธนกร สรรยวราภิกุล ได้แสดงพรรณนาเกี่ยวกับลีลานาฏศิลป์ไว้ว่า

การออกแบบลีลานาฏศิลป์มีความสำคัญ เพราะเป็นสื่อหนึ่งในการสื่อสาร นักนาฏศิลป์ส่วนมากจะไม่ใช่คำพูด แต่จะใช้ลีลาท่าทางเพื่อนำเสนอเรื่องราวที่เกิดขึ้น ดังนั้นการวิเคราะห์ข้อมูลอาจต้องศึกษาข้อมูลให้มีความชัดเจนเพื่อนำมาวิเคราะห์และสังเคราะห์ สู่กระบวนการค้นหาลีลานาฏศิลป์ว่าท่าไหน มุมไหน ในการเคลื่อนไหวร่างกาย ที่สามารถสื่อสารในสิ่งที่เราต้องการนำเสนอได้มากที่สุด แต่ลีลานาฏศิลป์ในรูปแบบนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ไม่จำเป็นต้องเป็นลีลาอย่างเดียว แต่การใช้ลมหายใจ การร้อง การใช้คำพูด หรือการเคลื่อนไหวร่างกายพร้อมคำพูด ก็เป็นการสื่อสารหนึ่งที่สามารถทำได้ โดยไม่มีข้อจำกัด (ธนกร สรรยวราภิกุล, สัมภาษณ์, 4 พฤศจิกายน 2561)

ในขณะที่ นราพงษ์ จรัสศรี ได้แสดงพรรณนาเกี่ยวกับความสำคัญของลีลานาฏศิลป์ไว้อย่างสอดคล้องกันว่า “แนวคิดของนาฏศิลป์ในปัจจุบันจะมุ่งเน้นที่ความสำคัญของลีลา

และตัดทอนองค์ประกอบในการแสดงอื่น ๆ ออกไปจนหมด ดังนั้นลีลาจึงเป็นหัวใจสำคัญของงานนาฏศิลป์ (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์, 4 พฤศจิกายน 2561)

นอกจากนี้ ธีรากร จันทนะสาโร ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบลีลานาฏศิลป์ ในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ไว้ว่า

ลีลานาฏศิลป์สามารถเกิดขึ้นได้อย่างหลากหลาย ไม่เฉพาะไปที่นาฏศิลป์รูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง แต่ควรจะเป็นการบูรณาการศาสตร์แห่งการเคลื่อนไหวร่างกายในหลากหลายมิติ โดยเฉพาะแนวคิดเรื่องศิลปะหลังสมัยใหม่ที่ส่งผลมายังนาฏศิลป์ ทำให้งานนาฏศิลป์ไม่จำเป็นต้องเคลื่อนไหวร่างกายให้สวยงาม หรือให้เป็นไปตามแบบแผนประเพณีอีกต่อไป งานสร้างสรรค์นี้สามารถใช้การเคลื่อนไหวที่เป็นปกติธรรมดาสามัญเรียบง่าย ตรงไปตรงมา หากใช้ทักษะทางด้านศิลปะอื่น ๆ เข้ามาผสมก็จะทำให้น่าสนใจและแปลกใหม่มากขึ้น ทักษะที่ว่าก็เช่น การละคร การพูดต่อหน้าสาธารณะ การแสดงตลก สามารถทำได้ทั้งรูปแบบงานนาฏศิลป์ การแสดงละครเวที การจัดประชุมสัมมนา การจัดโต๊ะที่ การหาเสียง การอบรมเชิงปฏิบัติ การเล่นเกมยาก ก็สุดแท้แต่ความถนัดของนักแสดง (ธีรากร จันทนะสาโร, สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2561)

กล่าวโดยสรุปคือ การออกแบบลีลานาฏศิลป์นับเป็นองค์ประกอบทางการแสดงนาฏศิลป์ที่สำคัญที่สุด ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ในปัจจุบัน ซึ่งศิลปินผู้สร้างสรรค์ผลงานจะออกแบบลีลานาฏศิลป์ในรูปแบบใด ล้วนขึ้นอยู่กับความเหมาะสมในการถ่ายทอดเรื่องราวผ่านการเคลื่อนไหวร่างกายของนักแสดง ซึ่งจะเป็นไปตามวัตถุประสงค์ในการสร้างสรรค์ผลงานของศิลปิน

4) การออกแบบเสียง

ผู้วิจัยได้ตั้งคำถามจากการใช้เสียงประกอบการแสดง ซึ่งเป็นองค์ประกอบทางการแสดงทางด้านนาฏศิลป์ ที่ศิลปินผู้สร้างสรรค์ผลงานควรคำนึงถึงในการค้นหา รูปแบบของการสร้างสรรค์ผลงานนั้น ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาทรรศนะของนักวิชาการและศิลปินผู้สร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ในประเทศไทย ดังที่ ธนกร สรรยัวรวิภา ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับการออกแบบเสียงไว้ว่า

เป็นองค์ประกอบที่สามารถตัดออกได้ หากคิดว่าไม่ได้เกี่ยวข้องกับการแสดงนั้น แต่หากใช้ความเจ็บในการดำเนินเรื่องราวหมายความว่า การออกแบบลีลานาฏศิลป์หรือองค์ประกอบอื่น ๆ ต้องมีความดึงดูดมากพอ เพราะหากไม่มีความดึงดูดมากพอ

เสียงก็จะเป็นส่วนสำคัญที่นำมาโน้มน้าวผู้ชมให้อยู่กับการแสดงได้ เช่น เสียงบรรยากาศ เสียงเจียบ หรือเสียงของผู้แสดง ก็เป็นเสียงที่ใช้ประกอบการแสดงได้ ซึ่งอาจจะไม่ใช่เพลงบรรเลงก็ได้ (ชนกร สรรยวราภิภู, สัมภาษณ์, 4 พฤศจิกายน 2561)

ในขณะที่ สิริธร ศรีชลาคม ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับความสำคัญของเสียง และการออกแบบเสียงไว้ว่า

ดนตรีและเสียงประกอบ เป็นหนึ่งในองค์ประกอบการแสดงที่มีความสำคัญ เพราะดนตรีและเสียงประกอบจะช่วยสร้างบรรยากาศในการแสดง รวมทั้งยังทำให้ผู้ชมสามารถรับรู้ถึงความรู้สึกของการแสดงได้ ดังเช่นการออกแบบเสียงในการสร้างสรรค์ นาฏยศิลป์ร่วมสมัยร่วมกับการฉายภาพสำหรับการแสดงชุด มายแท้งก์ (My Tank) ผู้สร้างสรรค์ผลงานได้ออกแบบเสียงจากสภาวะแวดล้อมและดนตรีไทยร่วมสมัย ซึ่งเป็นการประพันธ์เพลงและเรียบเรียงขึ้นใหม่ โดยในการแสดงแต่ละช่วง จะใช้เสียงที่แตกต่างกัน ซึ่งผู้สร้างสรรค์ผลงานได้ตีความตามเนื้อหา และแนวคิดของการแสดง (สิริธร ศรีชลาคม, สัมภาษณ์, 4 พฤศจิกายน 2561)

นอกจากนี้ ธีรากร จันทนะสาโร ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบเสียง ในการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจยนาฏยศิลป์ ไว้ว่า

เสียงเป็นส่วนประกอบหนึ่งที่ทำให้การแสดงมีความน่าสนใจ และสมบูรณ์มากขึ้น การแสดงนี้อาจไม่จำเป็นต้องใช้เสียงเพลงบรรเลง ตามอย่างนาฏยศิลป์ทั่วไป แต่สามารถใช้เสียงเสียดแทรกประกอบ เช่น เสียงรบกวน เสียงพูดคุยนทนา เสียงหวีดร้อง อาจใช้ผสมผสานกับการบรรเลงเพลงประกอบ เพื่อสร้างบรรยากาศใด ๆ ก็ได้ อย่างน้อยการใช้เสียงในการแสดงนี้อาจสะท้อนความสำคัญของการละเมิดจริยธรรมทางการวิจยนาฏยศิลป์ ที่นำคำสำคัญหรือเนื้อหาทางวิจยที่มีการถูกคัดลอกในอดีต หรือคำพูดที่ปรากฏในข่าวตัวอย่างมาใช้เป็นแนวทางก็ได้ แม้แต่การให้นักแสดงได้ใช้เสียงของตนเองเป็นส่วนหนึ่งของเพลงประกอบ ก็สามารทำได้เช่นกัน (ธีรากร จันทนะสาโร, สัมภาษณ์, 28 ตุลาคม 2561)

กล่าวโดยสรุปคือ ในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏยศิลป์นั้น การออกแบบเสียงมีความสำคัญที่จะช่วยสร้างอารมณ์ ความรู้สึก และบรรยากาศในการแสดง แต่ในขณะเดียวกันหากศิลปินผู้สร้างสรรค์ผลงานมีความประสงค์ที่จะใช้ความเจียบ ก็ถือว่าการออกแบบเสียงเช่นเดียวกัน โดยเป็นการออกแบบเสียงที่ใช้ความเจียบในการแสดง

5) การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง

ในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏยศิลป์นั้น อุปกรณ์ประกอบการแสดงก็มีความสำคัญในฐานะที่เป็นองค์ประกอบการแสดงทางด้านนาฏยศิลป์ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาพรรณนาของนักวิชาการและศิลปินทางด้านนาฏยศิลป์ในประเทศไทยพบว่า ธนกร สรรยัรวราภิญโญ ได้แสดงพรรณนาเกี่ยวกับการออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดงไว้ว่า

การใช้อุปกรณ์ประกอบการแสดงสามารถสื่อสารความหมายด้านต่าง ๆ ได้ในงานนาฏยศิลป์อุปกรณ์การแสดงไม่ใช่เพียงแค่ใช้เสริมความน่าสนใจเท่านั้น แต่ผู้วิจัยสามารถใช้อุปกรณ์ประกอบการแสดงมาเปรียบเทียบในเชิงสัญลักษณ์ได้ เช่น กากบาทอาจหมายถึงความผิด หรือเอาไปแปะที่ริมฝีปากอาจหมายถึงสิ่งที่ห้ามพูด ซึ่งในการนำอุปกรณ์ประกอบการแสดงมาเลือกใช้ หากสามารถตีความได้ในบริบทที่หลากหลายได้ก็จะเป็นสิ่งที่ดี (ธนกร สรรยัรวราภิญโญ, สัมภาษณ์, 4 พฤศจิกายน 2561)

ในขณะเดียวกัน นราพงษ์ จรัสศรี ได้แสดงพรรณนาเกี่ยวกับการออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดงไว้อย่างสอดคล้องกันว่า

อุปกรณ์ประกอบการแสดงมีบทบาทสำคัญในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏยศิลป์ เพราะทำให้การแสดงมีความน่าสนใจและมีความสมบูรณ์แบบมากยิ่งขึ้น ยกตัวอย่างเช่น การแสดงมหานาฏกรรมเฉลิมพระเกียรติพระมหากษัตริย์ ที่จัดแสดงเนื่องในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงครองสิริราชสมบัติครบ 60 ปี ณ อิมแพค อารีน่า เมืองทองธานี ในฉากขบวนแห่มีการออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง ที่บ่งบอกรายละเอียดของริ้วขบวนพระราชอิสริยยศ ซึ่งมีความอลังการและสร้างความน่าเชื่อถือได้ (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์, 4 พฤศจิกายน 2561)

นอกจากนี้ ธรากร จันทนะสาโร ได้แสดงพรรณนาเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง ในการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ไว้ว่า

อุปกรณ์ประกอบการแสดงควรเน้นเรื่องการตีความในเชิงสัญลักษณ์ โดยมาจากคำสำคัญ เช่น การละเมิด การลอกเลียน อาจมีการใช้กระจก กุญแจมือ หมวกไหมพรม หรือสิ่งอื่น ๆ ที่เป็นสื่อสัญลักษณ์แทนการโจรกรรม หรือการขโมย อีกนัยหนึ่งก็คือการปล้นความคิดของผู้อื่น นอกจากนี้ผู้สร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์อาจออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง ให้มีความเหมาะสมกับบรรยากาศของการแสดงในแต่ละองค์ ทั้งนี้ต้องสามารถอธิบาย

หรือแสดงความคิดเห็นต่อการเลือกใช้อุปกรณ์นั้นได้ (ธรากร จันทนะสาโร, สัมภาษณ์, 28 ตุลาคม 2561)

6) การออกแบบเครื่องแต่งกาย

การออกแบบเครื่องแต่งกายมีความสำคัญ ในฐานะที่เป็นองค์ประกอบการแสดง ด้านหนึ่ง ซึ่งศิลปินผู้สร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏยศิลป์ควรคำนึงถึง ทั้งนี้ผู้วิจัย ได้ตั้งประเด็นคำถามเกี่ยวกับความสำคัญของการออกแบบเครื่องแต่งกาย เพื่อค้นหาทิศทาง ในการออกแบบเครื่องแต่งกาย ของการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึง จริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ต่อไป

จากการที่ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ทรศนะของ ธนกร สรรยวราภิภู เกี่ยวกับความสำคัญ ของการออกแบบเครื่องแต่งกายพบว่า

เครื่องแต่งกายเป็นสิ่งที่สะท้อนบุคลิก ลักษณะ และพฤติกรรมของตัวละคร หากผู้วิจัยต้องการนำเสนอในเรื่องถูกกับผิด คงหนีไม่พ้นสีขาวยกกับสีดำ หากต้องการนำเสนอเรื่องบริบททางสังคมเกี่ยวกับการทำงาน การเป็นนักวิจัย หรือตัวละครที่ต้องการเปรียบเทียบ ก็จำเป็นต้องศึกษาบุคลิกและลักษณะเครื่องแต่งกาย ของบุคคลนั้น เพื่อให้เครื่องแต่งกายสามารถสะท้อนตัวละครออกมาได้ ในขณะที่เดียวกันการใช้สีบนเครื่องแต่งกาย ก็สามารถสะท้อนความหมาย ในบุคลิกลักษณะได้เช่นกัน เช่น ครูมักจะทำเครื่องแต่งกายสีเทา แต่อาจไม่มีตราสัญลักษณ์ ก็ตีความได้แล้วว่าเป็นครู ซึ่งผู้วิจัยอาจใช้เพียงรูปแบบหรือฟอร์ม โดยไม่อิงรายละเอียดมากนัก เพื่อเป็นการกระตุ้นจินตนาการของผู้ชมอีกทางหนึ่ง เพื่อให้มีจินตนาการอย่างต่อเนื่อง โดยที่เราไม่ได้บอก หรือไม่ได้ระบุอย่างชัดเจน (ธนกร สรรยวราภิภู, สัมภาษณ์, 4 พฤศจิกายน 2561)

ในขณะที่ นราพงษ์ จรัสศรี ได้แสดงทรศนะเกี่ยวกับความสำคัญของการออกแบบเครื่องแต่งกายไว้ว่า

เครื่องแต่งกายสามารถบ่งบอกถึงยุคสมัย เนื้อหา และเรื่องราว ของการแสดงนั้นได้ และถึงแม้ว่างานนาฏยศิลป์หลังสมัยใหม่ จะลดทอนความสำคัญ ของเครื่องแต่งกายลงตามคติของมินิมอลลิซึม (Minimalism) แต่ก็สามารถบ่งบอก ถึงยุคสมัย เนื้อหา และเรื่องราวของการแสดงนั้นได้เช่นกัน ทั้งนี้เนื่องจาก งานนาฏยศิลป์หลังสมัยใหม่ จะมุ่งเน้นความสำคัญในการออกแบบลีลานาฏยศิลป์ มากกว่าองค์ประกอบในการแสดงด้านอื่น ๆ (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์, 4 พฤศจิกายน 2561)

นอกจากนี้ ธีรกร จันทนะสาโร ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบเครื่องแต่งกาย ในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ไว้ว่า

เครื่องแต่งกายควรมีลักษณะที่เป็นปัจจุบัน ตามยุคสมัย ตรงไปตรงมา แต่อาจแทรกสัญลักษณ์บางอย่างที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดการวิจัย เช่น สี สัน รูปแบบ โดยอาจใช้เรื่องของอุปกรณ์ ตกแต่งหรืออุปกรณ์เสริมมาช่วยเพิ่มเติม ให้เครื่องแต่งกายดูมีเนื้อหาหรือประเด็นสำคัญก็ได้ เช่น การแต่งตัวปกติธรรมดา แต่ให้นักแสดงสวมหมวกกันน็อค หรือการใช้สีดำขาวสลับกันเป็นแนวขวาง ที่เลียนแบบมาจากชุดของนักโทษในкарังตุน เครื่องแต่งกายอาจใช้วิธีการสร้าง ด้วยกระบวนการเสียดสีสังคมก็ได้ (ธีรกร จันทนะสาโร, สัมภาษณ์, 28 ตุลาคม 2561)

กล่าวโดยสรุปคือ เครื่องแต่งกายสามารถบ่งบอกถึงบุคลิกลักษณะตามบทบาทของนักแสดง ยุคสมัย ตลอดจนเรื่องราวของการแสดงนั้น ดังนั้นศิลปินผู้สร้างสรรค์ผลงานควรคำนึงถึงความเหมาะสมของการออกแบบเครื่องแต่งกาย ให้สอดคล้องกับองค์ประกอบในการแสดงทางด้านนาฏศิลป์อื่น ๆ ด้วย

7) การออกแบบพื้นที่แสดง

ผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญกับประเด็นคำถามในการวิจัยเกี่ยวกับการออกแบบพื้นที่แสดง เพราะการออกแบบพื้นที่แสดงจะส่งผลต่อการออกแบบองค์ประกอบในการแสดงด้านอื่น ๆ ซึ่งมีความสัมพันธ์กัน อาทิ การออกแบบลีลานาฏศิลป์ให้มีความเหมาะสมกับการออกแบบพื้นที่แสดง การออกแบบพื้นที่แสดงให้มีความสอดคล้องกับบทการแสดง เป็นต้น ทั้งนี้ทรรศนะของผู้วิจัยที่ได้กล่าวมานั้น มีความสอดคล้องกับธนกร สรรย์วราภิกุ ในการประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบพื้นที่แสดงไว้ว่า

ต้องดูวัตถุประสงค์ของการแสดง ถ้าเป็นการเล่าเรื่องราว อาจเป็นการปะทะหน้าเหมือนการเล่าเรื่องหน้าห้องก็เป็นการดี เปรียบเทียบกับห้องเรียนที่มีผู้บรรยาย 1 คนอยู่หน้าห้อง แล้วมีผู้เรียนนั่งอยู่ หรือการนำเสนอในมุมมองหลากหลาย โดยตัวละคร 1 ตัว สามารถเล่าเรื่องได้รอบทิศทางก็สามารถวางคนดูไว้โดยรอบนักแสดงเลยก็ได้ ในการวางตำแหน่งของคนดูนั้น ถ้าเอาเก้าอี้มาวางล้อมรอบนักแสดงเป็นวงกลมในพื้นที่แสดง ก็สามารถสร้างบรรยากาศได้ว่า คนดูก็คือนักเรียนที่กำลังมาเรียนรู้เรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ขึ้นอยู่กับการออกแบบบทการแสดงว่าเราต้องการอะไร (ธนกร สรรย์วราภิกุ, สัมภาษณ์, 4 พฤศจิกายน 2561)

ในขณะที่ สทาศัย พงศ์หิรัญ ได้แสดงทฤษฎีเกี่ยวกับการออกแบบพื้นที่แสดงไว้ ซึ่งเป็นข้อสนับสนุนว่า “ การออกแบบพื้นที่แสดงที่ดีนั้น ต้องมีการออกแบบพื้นที่แสดง ให้มีความเหมาะสมกับเรื่องราว รวมทั้งนักแสดงต้องสามารถใช้พื้นที่แสดงได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีข้อจำกัดในการใช้พื้นที่แสดงให้น้อยที่สุด” (สทาศัย พงศ์หิรัญ, 2557: 52)

นอกจากนี้ นราพงษ์ จรัสศรี ได้แสดงทฤษฎีเกี่ยวกับพื้นที่แสดงไว้ว่า

พื้นที่แสดงส่งผลต่อแบบรูป (Pattern) ดังเช่น พื้นที่แสดงที่มีลักษณะเป็น บอลรูมสเปซ (Ballroom Space) ซึ่งเป็นมุมมองที่ผู้ชมสามารถรับชมการแสดง ในพื้นที่สูง หรือพื้นที่แสดงแบบโพรซีนีเยม เธียเตอร์ (Proscenium Theatre) ที่มุ่งเน้นความสำคัญของเทคนิค จนกระทั่งต่อมาในยุคโพสต์โมเดิร์นแดนซ์ (Post Modern Dance) สามารถจัดการแสดงได้โดยไม่มี การจำกัดพื้นที่ (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์, 4 พฤศจิกายน 2561)

ทั้งนี้ ธีรกร จันทนะสาโร ได้แสดงทฤษฎีเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบพื้นที่แสดงในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ไว้ว่า

พื้นที่แสดงในที่นี้อาจจะไม่สามารถกำหนดได้ตายตัว แต่อาจจะกล่าวถึงการสร้างบรรยากาศให้กับพื้นที่นั้น ๆ โดยต้องไม่แบ่งแยกระหว่างผู้ชมและผู้แสดง ซึ่งทั้งสองฝ่ายสามารถมีปฏิสัมพันธ์กันได้ การมองเห็นแววตา อารมณ์ น้ำเสียง หรือการเคลื่อนไหวในการแสดงได้อย่างชัดเจน อาจทำเป็นบรรยากาศทางวิชาการ ให้เหมาะสมกับพื้นที่ หรือการเสวนาทางวิชาการ การโต้วาที การแสดงตก ความท้าทายของผู้สร้างงานคือ การสร้าง ตกแต่ง ประดับประดา เพื่อให้สถานที่นั้น ๆ สามารถสื่อสารแนวคิดของการวิจัยเรื่องนี้ได้อย่างชัดเจน (ธีรกร จันทนะสาโร, สัมภาษณ์, 28 ตุลาคม 2561)

กล่าวโดยสรุปคือ ในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ ผู้วิจัยควรคำนึงถึงความเหมาะสมของการออกแบบพื้นที่แสดงให้สอดคล้องไปกับการออกแบบองค์ประกอบในการแสดงด้านนาฏศิลป์อื่น ๆ เพื่อส่งผลให้การแสดงนาฏศิลป์นั้นมีเอกภาพ ทั้งนี้การจัดแสดงที่มีการใช้พื้นที่แสดงภายนอกโรงละครก็ถือว่าเป็นการออกแบบพื้นที่แสดงเช่นกัน โดยขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการสร้างสรรค์ผลงานของศิลปิน

8) การออกแบบแสง

ผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญเรื่องการออกแบบแสง โดยการตั้งคำถามสำหรับการวิจัยครั้งนี้ เพื่อค้นหาแนวทางการออกแบบแสงให้สอดคล้องกับการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎีของนักวิชาการและศิลปินทางด้านนาฏศิลป์ในประเทศไทยพบว่า ธนกร สรรยวราภิกู ได้แสดงทฤษฎีเกี่ยวกับการออกแบบแสงไว้ดังนี้

แสงเป็นสิ่งสำคัญ เพราะสร้างอารมณ์ ความรู้สึก อาจไม่มีก็ได้ แต่จะทำให้สถานการณ์หรือโครงบทไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง แสงสามารถเล่าอารมณ์ความรู้สึกของผู้แสดงได้ หรือเล่าอารมณ์ความรู้สึกในบรรยากาศนั้น ๆ ได้ ถ้าแสงสอดคล้องไปกับเรื่องก็เป็นสิ่งที่ดี หรือการใช้แสงในเชิงสัญลักษณ์ก็ได้ ซึ่งขึ้นอยู่กับผู้วิจัยว่าต้องการวางรากฐานงานสร้างสรรค์ของตัวเองไว้อย่างไร (ธนกร สรรยัวราภิญ, สัมภาษณ์, 4 พฤศจิกายน 2561)

ในขณะที่ นราพงษ์ จรัสศรี ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับการออกแบบแสงไว้อย่างสอดคล้องกันว่า “แสงช่วยให้ผู้ชมมองเห็นองค์ประกอบการแสดงต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่บนเวที และแสงยังช่วยสร้างอารมณ์ ความรู้สึก บรรยากาศของการแสดงนั้น แสงจึงเป็นองค์ประกอบการแสดงอย่างหนึ่งที่สร้างความสมบูรณ์แบบให้กับงานนาฏศิลป์ (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์, 4 พฤศจิกายน 2561)

นอกจากนี้ สิริธร ศรีชลาคม ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับประสบการณ์ในการออกแบบแสง โดยมีประเด็นที่สอดคล้องกันไว้ว่า

แสงช่วยสร้างบรรยากาศที่สื่อให้เห็นถึงเรื่องราว ตามโครงสร้างของการแสดง ดังเช่นการออกแบบแสงในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ร่วมสมัย ร่วมกับการฉายภาพสำหรับการแสดง ชุด มายแท็งก์ (My Tank) ผู้สร้างสรรค์ผลงานได้คำนึงถึงแสงที่ออกแบบขึ้นมา เพื่อสนับสนุนการฉายภาพสำหรับการแสดงเป็นหลัก ทั้งนี้เพราะการออกแบบแสงและการฉายภาพสำหรับการแสดงนั้น มีคุณลักษณะเป็นเทคนิคแสงประกอบการแสดง สิ่งที่ต้องคำนึงถึงคือความสว่างโดยรวมของการแสดง เพื่อสร้างบรรยากาศตามเรื่องราวของการแสดง รวมทั้งการคำนึงถึงการฉายภาพสำหรับการแสดง และการคำนึงถึงสถานที่ที่ใช้ในการแสดง ดังนั้นการออกแบบแสงจึงมีการฉายแสงให้มาจากคนละทิศทางการฉายภาพเสมอ ทั้งนี้เพื่อไม่ให้แสงส่งผลต่อการลบภาพที่เกิดจากการฉายภาพลงบนฉากและพื้นที่แสดงจนเลือนหายไป แต่ผู้สร้างสรรค์ผลงานได้การออกแบบแสงจากด้านข้าง (Side Light) เป็นหลักในการออกแบบแสงเพื่อการแสดงในครั้งนี้ (สิริธร ศรีชลาคม, สัมภาษณ์, 4 พฤศจิกายน 2561)

ทั้งนี้ ธรากร จันทนะสาโร ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบแสงในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ไว้ว่า

การออกแบบแสงในการแสดงนาฏศิลป์ ส่วนใหญ่เป็นการสร้างบรรยากาศให้เข้ากับการแสดง สามารถใช้ได้ทั้งสีโทนร้อนและโทนเย็น ทั้งนี้ต้องคำนึงเรื่องการสื่อสารอารมณ์ ความหมาย และความรู้สึกของเนื้อหาการแสดง

อย่างน้อยต้องกระตุ้นให้ผู้แสดงสามารถเข้าถึงเหตุการณ์หรือสถานการณ์นั้น ๆ ด้วย ก็จะทำให้ การแสดงดูมีอรรถรสที่น่าค้นหา และชวนติดตามมากขึ้น (ธรากร จันทนะสาโร, สัมภาษณ์, 28 ตุลาคม 2561)

กล่าวโดยสรุปคือ การออกแบบแสงช่วยสร้างความสมบูรณ์แบบ ให้แก่งานนาฏศิลป์ ทั้งในเรื่องมุมมองของผู้ชมบนเวที การสร้างบรรยากาศ อารมณ์ และความรู้สึกอย่างลึกซึ้งให้กับการแสดงนั้น ทั้งนี้ศิลปินควรออกแบบแสงให้มีความสอดคล้องกับการแสดงที่สร้างสรรค์ขึ้นมาด้วย

3.3.2.2 แนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสร้งงานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์

แนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสร้งงานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ เป็นส่วนหนึ่งของคำถามที่ผู้วิจัยต้องการหาคำตอบ หลังจากการทดลองปฏิบัติการสร้งสร้งผลงานนาฏศิลป์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการสร้งผลงาน ทั้งของผู้วิจัยเองและผู้อื่น ทั้งนี้ผู้วิจัยได้พิจารณาการตั้งคำถามสำหรับการวิจัย เพื่อเป็นส่วนหนึ่งในการหาคำตอบไว้ว่า แนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสร้งงานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ควรเป็นอย่างไร ซึ่งผู้วิจัยจะได้อธิบายรายละเอียดไว้ดังต่อไปนี้

1) จริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์

ผู้วิจัยได้ตั้งคำถามการวิจัยเกี่ยวกับการคำนึงถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ซึ่งเป็นผลที่ได้จากงานวิจัยโครงการสนับสนุนยุทธศาสตร์ด้านการวิจัย คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ 2560 เรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ โดยนราพงษ์ จรัสศรี ที่กล่าวถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ทั้ง 10 ประการ อันเป็นประเด็นที่สำคัญที่สุดของงานวิจัยฉบับนี้ ซึ่งผู้วิจัยคาดว่าจะเป็แนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสร้งผลงานทางด้านนาฏศิลป์ ที่มีความสำคัญเป็นลำดับแรก ทั้งนี้ ธรากร จันทนะสาโร ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับแนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสร้งงานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ เรื่อง การคำนึงถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ไว้ว่า

งานสร้งสร้งทางนาฏศิลป์เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องหลายรูปแบบหลายวิธีการ ส่วนสำคัญที่ต้องให้ความสนใจคือ การสร้งงานนาฏศิลป์ที่เป็นส่วนหนึ่งของการสำเร็จการศึกษาเพื่อรับปริญญาใด ๆ นั้น มีมาตรการที่เข้มข้น ใส่ใจ และปกป้องข้อมูลที่เป็นต้นฉบับมากหรือน้อยเพียงใด โดยเฉพาะงานวิจัยด้านนาฏศิลป์ ที่มักเป็นการรวบรวมข้อมูลจากแหล่งเอกสาร การสัมภาษณ์นาฏศิลป์ปิน หรือเป็นการผลิตผลงานการแสดง ซึ่งมีความแตกต่างจากสภาพปัญหาของการละเมิดจริยธรรมทางการวิจัยของศาสตร์แขนงอื่น ๆ ดังนั้นต้องเป็นการนำเสนอหรือชี้ให้เห็นผลเสีย หรือการลงโทษผู้กระทำความผิด

ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เพื่อกระตุ้นเตือนมิให้การละเมิดนั้นเป็นเรื่องปกติวิสัยของสถาบันอุดมศึกษา (ธรากร จันทนะสาโร, สัมภาษณ์, 28 ตุลาคม 2561)

กล่าวโดยสรุปคือ ในการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ผู้วิจัยควรคำนึงถึงประเด็นเรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์เป็นลำดับแรก เพราะประเด็นดังกล่าวมีความสำคัญที่นักวิจัยและนักวิชาการรวมทั้งผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการวิจัยทางนาฏยศิลป์ต้องตระหนักถึงความสำคัญอย่างยิ่งอันเป็นประโยชน์ต่อการขับเคลื่อนความก้าวหน้าทางวิชาการของศาสตร์ต่าง ๆ ให้มีคุณภาพ

2) การแสดงที่สร้างสรรค์เพื่อกลุ่มของผู้ชมที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการวิจัยทางนาฏยศิลป์

ในประเด็นต่อมาที่ผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญคือ การออกแบบการแสดงที่ให้ความสำคัญกับกลุ่มของผู้ชมที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการวิจัยทางนาฏยศิลป์ เพราะผลงานนาฏยศิลป์ชุดนี้ เป็นการนำเสนอประเด็นเรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ โดยการศึกษาผลการวิจัยจากงานวิจัยโครงการสนับสนุนยุทธศาสตร์ด้านการวิจัยคณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ 2560 เรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ โดยนราพงษ์ จรัสศรี ทั้งนี้ประเด็นเรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์นั้นเป็นเรื่องของวิชาการ อันจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่อยู่ในแวดวงวิชาการ ได้แก่ นักวิจัย นักวิชาการ นิสิต นักศึกษา คณาจารย์ และเยาวชนคนรุ่นใหม่ เป็นต้น ทั้งนี้ ธรากร จันทนะสาโร ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับแนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ เรื่องการคำนึงถึงการแสดงที่สร้างสรรค์เพื่อกลุ่มของผู้ชมที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการวิจัยทางนาฏยศิลป์ไว้ว่า

งานนาฏยศิลป์สร้างสรรค์นี้ ควรจะสะท้อนภาพลักษณ์โดยตรงต่อผู้ที่ศึกษาทางด้านนาฏยศิลป์ ทั้งที่เป็นครู อาจารย์ นักเรียน นักศึกษา หรือนาฏยศิลป์ โดยเฉพาะการนำเสนอประเด็นเรื่องการละเมิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ มาใช้ในการออกแบบงานนาฏยศิลป์ เพราะด้วยสาระที่เป็นด้านลบแต่นำมาใช้สร้างงานศิลปะ จึงได้ผลงานศิลปะที่มีพลังด้านบวก ในการแสดงออกของศิลปะเข้าไปผสมผสาน ความสร้างสรรค์ที่ควรจะต้องเกิดขึ้นหลังการแสดงเสร็จสิ้น ควรมาจากการนำสาระมาแล้วผ่านเหตุการณ์อย่างถึงพริกถึงขิง เสียดแทง ล้อเลียน เย้ยหยัน และดูแคลน (ธรากร จันทนะสาโร, สัมภาษณ์, 28 ตุลาคม 2561)

กล่าวโดยสรุปคือ ในการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญกับประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นต่อกลุ่มผู้ชมที่มีความเกี่ยวข้องกับแวดวงวิชาการทางด้านนาฏยศิลป์ ได้แก่ นักวิจัย นักวิชาการ นิสิต นักศึกษา คณาจารย์ และเยาวชนคนรุ่นใหม่ เป็นต้น

3) การสะท้อนสภาพสังคมโดยใช้นาฏยศิลป์

ในการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจิตรนาฏยศิลป์ ควรคำนึงการสะท้อนสภาพสังคมโดยใช้นาฏยศิลป์ ด้วยการนำเสนอความสำคัญของประเด็นปัญหาที่สะท้อนบริบททางสังคมด้านการศึกษา กล่าวคือ จริยธรรมทางการวิจิตรนาฏยศิลป์ เป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อวงการศึกษาด้านนาฏยศิลป์ของประเทศไทย เพราะงานวิจิตรนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงชีวิตความก้าวหน้าทางวิชาการ แต่กลับมีการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจิตรนาฏยศิลป์เกิดขึ้นในสังคม ทั้งนี้ ธีรกร จันทนะสาโร ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับแนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจิตรนาฏยศิลป์ เรื่องการคำนึงถึงการสะท้อนสภาพสังคมโดยใช้นาฏยศิลป์ ไว้ว่า

สภาพสังคมที่เกิดขึ้น ควรเป็นสังคมในแวดวงการศึกษาด้านนาฏยศิลป์ เป็นสำคัญ เมื่อการแสดงเสร็จสิ้น เหล่าผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับวงการศึกษาด้านนาฏยศิลป์ ต้องตระหนักรู้ ตื่นตัว และหันกลับมาให้ความสำคัญเกี่ยวกับการละเมิดจริยธรรมทางการวิจิตรนาฏยศิลป์มากขึ้น เพื่อเป็นการสร้างมาตรการป้องกัน บทลงโทษ และผลเสียที่มีได้ส่งผลเฉพาะผู้ใดผู้หนึ่งเท่านั้น แต่ผลเสียดังกล่าวมีผลต่อมาในระยะยาว และยิ่งปัจจุบันเป็นยุคแห่งเทคโนโลยี การเสาะหาข้อมูล หรือการถูกเปิดเผยข้อมูลจึงไม่ใช่เรื่องที่เป็นไปได้ยากอีกต่อไป ที่สำคัญคือ สังคมการศึกษาในระดับอุดมศึกษาจะต้องเป็นรากฐานที่มั่นคงในเรื่องนี้ (ธีรกร จันทนะสาโร, สัมภาษณ์, 28 ตุลาคม 2561)

กล่าวโดยสรุปคือ ผู้วิจิตรได้นำนาฏยศิลป์มาเป็นเครื่องมือในการคลี่คลายความเข้าใจ ประเด็นเรื่องจริยธรรมทางการวิจิตรนาฏยศิลป์ เพื่อให้ความเป็นวิชาการสามารถเข้าใจได้ง่าย อย่างสร้างสรรค์

4) ความคิดสร้างสรรค์ในงานนาฏยศิลป์

ผู้วิจิตรได้ตั้งประเด็นคำถามการวิจิตรเกี่ยวกับคำนึงถึงความคิดสร้างสรรค์ในงานนาฏยศิลป์ ซึ่งเป็นแนวคิดสำคัญประการหนึ่งที่สามารถเกิดขึ้นได้ หลังจากการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ ทั้งนี้ ธีรกร จันทนะสาโร ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับแนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจิตรนาฏยศิลป์ เรื่องการคำนึงถึงความคิดสร้างสรรค์ในงานนาฏยศิลป์ไว้ว่า

ความคิดสร้างสรรค์ที่เกิดขึ้น อาจได้มาจากความหลากหลายของรูปแบบทักษะที่แตกต่างกันไป ซึ่งผู้สร้างสรรค์ผลงานนำมาใช้กับการออกแบบ รวมถึงการคัดเลือกนักแสดง และการใช้ศักยภาพของนักแสดงให้เหมาะสมสอดคล้องไปกับแนวความคิดของการแสดง ทั้งนี้ความคิดสร้างสรรค์ในงานนาฏยศิลป์ เป็นเรื่องส่วนบุคคล ไม่สามารถบังคับ หรือจูงใจให้ผู้ชมต้องเล็งเห็น

เหมือนกับผู้สร้างงาน (ธรากร จันทนะสาโร, สัมภาษณ์, 28 ตุลาคม 2561)

กล่าวโดยสรุปคือ งานวิจัยฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ในประเด็นใหม่ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญกับการคำนึงถึงความคิดสร้างสรรค์ที่จะปรากฏอยู่ในผลงานนาฏศิลป์ ซึ่งจะทำให้เกิดการสร้างสรรคผลงานนาฏศิลป์จากประเด็นใหม่ที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน

5) แนวคิดของนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่

การสร้างสรรคงานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญกับการนำแนวคิดของนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่มาใช้ออกแบบรูปแบบการแสดง ซึ่งจะปรากฏอยู่ในการออกแบบองค์ประกอบการแสดงทั้ง 8 ประการ ทั้งนี้ ธรากร จันทนะสาโร ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับแนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรคงานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ เรื่องการคำนึงถึงแนวคิดของนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ไว้ว่า

นาฏศิลป์สร้างสรรค์ในปัจจุบันหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะเป็นการสร้างงานตามแนวคิดหลังสมัยใหม่ แม้ว่าผู้สร้างงานอาจไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าผลงานนั้นจะเข้าข่ายงานนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ก็ตาม ส่วนสำคัญของงานนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่คือการแสดงความหมาย การเล่าเรื่อง การอธิบายประเด็นที่ผู้สร้างงานสนใจอย่างตรงไปตรงมา โดยอาศัยลักษณะสำคัญของแนวคิดศิลปะหลังสมัยใหม่ ที่ว่าด้วยการเกิดขึ้นที่ใดก็ได้ เป็นสิ่งใดก็ได้ และตีความอย่างไรก็ได้ มาเป็นส่วนประกอบ งานนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่จึงเป็นเสมือนกับทางออกของนาฏศิลป์ในปัจจุบัน ผู้ที่มีภูมิความรู้มากพอที่จะจำกัด และกำหนดผลงานของตนให้เป็นงานนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ (ธรากร จันทนะสาโร, สัมภาษณ์, 28 ตุลาคม 2561)

กล่าวโดยสรุปคือ การสร้างสรรคงานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ครั้งนี้ สำหรับการทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ในลำดับต่อไปนั้น ผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญกับแนวคิดของนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ซึ่งจะปรากฏอยู่ในการออกแบบองค์ประกอบการแสดงนาฏศิลป์ด้านต่าง ๆ ยกตัวอย่างเช่น การออกแบบลีลานาฏศิลป์ที่มีความหลากหลายของรูปแบบที่แตกต่างกัน แต่มาสร้างความขัดแย้งอยู่ในการแสดงเดียวกัน อันเป็นแนวคิดในด้านหนึ่งของนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ เป็นต้น

6) ศิลปะการละครกับการสร้างสรรคงานนาฏศิลป์

ในการสร้างสรรคงานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญกับการนำศิลปะการละครมาผสมผสานกับการสร้างสรรคงานนาฏศิลป์

เพื่อให้ผลงานนาฏศิลป์สร้างสรรค์มีความสมบูรณ์แบบมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ ธีรกร จันทนะสาโร ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับแนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรคงานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ เรื่องการคำนึงถึงศิลปะการละครกับการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ไว้ว่า

การใช้ตัวช่วยจากศาสตร์ทางด้านการละครเข้ามาผสมผสานในงานนาฏศิลป์ มิใช่เรื่องแปลกใหม่ เพราะในวงการนาฏศิลป์ต่างประเทศก็มีการชวนการนำเสนอในทำนองนี้เช่นเดียวกันนี้ จุดที่น่าสนใจคือผลงานวิจัยสร้างสรรค์ครั้งนี้จะประสบผลสำเร็จ หากมีการผสมผสานทักษะการแสดงหลากหลายรูปแบบเข้าไว้ด้วยกัน เช่น ทักษะด้านการละครกับงานนาฏศิลป์ ก็จะทำให้การแสดงดูเข้าถึงกลุ่มผู้ชมได้ง่ายขึ้น ขณะเดียวกันก็เป็นความสร้างสรรค์ที่พบได้ไม่บ่อยนักในงานนาฏศิลป์ (ธีรกร จันทนะสาโร, สัมภาษณ์, 28 ตุลาคม 2561)

กล่าวโดยสรุปคือ ผู้วิจัยเล็งเห็นถึงความสำคัญของศิลปะการละคร ที่จะช่วยส่งเสริมให้การแสดงนาฏศิลป์มีความสมบูรณ์แบบมากยิ่งขึ้น เช่น การแสดงอารมณ์อย่างชัดเจน และตรงไปตรงมาแบบการละคร การเปล่งเสียงของนักแสดงจากบทสนทนาผ่านบทบาทของนักแสดง มาผสมผสานกับการสื่อสารด้วยลีลานาฏศิลป์

7) สัญลักษณ์ในงานนาฏศิลป์

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาทรรศนะของนักวิชาการและศิลปินทางด้านนาฏศิลป์ในประเทศไทย เกี่ยวกับการคำนึงถึงสัญลักษณ์ในงานนาฏศิลป์ โดยการตั้งคำถามงานวิจัย เรื่องการใช้สัญลักษณ์ อันเป็นแนวคิดสำคัญอย่างหนึ่งของผู้วิจัยต้องคำนึงถึงในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ทั้งนี้ ธีรกร จันทนะสาโร ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับแนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรคงานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ เรื่องการคำนึงถึงสัญลักษณ์ในงานนาฏศิลป์ไว้ว่า

สัญลักษณ์เป็นส่วนสำคัญกับงานสร้างสรรค์ครั้งนี้อย่างมาก ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องให้ความสำคัญกับการออกแบบสัญลักษณ์ที่ใช้ในการแสดง โดยเฉพาะสัญลักษณ์ที่ผู้ชมต้องสะดุดตาหรือจดจำได้ ทั้งนี้งานนาฏศิลป์สร้างสรรค์ในปัจจุบัน อาจให้ความสำคัญไปที่การเคลื่อนไหว แต่การใช้สัญลักษณ์กลับพบได้อย่างจำกัด อาจเป็นเพราะเป็นการเล่าเรื่องผ่านท่าทางจะคิดได้สะดวกมากกว่า ซึ่งสัญลักษณ์นั้นต้องผ่านกระบวนการออกแบบและคัดเลือกอย่างสร้างสรรค์ นอกจากนี้สัญลักษณ์ที่เกิดขึ้นในงานนาฏศิลป์ควรเป็นความหมายที่ซ่อนเร้น (ธีรกร จันทนะสาโร, สัมภาษณ์, 28 ตุลาคม 2561)

กล่าวโดยสรุปคือ ผู้วิจัยได้คำนึงถึงการใช้สัญลักษณ์ในงานนาฏศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญกับแนวคิดดังกล่าวในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ผ่านองค์ประกอบในการแสดงนาฏศิลป์ทั้ง 8 ประการ ยกตัวอย่างเช่น การออกแบบลีลานาฏศิลป์ และการออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดงในเชิงสัญลักษณ์เพื่อสื่อความหมายถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

8) ทฤษฎีด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ และทัศนศิลป์

ผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญกับการออกแบบผลงานนาฏศิลป์ โดยการใช้ทฤษฎีด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ และทัศนศิลป์ ซึ่งมีความสอดคล้องกับทฤษฎีของธรากร จันทนะสาโร เกี่ยวกับแนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสร้งงานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ เรื่องการคำนึงถึงทฤษฎีด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ และทัศนศิลป์ ไว้ว่า

เป็นความหลากหลายที่เกิดขึ้นได้กับงานนาฏศิลป์สร้างสรรค์ เพราะงานนาฏศิลป์จะต้องอาศัยองค์ประกอบเชิงทฤษฎี หรือแนวคิดจากศาสตร์ใกล้เคียง จึงจะทำให้ผลงานนาฏศิลป์มีลักษณะเฉพาะ ซึ่งบางอย่างนาฏศิลป์ไม่อาจนำเสนอได้ด้วยตัวเอง ก็จำเป็นต้องอาศัยแนวคิดจากศาสตร์อื่น ๆ มาช่วย ดังนั้นการวิจัยสร้างสรรค์ครั้งนี้ ผู้วิจัยควรคำนึงเรื่องการผสมผสานแนวคิดจากศาสตร์อื่น ๆ ด้วย เพราะเป็นการสร้างปรากฏการณ์ให้กับงานนาฏศิลป์ในมิติที่แตกต่างออกไป และเป็นแนวทางให้กับการสร้างงานนาฏศิลป์อื่น ๆ ในอนาคตอีกด้วย (ธรากร จันทนะสาโร, สัมภาษณ์, 28 ตุลาคม 2561)

กล่าวโดยสรุปคือ ผู้วิจัยได้คำนึงถึงการนำทฤษฎีทางด้านทัศนศิลป์ และดุริยางคศิลป์ มาบูรณาการร่วมกับการออกแบบสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ เพื่อให้การแสดงผลงานนาฏศิลป์มีความสมบูรณ์แบบมากยิ่งขึ้น และสร้างความแปลกใหม่ผ่านความคิดสร้างสรรค์ที่เกิดจากการบูรณาการศาสตร์ทางด้านศิลปกรรมสู่การสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์

9) การสร้างสรรค์การแสดงที่เป็นศิลปะเพื่อศิลปะ

ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ที่จะสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งนี้ให้เป็นการแสดงศิลปะเพื่อศิลปะ โดยคำนึงถึงมาตรฐานของผลงานศิลปะในเรื่องความคิดสร้างสรรค์ มิใช่เพื่อความบันเทิง ดังที่ ธรากร จันทนะสาโร ได้แสดงทฤษฎีเกี่ยวกับแนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสร้งงานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ เรื่องการคำนึงถึงการสร้างสรรค์การแสดงที่เป็นศิลปะเพื่อศิลปะไว้ว่า

ศิลปะเพื่อศิลปะดูเหมือนจะเป็นคำกลาง ๆ ที่มีเอาไว้เพื่อสร้างความอ่อนใจ และปลอดภัยแก่นักวิจัยหน้าใหม่ทางด้านนาฏศิลป์สร้างสรรค์ แต่แท้ที่จริงแล้ว การแสดงที่ทำประโยชน์เพื่อตัวของมันเอง ย่อมมีคุณค่าอย่างแท้จริงในตนเอง

นาฏยศิลป์ก็เช่นเดียวกัน ความงดงามที่เกิดขึ้นหาใช่มาจากองค์ประกอบที่ปรากฏอยู่แวดล้อมเพียงอย่างเดียว แต่เป็นความภาคภูมิใจของบรรพชนที่ได้ร่วมกันขัดเกลางานนาฏยศิลป์ จนสามารถตอบสนอง และให้อะไรไว้เบื้องหลังกับสังคมหรือผู้ชม การทำงานนาฏยศิลป์เพื่อนาฏยศิลป์จึงเป็นปรัชญาที่สำคัญ ซึ่งควรปรากฏอยู่ในงานสร้างสรรค์นาฏยศิลป์ทุกผลงาน (ธรากร จันทนะสาโร, สัมภาษณ์, 28 ตุลาคม 2561)

กล่าวโดยสรุปคือ ผู้วิจัยได้คำนึงถึงความเป็นสมัยนิยมหรือความพึงพอใจของผู้ชมในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏยศิลป์ ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ของการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ครั้งนี้ โดยเป็นการแสดงศิลปะเพื่อศิลปะ ที่มีได้ถูกสร้างสรรค์ขึ้นเพื่อความบันเทิงแต่อย่างใด

3.4 เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

การสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ผู้วิจัยเล็งเห็นถึงความสำคัญในการค้นคว้าข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ด้วยเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยอันประกอบไปด้วย การสำรวจข้อมูลเชิงเอกสาร การสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย สื่อสารสนเทศ การสำรวจข้อมูลภาคสนาม การสัมภาษณ์ เกณฑ์มาตรฐานศิลปิน และประสบการณ์ของผู้วิจัย ทำให้ผู้วิจัยได้รับข้อมูลในประเด็นสำคัญต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัยในการวิเคราะห์ข้อมูลได้อย่างเหมาะสม ดังต่อไปนี้

3.4.1 การสำรวจข้อมูลเชิงเอกสาร

การสำรวจข้อมูลเชิงเอกสารสำหรับงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากหนังสือ บทความ ตำรา เอกสารทางวิชาการ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทั้งข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏยศิลป์ และจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์

3.4.2 การสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย

สำหรับงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญกับการสัมภาษณ์ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับงานวิจัย ซึ่งเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลระดับปฐมภูมิ ทั้งในด้านการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏยศิลป์ และจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์

3.4.3 การสำรวจข้อมูลภาคสนาม

ผู้วิจัยได้สำรวจข้อมูลภาคสนามด้วยการเข้าร่วมชมการแสดงผลงานสร้างสรรค์ทางด้านศิลปะการแสดง เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลมาใช้ในการค้นหาทิศทางสำหรับการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏยศิลป์ของผู้วิจัย ได้แก่ การแสดงดุซงกีนิพนธ์ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศิลป์ของนิสิตระดับปริญญาเอก หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต คณะศิลปกรรมศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และผลงานนาฏศิลป์สร้างสรรค์ของนราพงษ์ จรัสศรี ศิลปินผู้บุกเบิกนาฏศิลป์ร่วมสมัยในประเทศไทย เป็นต้น

3.4.4 สื่อสารสนเทศ

ผู้วิจัยได้ศึกษาสื่อสารสนเทศที่เกี่ยวข้องกับการนำเสนอประเด็นจริยธรรมในแง่มุมต่าง ๆ โดยมุ่งเน้นเนื้อหาสาระที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมทางการวิจิตรนาฏศิลป์ หรือจริยธรรมทางสังคม เช่น วิกิพีเดีย และสื่อออนไลน์ เป็นต้น

3.4.5 การสัมมนา

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการเข้าร่วมการสัมมนาทั้งในเชิงบรรยาย และเชิงปฏิบัติการ โดยมุ่งเน้นสาระสำคัญของการเข้าร่วมงานสัมมนาทั้งในด้านการสร้างสรรค์ ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ และในด้านจริยธรรมทางการวิจิตรนาฏศิลป์ เช่น การเข้าร่วมการสัมมนา จริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ และการเข้าร่วมการสัมมนาเรื่องจริยธรรมทางการวิจิตรนาฏศิลป์ ในชั้นเรียนรายวิชาการบริหารจัดการทางศิลปกรรม โดยนิสิตระดับปริญญาเอก หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นต้น

3.4.6 เกณฑ์มาตรฐานศิลปิน

ผู้วิจัยได้นำเกณฑ์มาตรฐานศิลปินมาใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย เพื่อสร้างมาตรฐาน ให้กับศิลปินผู้สร้างสรรค์ผลงานกับงานวิจัยสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ในครั้งนี้ ซึ่งผู้วิจัย จะนำเกณฑ์มาตรฐานศิลปินไปใช้เปรียบเทียบคุณภาพของผลงานสร้างสรรค์ ซึ่งปรากฏอยู่ใน องค์ประกอบการแสดงทางด้านนาฏศิลป์ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ การออกแบบบทการแสดง การคัดเลือกนักแสดง การออกแบบลีลานาฏศิลป์ การออกแบบเสียง การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบพื้นที่แสดง และการออกแบบแสง ดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวไว้แล้วในบทที่ 2 หัวข้อเกณฑ์มาตรฐานศิลปิน ทั้งนี้ ธารากร จันทนะสาโร ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับเกณฑ์มาตรฐานศิลปิน ที่ส่งผลกระทบต่องานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ ทางด้านนาฏศิลป์ ไว้ว่า

เกณฑ์มาตรฐานศิลปินมีประโยชน์ในด้านการตั้งมาตรฐานของงานสร้างสรรค์ ของตนเองว่าจะไปถึงระดับที่เรียกว่าคุณภาพอย่างมีมาตรฐานหรือไม่ เป็นอีกหนึ่งแรงกระตุ้นให้กับนาฏศิลป์ ในการก่อสร้างสรรค์ผลงานอย่างขันแข็ง เหมาะสมกับแนวคิด และต้องไม่คิดอยู่ภายใต้กรอบที่คับแคบ แต่ควรจะมีอย่างกว้าง ๆ ในฐานะเป็นงานศิลปะ เกณฑ์มาตรฐานศิลปิน จึงเป็นอีกหนึ่งทางออกสำคัญของผู้วิจัยทางด้านนาฏศิลป์สร้างสรรค์ ที่จะจินตนาการ คุณภาพผลงานของตนเอง (ธารากร จันทนะสาโร, สัมภาษณ์, 28 ตุลาคม 2561)

กล่าวโดยสรุปคือ ผู้วิจัยจะนำเกณฑ์มาตรฐานศิลปินไปใช้ในการเปรียบเทียบคุณภาพของผลงานนาฏยศิลป์สร้างสรรค์ ซึ่งปรากฏอยู่ในองค์ประกอบการแสดงทางด้านนาฏยศิลป์ ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ การออกแบบบทการแสดง การคัดเลือกนักแสดง การออกแบบลีลานาฏยศิลป์ การออกแบบเสียง การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบพื้นที่แสดง และการออกแบบแสง

3.4.7 ประสบการณ์ของผู้วิจัย

การสร้างสรรคงานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญกับประสบการณ์ของผู้วิจัย ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยมีประสบการณ์ทางด้านศิลปะการแสดง เช่น ทักษะด้านนาฏยศิลป์ไทย และทักษะด้านศิลปะการละคร ทั้งในบทบาทของนักแสดง บทบาทของผู้ออกแบบสร้างสรรค์ผลงาน และบทบาทของผู้ถ่ายทอดองค์ความรู้ ทำให้ผู้วิจัยสามารถนำความรู้จากการสั่งสมประสบการณ์ของผู้วิจัยมาบูรณาการกับข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้องานวิจัย ซึ่งจะนำไปสู่การสร้างสรรคงานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของธรากร จันทนะสาโร ที่ได้กล่าวถึงความสำคัญของประสบการณ์ของผู้วิจัยกับการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏยศิลป์ ไว้ว่า

ประสบการณ์ของผู้วิจัยเป็นตัวกำหนดทิศทาง รสนิยม และภาพลักษณ์ของงานนาฏยศิลป์ การสร้างงานนาฏยศิลป์นั้น แรกเริ่มจะต้องมาจากความรู้พื้นฐานของผู้สร้างงาน ความรู้พื้นฐานก็ย่อมได้มาจากประสบการณ์ในด้านต่าง ๆ ที่ผู้สร้างงานได้พบเจอมา แล้วนำมาใช้กับการออกแบบงานนาฏยศิลป์ อาจเป็นประสบการณ์ทางตรงหรือทางอ้อม ทั้งที่ได้จากตนเอง หรือการรับฟังจากบุคคลอื่น แม้วานาฏยศิลป์จะมีประสบการณ์เรื่องเดียวกัน สถานการณ์เดียวกัน แต่ผลงานสร้างสรรค์ที่นำเสนอออกมานั้น จะมีความแตกต่างกันอย่างมีลักษณะเฉพาะ จึงทำให้ประสบการณ์ส่วนตัวเป็นเครื่องบ่งบอกรสนิยมของผู้สร้างสรรค์ผลงานได้อีกทางหนึ่ง (ธรากร จันทนะสาโร, สัมภาษณ์, 28 ตุลาคม 2561)

3.5 ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับงานวิจัย

ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับงานวิจัยฉบับนี้ คือ นักวิชาการและศิลปินทางด้านนาฏยศิลป์ ซึ่งเป็นผู้ที่ให้ข้อมูลสำคัญที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ทั้งในด้านการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ และในด้านจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ อันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการดำเนินการวิจัย ทั้งนี้ผู้วิจัยได้รวบรวมรายนามผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับงานวิจัยฉบับนี้ ซึ่งประกอบไปด้วย

- 1) นราพงษ์ จรัสศรี ศาสตราจารย์วิจัย สังกัดจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- 2) วิชชุดา วุธาพิศย์ ข้าราชการบำนาญ คณะศิลปกรรมศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

- 3) สิริธร ศรีชลาคม อาจารย์ประจำภาควิชานาฏศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- 4) ธรากร จันทนะสาโร ผู้อำนวยการศูนย์การเรียนรู้ศิลปกรรมเพื่อความยั่งยืน
และอาจารย์ประจำสาขาวิชานาฏศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- 5) ธนกร สรรยวราภิญโญ อาจารย์ประจำสาขาวิชานาฏศิลป์
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
- 6) ชวิตรา ต้นติมาลา อาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
- 7) เทิดชาย ช่วยบำรุง คณบดีคณะกรรมการการท่องเที่ยว
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
- 8) ธิติมา อ่องทอง อาจารย์ประจำวิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง
- 9) วิทวัส กรรมณีโรจน์ นิสิตระดับดุขฎิบัณติต คณะศิลปกรรมศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- 10) อภิโชติ เกตุแก้ว นิสิตระดับดุขฎิบัณติต คณะศิลปกรรมศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- 11) ภัคคพร พิมสาร อาจารย์ประจำสาขาวิชาศิลปะการละคร คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
- 12) ณัฐรุพัฒนา ผลพิกุล อาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์
- 13) สุนันทา เกตุเหล็ก อาจารย์ประจำสาขาวิชานาฏศิลป์และการแสดง
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี
- 14) ชนิตา จันทร์งาม อาจารย์ประจำสาขาวิชานาฏศิลป์และการแสดง
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี
- 15) ดวงพร มีทรัพย์ นิสิตระดับดุขฎิบัณติต คณะศิลปกรรมศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากรายนามผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องข้องกับงานวิจัยที่ได้กล่าวไว้ในข้างต้น ผู้วิจัยได้กำหนด
ประเด็นสำคัญสำหรับคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์ ข้อมูล ดังที่ปรากฏในตารางที่ 3.1
รายนามผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องข้องกับการวิจัย วันที่ดำเนินการสัมภาษณ์ และประเด็นคำถาม

ตารางที่ 3.1: รายชื่อผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการวิจัย วันที่ดำเนินการสัมมนา และประเด็นคำถาม
ที่มา: ผู้วิจัย

รายนามผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง กับการวิจัย	วันที่ดำเนินการสัมมนา	ประเด็นคำถาม
นราพงษ์ จรัสศรี	3 มิถุนายน 2561	<ul style="list-style-type: none"> -นิยามศัพท์นาฏศิลป์ร่วมสมัย -นิยามศัพท์นาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ -นิยามศัพท์นาฏศิลป์สร้างสรรค์
	19 มิถุนายน 2561	-การวิจัยเชิงสร้างสรรค์
	3 ตุลาคม 2561	<ul style="list-style-type: none"> -การวิจัยนาฏศิลป์ -การวิจัยนาฏศิลป์ในรูปแบบของเอกสาร -การวิจัยนาฏศิลป์ในรูปแบบของผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ -ผลที่ได้จากงานวิจัยเรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ -ปัญหาที่เกิดจากระบบอาวุโสในสังคมไทย -ระบบอาวุโส -ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุด อันดามัน... สูญเสียแต่ไม่เสียศูนย์ -ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุด อีตัว

รายนามผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง กับการวิจัย	วันที่ดำเนินการสัมภาษณ์	ประเด็นคำถาม
นราพงษ์ จรัสศรี	3 ตุลาคม 2561	-การสร้างสรรค์ละครเพลงร่วมสมัย เรื่อง ศิลปินผู้บุกเบิกนาฏยศิลป์ร่วมสมัยในประเทศไทย
	4 พฤศจิกายน 2561	<ul style="list-style-type: none"> -ค ว า ม ส ำ ค ัญ ข อ ง ลีลานาฏยศิลป์ -การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง -ค ว า ม ส ำ ค ัญ ข อ ง เครื่องแต่งกาย -การออกแบบพื้นที่แสดง -การออกแบบแสง -แรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ -การวางโครงสร้างเรื่องของการแสดง -การเคลื่อนไหวร่างกายแบบทำซ้ำ -ความคิดเห็นในการออกแบบทการแสดง จากการทดลองปฏิบัติสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ ครั้งที่ 3 -ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศิลป์ชุด เลียนแบบ -ความคิดสร้างสรรค์ในงานนาฏยศิลป์ชุด โนสตาเจีย (Nostalgia)

รายนามผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ การวิจัย	วันที่ดำเนินการสัมภาษณ์	ประเด็นคำถาม
นราพงษ์ จรัสศรี	4 พฤศจิกายน 2561	<ul style="list-style-type: none"> - ความสำคัญ ของ ศิลปะ - การละครกับการสร้างสรรค์ - การแสดงแสงเสียงประกอบ - จินตภาพ - การใช้สัญลักษณ์ในการแสดง - ชุด ความ อ้ำ ว่าง (Loneliness) - การบูรณาการทฤษฎีทางด้าน - ทศน ศิลป์ มา ใช้ ใน การ - สร้างสรรค์ผลงานทางด้าน - นาฏยศิลป์ - การสร้างสรรค์การแสดงที่เป็น - ศิลปะ เพื่อ ศิลปะ ใน การ - สร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ - ไทยร่วมสมัย จาก สัญ ญา - ดอกบัวในพระพุทธรศาสนา
วิชชุตตา วุธาติศย์	3 ตุลาคม 2561	-เกณฑ์มาตรฐานศิลปิน
สิริธร ศรีชลาคม	4 พฤศจิกายน 2561	<ul style="list-style-type: none"> - การออกแบบบทการแสดง - การคัดเลือกนักแสดง - ความ สำคัญ ของ เสียง - และการออกแบบเสียง - ประสบการณ์ในการออกแบบ - แสง - การคำนึงถึงความเรียบง่าย - ตามแนวคิดของนาฏยศิลป์ - หลังสมัยใหม่

รายนามผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการวิจัย	วันที่ดำเนินการสัมภาษณ์	ประเด็นคำถาม
สิริธร ศรีชลาคม	4 พฤศจิกายน 2561	<p>-การออกแบบแสงในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ร่วมสมัย ร่วมกับการฉายภาพสำหรับการแสดงชุด มาย แท็งก์ (My Tank)</p> <p>-การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดงในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ร่วมสมัย ร่วมกับการฉายภาพสำหรับการแสดงชุด มาย แท็งก์ (My Tank)</p>
ธรากร จันทนะสาโร	3 มิถุนายน 2561	-นิยามศัพท์นาฏศิลป์สร้างสรรค์
	19 มิถุนายน 2561	-การสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์
	3 ตุลาคม 2561	<p>-การวิจัยนาฏศิลป์</p> <p>-แนวทางการออกแบบลีลานาฏศิลป์ในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์</p>
28 ตุลาคม 2561	-ข้อควรระวังในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์	

รายนามผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ กับการวิจัย	วันที่ดำเนินการสัมภาษณ์	ประเด็นคำถาม
<p>ธรากร จันทนะสาโร</p>	<p>28 ตุลาคม 2561</p>	<p>-การวิจัยเชิงสร้างสรรค์</p> <p>- การวิจัยเชิงคุณภาพกับงานวิจัยสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์</p> <p>-แนวทางการออกแบบบทการแสดง ในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์</p> <p>-แนวทางการคัดเลือกนักแสดงในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์</p> <p>-แนวทางการออกแบบเสียงในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์</p> <p>-แนวทางการออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดงในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์</p>

รายนามผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ กับการวิจัย	วันที่ดำเนินการสัมภาษณ์	ประเด็นคำถาม
ธรากร จันทนะสาโร	28 ตุลาคม 2561	<ul style="list-style-type: none"> -แนวทางการออกแบบเครื่องแต่งกาย ในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ -แนวทางการออกแบบพื้นที่แสดง ในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ -แนวทางการออกแบบแสง ในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ -การคำนึงถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ -การแสดงที่สร้างสรรค์เพื่อกลุ่มของผู้ชมที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกับการวิจัยทางนาฏศิลป์ -การสะท้อนสภาพสังคมโดยใช้นาฏศิลป์ -ความคิดสร้างสรรค์ในงานนาฏศิลป์ -แนวคิดของนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ -ศิลปะการละครกับการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์

รายนามผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ การวิจัย	วันที่ดำเนินการสัมภาษณ์	ประเด็นคำถาม
ธรากร จันทนะสาโร	28 ตุลาคม 2561	<ul style="list-style-type: none"> -สัญลักษณ์ในงานนาฏศิลป์ -ทฤษฎีทางด้านนาฏศิลป์ -ดุริยางคศิลป์ และทัศนศิลป์ -การสร้างสรรค์การแสดงที่เป็นศิลปะเพื่อศิลปะ -เกณฑ์มาตรฐานศิลปะในสิ่งที่ส่งผลกระทบต่องานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ -ประสบการณ์ของผู้วิจัยกับการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์
	4 พฤศจิกายน 2561	-ความสำคัญของแรงบันดาลใจ
ธนกร สรรยวารากิจ	3 มิถุนายน 2561	-นิยามศัพท์เฉพาะนาฏศิลป์
		-นิยามศัพท์เฉพาะนาฏศิลป์ร่วมสมัย
		-นิยามศัพท์เฉพาะนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่
		-นิยามศัพท์เฉพาะนาฏศิลป์สร้างสรรค์
		-การออกแบบบทการแสดง
		-การคัดเลือกนักแสดง
	4 พฤศจิกายน 2561	<ul style="list-style-type: none"> -ลีลานาฏศิลป์ -การออกแบบเสียง -การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง -ความสำคัญของการออกแบบเครื่องแต่งกาย

รายนามผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ กับการวิจัย	วันที่ดำเนินการสัมภาษณ์	ประเด็นคำถาม
ธนกร สรรยวารานิก	4 พฤศจิกายน 2561	-การออกแบบพื้นที่แสดง -การออกแบบแสง
ชวิตรา ตันติมาลา	19 มิถุนายน 2561	-แนวทางในการสร้างสรรค์ งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึง จริยธรรมทางการวิจัย นาฏศิลป์ -ข้อควรระวังในการสร้างสรรค์ งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึง จริยธรรมทางการวิจัย นาฏศิลป์ -การวิจัยเชิงสร้างสรรค์
เทิดชาย ช่วยบำรุง	19 มิถุนายน 2561	-การวิจัยเชิงคุณภาพ
ธิติมา อ่องทอง	3 ตุลาคม 2561	-ระบบอาวุโส -การทำผิดกระบวนการ -การเอื้อประโยชน์ให้กับ ผู้ที่มีอิทธิพล
วิทวัส กรมณีโรจน์	3 ตุลาคม 2561	-ระบบอาวุโส -ประเด็นจริยธรรม ในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ จากข้อถกเถียงเรื่องเพศ -การสะท้อนสภาพสังคม โดยใช้นาฏศิลป์ ในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ จากข้อถกเถียงเรื่องเพศ

รายนามผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการวิจัย	วันที่ดำเนินการสัมภาษณ์	ประเด็นคำถาม
อภิชาติ เกตุแก้ว	3 ตุลาคม 2561	-ระบบอาวุโสในสังคมไทย -แนวคิดของนาฏยศิลป์หลังสมัยใหม่ ในการสร้างสรรค์นาฏยศิลป์จากสัญลักษณ์โอม ในความเชื่อของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู
ภาคพร พิมสาร	4 พฤศจิกายน 2561	-แนวคิดการตั้งสดในการออกแบบลีลานาฏยศิลป์
ณัฐรัฐพัฒน์ ผลพิกุล	3 ตุลาคม 2561	ระบบพวกพ้อง
สุนันทา เกตุเหล็ก	3 ตุลาคม 2561	-ผลประโยชน์ส่วนตน -การละเว้นหน้าที่ของกรรมการ
ชนิดา จันทร์งาม	3 ตุลาคม 2561	-การเกรงกลัวต่ออำนาจที่เหนือกว่า
ดวงพร มีทรัพย์	3 ตุลาคม 2561	-การละเมิด

จากตารางที่ 3.1 รายนามผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการวิจัย วันที่ดำเนินการสัมภาษณ์ และประเด็นคำถาม ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาพรรณนาจากนักวิชาการและศิลปินทางด้านนาฏยศิลป์ จากนั้นจึงนำมาวิเคราะห์ถึงประเด็นสำคัญ ที่ผู้วิจัยสามารถนำมาใช้เป็นองค์ความรู้ในการดำเนินการวิจัย ตลอดจนการพัฒนาผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศิลป์ให้มีคุณภาพ

3.6 ขั้นตอนในการดำเนินงานวิจัย

การสร้างสรรคงานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ มีขั้นตอนในการดำเนินงานวิจัยดังต่อไปนี้

3.6.1 การศึกษาค้นคว้าจากเอกสารทางวิชาการ ตำรา หนังสือ บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.6.2 การสัมภาษณ์นักวิชาการและศิลปินทางด้านนาฏยศิลป์ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับงานวิจัย

3.6.3 การศึกษาผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศิลป์ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับงานวิจัย

3.6.4 การนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ จากนั้นจึงนำข้อมูลดังกล่าวมาใช้ในกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏยศิลป์

3.6.5 ในกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานแต่ละครั้ง ผู้วิจัยจะนำผลที่ได้จากแต่ละครั้ง มาปรึกษากับผู้เชี่ยวชาญทางด้านนาฏยศิลป์ให้ทำการตรวจสอบ พร้อมกับการแสดงพรรณนา

ในการเสนอแนะ เพื่อนำข้อเสนอแนะดังกล่าวมาปรับปรุงแก้ไข และพัฒนาการวิจัยในลำดับต่อไป
จนการดำเนินการวิจัยนั้นเสร็จสมบูรณ์

3.6.6 การนำผลการวิจัยที่ได้มาอภิปรายผลและสรุปผลการวิจัย พร้อมกับข้อเสนอแนะ
เพื่อการศึกษาวิจัยต่อไปในอนาคต จากนั้นจึงจัดทำรูปเล่มวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์
และเผยแพร่ผลการวิจัยสู่สาธารณชนต่อไป

3.7 สรุปบท

ในบทที่ 3 ของงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยได้กล่าวถึงรูปแบบงานวิจัย การออกแบบงานวิจัย
เชิงสร้างสรรค์ เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับงานวิจัย และขั้นตอนในการดำเนิน
งานวิจัย ซึ่งเป็นวิธีการดำเนินงานวิจัยที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง อันจะนำไปสู่กระบวนการสร้างสรรค์
ผลงานทางด้านนาฏยศิลป์ต่อไปในบทที่ 4



บทที่ 4

กระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลและการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์

4.1 อารัมภบท

ในบทที่ 3 ที่ผ่านมา ผู้วิจัยได้กล่าวถึงรูปแบบงานวิจัย การออกแบบงานวิจัยเชิงสร้างสรรค์ เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับงานวิจัย และขั้นตอนในการดำเนินงานวิจัย ซึ่งในบทที่ 4 ผู้วิจัยจะกล่าวถึงการวิเคราะห์ข้อมูล การทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ การวิเคราะห์แนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ การอภิปรายผล และการสรุปบท ทั้งนี้ผู้วิจัยได้เรียบเรียงข้อมูลพร้อมกับการอธิบายขั้นตอนและรายละเอียดต่าง ๆ ไว้ ดังต่อไปนี้

4.2 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ผู้วิจัยได้นำคำถามในงานวิจัยมาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งการศึกษาออกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นที่ 1 รูปแบบในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ซึ่งจำแนกตามองค์ประกอบในการแสดงนาฏศิลป์ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ การออกแบบบทการแสดง การคัดเลือกนักแสดง การออกแบบลีลานาฏศิลป์ การออกแบบเสียง การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบพื้นที่แสดง และการออกแบบแสง และในประเด็นที่ 2 แนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ทั้ง 9 ประการ ได้แก่ จริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ การแสดงที่สร้างสรรค์เพื่อกลุ่มของผู้ชมที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการวิจัยทางนาฏศิลป์ การสะท้อนสภาพสังคมโดยใช้นาฏศิลป์ ความคิดสร้างสรรค์ในงานนาฏศิลป์ แนวคิดของนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ ศิลปะการละครกับการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ สัญลักษณ์ในงานนาฏศิลป์ ทฤษฎีด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ และทัศนศิลป์ ตลอดจนการสร้างสรรค์การแสดงที่เป็นศิลปะเพื่อศิลปะ ซึ่งผู้วิจัยจะได้อธิบายรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.2.1 รูปแบบของการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์

ผู้วิจัยได้คำนึงถึงขั้นตอนในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ ตลอดจนพัฒนาการในการออกแบบนาฏศิลป์แต่ละครั้งเป็นสำคัญ โดยการค้นหารูปแบบการแสดงจากการออกแบบ

องค์ประกอบการแสดงทั้ง 8 ประการ โดยผู้วิจัยได้แบ่งการทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ออกเป็น 5 ครั้ง ดังต่อไปนี้

4.2.1.1 การทดลองเพื่อหารูปแบบผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศิลป์ในการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ครั้งที่ 1

การทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้คำนึงถึงองค์ประกอบในการสร้างสรรค์ ผลงานนาฏยศิลป์ทั้ง 3 ประการ ได้แก่ การออกแบบบทการแสดง การคัดเลือกนักแสดงและการออกแบบลีลานาฏยศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยได้เริ่มต้นการทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ ครั้งที่ 1 จากสิ่งเร้าและแรงบันดาลใจคือ ผลการวิจัยจากงานวิจัยโครงการสนับสนุนยุทธศาสตร์ด้านการวิจัย คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ 2560 เรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ โดยนราพงษ์ จรัสศรี อันเป็นประเด็นสำคัญที่สุดที่จะนำไปสู่การสร้างสรรค์บทการแสดง เพื่อค้นหาการดำเนินเรื่องของการแสดง ตลอดจนการออกแบบ องค์ประกอบในการแสดง ด้านอื่น ๆ ต่อไป

1) การออกแบบบทการแสดงครั้งที่ 1

ในการทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ เพื่อค้นหารูปแบบผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศิลป์ สำหรับการออกแบบบทการแสดง ผู้วิจัยได้อธิบายรายละเอียดไว้ดังต่อไปนี้

แรงบันดาลใจในการแสดง

ผู้วิจัยได้รับแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ จากงานวิจัยโครงการสนับสนุนยุทธศาสตร์ด้านการวิจัย คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ 2560 เรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ โดยนราพงษ์ จรัสศรี ที่กล่าวถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ทั้ง 10 ประการ ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับนาฏยศิลป์สร้างสรรค์ในประเทศไทยที่สะท้อนถึงประเด็นจริยธรรมของสังคมนั้นพบว่า ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศิลป์ชุด อันดามัน... สูญเสียแต่ไม่เสียศูนย์ โดยนราพงษ์ จรัสศรี เป็นการแสดงที่สะท้อนถึงประเด็นจริยธรรมที่ปรากฏอยู่ในสังคม ซึ่งปรากฏตัวอย่างอยู่ในการแสดงองค์สุดท้ายที่มีชื่อว่าวีรบุรุษแห่งอันดามัน กล่าวคือ การช่วยเหลือซึ่งกันและกันระหว่างเพื่อนมนุษย์ จากเหตุการณ์พิบัติภัยสึนามิที่ได้คร่าชีวิตผู้คนไปมากมาย ซึ่งนราพงษ์ จรัสศรี นักวิชาการและศิลปินทางด้านนาฏยศิลป์ในประเทศไทย ผู้สร้างสรรค์การแสดงชุดนี้ ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ชุดนี้ไว้ว่า

การสร้างสรรคงานนาฏศิลป์ เริ่มจากการได้รับแรงบันดาลใจจากสิ่งเร้า ซึ่งสิ่งเร้านี้จะมีอิทธิพลต่อจิตใจ และปลุกวิญญาณให้เกิดพลังภายใน ที่อยากจะทำกิจกรรมนี้ต่อไปจนบรรลุผลสำเร็จ ตัวอย่างเช่น การหาสิ่งเร้า เพื่อการสร้างสรรคผลงานทางด้านนาฏศิลป์ชุด อันดามัน...สูญเสียดแต่ไม่เสียศูนย์ จากปรากฏการณ์คลื่นยักษ์สึนามิที่ประเทศไทยได้ประสบ เมื่อวันที่ 26 ธันวาคม พุทธศักราช 2547 นั้น ทำให้หลายคนต้องสูญเสียนคนที่รัก ญาติสนิท และมิตรสหาย ไปตามกระแสน้ำมรณะ แต่กลับข่มจิตใจหันมาช่วยเหลือคนอื่น ๆ ต่อไป ด้วยจิตใจอันแสนประเสริฐ สิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากที่ภัยพิบัติได้ผ่านพ้นไปคือ พลังแห่งความช่วยเหลือ ที่ล้นไหลมาจากผู้คนจากหลากหลายวัฒนธรรมทั่วโลก ดังนั้นพลังแห่งความช่วยเหลือจึงได้กลายมาเป็นสิ่งเร้า ที่กระตุ้นให้ผู้ออกแบบ งานนาฏศิลป์ มีความมุ่งมั่นที่จะสร้างสรรคการแสดงชุดนี้ขึ้นเพื่อเป็นอนุสรณ์ (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์, 4 พฤศจิกายน 2561)

นอกจากนี้ ธีรกร จันทนะสาโร ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับความสำคัญของแรงบันดาลใจไว้อย่างสอดคล้องกันไว้ว่า “การสร้างสรรคงานนาฏศิลป์จำเป็นต้องอาศัยกระบวนการที่ เรียกว่าแรงกระตุ้นหรือสิ่งเร้า บ้างก็เรียกว่าแรงบันดาลใจ ซึ่งหากปราศจากแรงกระตุ้นก็เหมือนกับการเดินทางที่ปราศจากแผนที่” (ธีรกร จันทนะสาโร, สัมภาษณ์, 4 พฤศจิกายน 2561)

ดังนั้นในการออกแบบบทการแสดงครั้งที่ 1 นี้ ผู้วิจัยได้รับแรงบันดาลใจหรือสิ่งเร้า มาจากผลที่ได้จากงานวิจัยเรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ โดยนราพงษ์ จรัสศรี ที่กล่าวถึง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ทั้ง 10 ประการ ได้แก่ ระบบอาวุโส ระบบพวกพ้อง ผลประโยชน์ส่วนตน การเกรงกลัวต่ออำนาจที่เหนือกว่า การทำผิดกระบวนการ การละเมิด การปิดบังซ่อนเร้นข้อมูลเพื่อประโยชน์อันมิชอบในงานวิจัย การเอื้อประโยชน์ให้กับ ผู้ที่มีอิทธิพล การใช้พื้นที่ในงานวิจัยเพื่อทำลายผู้อื่น และการละเว้นหน้าที่ของกรรมการ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้นำปัจจัยดังกล่าวทั้ง 10 ประการ มาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบบทการแสดง การวางโครงเรื่องของการแสดง โครงสร้างบทการแสดง และการออกแบบองค์ประกอบ ในการแสดงทางด้านนาฏศิลป์อื่น ๆ ซึ่งจะได้อธิบายถึงรายละเอียดในลำดับต่อไป

การวางโครงเรื่องของการแสดง

การวางโครงเรื่องของการแสดงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ เพราะโครงเรื่องของการแสดงจะเป็นแนวทางที่ทำให้ผู้วิจัยสามารถสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ได้ตรงตามประเด็นที่กำหนดไว้ ซึ่งผู้วิจัยได้วางโครงเรื่องการแสดง จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามที่ปรากฏอยู่ในบทที่ 2 ของงานวิจัยฉบับนี้ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเรื่องความสำคัญในการวางโครงเรื่องของการแสดง จากทฤษฎีของนักวิชาการและศิลปินทางด้านนาฏศิลป์ ดังที่ นราพงษ์ จรัสศรี ได้แสดงทฤษฎีเกี่ยวกับการวางโครงเรื่องของการแสดงไว้ว่า

การสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ เริ่มจากการได้รับแรงบันดาลใจจากสิ่งเร้า ต่อจากนั้นจึงดำเนินการวางเรื่อง แนวเรื่อง และแนวคิดการแสดง ทั้งนี้หากการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์มีแนวความคิดของการแสดงที่ครอบคลุมสาระสำคัญหลายเรื่อง ผู้ออกแบบงานนาฏศิลป์ควรแบ่งการแสดงออกเป็นส่วนต่าง ๆ ที่หลากหลาย เพื่อสามารถสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ให้ครอบคลุมสาระสำคัญได้ครบถ้วน โดยอาจแบ่งการแสดงออกเป็นองก์ (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์, 4 พฤศจิกายน 2561)

โครงสร้างบทการแสดง

ในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ผู้วิจัยได้รับแรงบันดาลใจจากสิ่งเร้า คือ ผลที่ได้จากงานวิจัยเรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ โดยนราพงษ์ จรัสศรี ที่มุ่งเน้นประเด็นสำคัญเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ทั้ง 10 ประการ ได้แก่ ระบบอาวุโส ระบบพวกพ้อง ผลประโยชน์ส่วนตัว การเกรงกลัวต่ออำนาจที่เหนือกว่า การทำผิดกระบวนการ การละเมิด การปิดบังซ่อนเร้น ข้อมูลเพื่อประโยชน์อันมิชอบในงานวิจัย การเอื้อประโยชน์ให้กับผู้ที่มีอิทธิพล การใช้พื้นที่ในงานวิจัยเพื่อทำลายผู้อื่น และการละเว้นหน้าที่ของกรรมการ ดังนั้นในการวางโครงสร้างบทการแสดง ผู้วิจัยจึงได้ให้ความสำคัญกับปัจจัยทั้ง 10 ประการดังที่กล่าวมา เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ทั้งนี้ผู้วิจัยมิได้มุ่งเน้นรูปแบบการเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ แต่คำนึงถึงการวางโครงสร้างบทการแสดงให้ครอบคลุมสาระสำคัญของเรื่องอย่างครบถ้วน ดังนั้นในการออกแบบบทการแสดงครั้งที่ 1 นี้ ผู้วิจัยจึงได้แบ่งโครงสร้างบทการแสดงออกเป็น 10 องก์ ซึ่งจำแนกตามปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ทั้ง 10 ประการ ดังต่อไปนี้

องค์ที่ 1 ระบบอาวุโส นำเสนอแนวคิดของการมีอยู่ของระบบอาวุโสแบบไทยโบราณ ในสังคมไทยปัจจุบันที่ส่งผลต่อจริยธรรมทางการวิจัยทางศิลป

องค์ที่ 2 ระบบพวกพ้อง นำเสนอแนวคิดของการมีระบบพวกพ้องในองค์กร ที่มีความเกี่ยวข้องกับกระบวนการวิจัยทางศิลป

องค์ที่ 3 ผลประโยชน์ส่วนตน นำเสนอแนวคิดของการคาดหวังผลประโยชน์จาก บุคคลหรือองค์กรใด ๆ จนทำให้เกิดการทำงานวิจัยที่มีผลเบี่ยงเบน ที่เอื้อประโยชน์กับตัวบุคคล หรือองค์กรนั้น ๆ

องค์ที่ 4 การเกรงกลัวต่ออำนาจที่เหนือกว่า นำเสนอแนวคิดของการเกรงกลัว ในอำนาจที่เหนือกว่าในสังคมไทย

องค์ที่ 5 การทำผิดกระบวนการ นำเสนอแนวคิดของการนำระเบียบวิธีวิจัยมาสวม ใช้กับงานที่ไม่ได้ถูกสร้างขึ้นมาจากกรรมวิธีของการวิจัย

องค์ที่ 6 การละเมิด นำเสนอแนวคิดในการเอางานของผู้อื่นมาเป็นงานของตน แต่ไม่มีการขออนุญาตและไม่อ้างอิง

องค์ที่ 7 การปิดบังซ่อนเร้นข้อมูล เพื่อประโยชน์อันมิชอบในงานวิจัย นำเสนอ แนวคิดของการมีพฤติกรรมการเขียนข้อมูลไม่ครบ โดยจงใจที่จะสร้างข้อมูลเท็จ

องค์ที่ 8 การเอื้อประโยชน์ให้กับผู้ที่มีอิทธิพล นำเสนอแนวคิดในการเลือกเผยแพร่ ข้อมูลที่เอื้อประโยชน์ให้กับผู้ที่มีอิทธิพลมากกว่า เนื่องมาจากการเกรงกลัวต่ออิทธิพล

องค์ที่ 9 การใช้พื้นที่ในงานวิจัยเพื่อทำลายผู้อื่น นำเสนอแนวคิดในการใช้พื้นที่ ของงานวิจัยในการสร้างข้อมูลขึ้นมา เพื่อชำระความแค้นส่วนตัวและทำลายผู้อื่น

องค์ที่ 10 การละเว้นหน้าที่ของกรรมการ นำเสนอแนวคิดการละเลยหน้าที่ ของกรรมการ ในการตรวจสอบและควบคุมคุณภาพของผลงานวิจัย

2) การคัดเลือกนักแสดงครั้งที่ 1


ในการคัดเลือกนักแสดงครั้งที่ 1 นี้ ผู้วิจัยได้คำนึงถึงทักษะของนักแสดง เป็นประเด็นสำคัญ ซึ่งผู้วิจัยได้คัดเลือกนักแสดงที่มีทักษะพื้นฐานทางด้านนาฏศิลป์ โดยการคัดเลือกนักแสดงจำนวน 5 คน และไม่ได้จำกัดเพศของนักแสดง แต่คำนึงถึงทักษะของ นักแสดงที่จะส่งผลต่อการออกแบบลีลานาฏศิลป์ในลำดับต่อไป ซึ่งประกอบไปด้วยนักแสดงหญิง จำนวน 5 คน ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษานาฏศิลป์สร้างสรรค์ในประเทศไทยชุด การสร้างสรรค์นาฏศิลป์ จากแนวคิดไตรลักษณ์ในพระพุทธศาสนา ด้านการคัดเลือกนักแสดงพบว่า ผู้สร้างสรรค์ผลงานได้ให้ ความสำคัญกับเรื่องทักษะของนักแสดงเป็นสำคัญ ซึ่ง ธรากร จันทนะสาโร นักวิชาการ ศิลปิน

ทางด้านนาฏศิลป์และผู้สร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับการคัดเลือกนักแสดงในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์จากแนวคิดไตรลักษณ์ในพระพุทธศาสนาไว้ว่า


การคัดเลือกนักแสดงในที่นี้หมายถึง วิธีการเลือกหรือการเฟ้นหานักแสดง โดยผู้วิจัยได้พิจารณาถึงทักษะ และความสามารถทางด้านนาฏศิลป์เป็นอันดับแรก เพราะการใช้นักแสดงที่มีทักษะปฏิบัติทางด้านนาฏศิลป์เป็นพื้นฐาน จะสามารถเข้าใจรูปแบบการเคลื่อนไหวร่างกายที่ผู้วิจัยอธิบาย และสามารถสื่อสารให้เข้าใจ ด้วยภาษาเดียวกัน (ธรากร จันทนะสาโร, 2557: 109)

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้คำนึงถึงคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดง เช่น ความมีวินัย ความรับผิดชอบ การอุทิศตนในการฝึกซ้อม และความพยายามมุ่งมั่น เป็นต้น อันเป็นคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของนักแสดงที่ผู้วิจัยคาดหวัง ทั้งนี้เพราะนักแสดงเป็นองค์ประกอบในการแสดงนาฏศิลป์ที่สำคัญอย่างหนึ่ง ซึ่งจะส่งผลให้งานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์สามารถดำเนินไปสู่ความสำเร็จได้

ตารางที่ 4.1: นักแสดงในการปฏิบัติการทดลองสร้างสรรค์ครั้งที่ 1
ที่มาของภาพและตาราง: ผู้วิจัย

ภาพของนักแสดง	ชื่อ - นามสกุล และสังกัดสถาบันการศึกษา	ความสามารถ
	<p>นางสาวแสงศิลป์ ฉ่ำเจริญ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชานาฏศิลป์และ ศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทร เกษม</p>	<p>ทักษะทางด้านนาฏศิลป์ไทย และนาฏศิลป์ตะวันตก</p>

ภาพของนักแสดง	ชื่อ - นามสกุล และสังกัดสถาบันการศึกษา	ความสามารถ
	<p>นางสาวสุภัทรตรา โพธิ์พรหม นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชานาฏศิลป์และ ศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทร เกษม</p>	<p>ทักษะทางด้านนาฏศิลป์ไทย และนาฏศิลป์ตะวันตก</p>
	<p>นางสาวชญาณี รุ่งเรือง นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชานาฏศิลป์และ ศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทร เกษม</p>	<p>ทักษะทางด้านนาฏศิลป์ไทย และนาฏศิลป์ตะวันตก</p>
	<p>นางสาวศิริราชนก เกษจัตุรัส นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชานาฏศิลป์และ ศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทร เกษม</p>	<p>ทักษะทางด้านนาฏศิลป์ไทย และนาฏศิลป์ตะวันตก</p>

ภาพของนักแสดง	ชื่อ - นามสกุล และสังกัดสถาบันการศึกษา	ความสามารถ
	<p>นางสาวจรรุภา โสภณสิริ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชานาฏศิลป์และ ศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทร เกษม</p>	<p>ทักษะทางด้านนาฏศิลป์ไทย และนาฏศิลป์ตะวันตก</p>

3) การออกแบบลีลานาฏศิลป์ ครั้งที่ 1

ในการออกแบบลีลานาฏศิลป์ครั้งที่ 1 ผู้วิจัยได้การออกแบบลีลานาฏศิลป์ที่ได้รับแรงบันดาลใจมาจากผลที่ได้จากงานวิจัยเรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ โดยนราพงษ์ จรัสศรี ที่มุ่งเน้นประเด็นสำคัญเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ทั้ง 10 ประการ ได้แก่ ระบบอาวุโส ระบบพวกพ้อง ผลประโยชน์ส่วนตัว การเกรงกลัวต่ออำนาจที่เหนือกว่า การทำผิดกระบวนการ การละเมิด การปิดบังซ่อนเร้นข้อมูลเพื่อประโยชน์อันมิชอบในงานวิจัย การเอื้อประโยชน์ให้กับผู้ที่มีอิทธิพล การใช้พื้นที่ในงานวิจัยเพื่อทำลายผู้อื่น และการละเว้นหน้าที่ของกรรมการ ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดเอาไว้แล้วในบทการแสดงแต่ละองค์ที่ได้กล่าวไว้ในข้างต้น

ทั้งนี้ผู้วิจัยได้คำนึงถึงการออกแบบลีลานาฏศิลป์ด้วยการด้นสด (Improvisation) โดยใช้การสื่อสารที่ตรงไปตรงมา ทำให้ผู้ชมสามารถเข้าใจได้โดยง่าย ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษานาฏศิลป์สร้างสรรค์ในประเทศไทยเกี่ยวกับการใช้แนวคิดการด้นสด ที่ปรากฏอยู่ในการสร้างสรณ์นาฏศิลป์จากนิทรรศการผลงานนาฏศิลป์ของนราพงษ์ จรัสศรี โดยภัคพร พิมสาร ผู้วิจัยพบว่าศิลปินผู้สร้างสรรค์ผลงานได้ออกแบบลีลานาฏศิลป์โดยใช้แนวคิดการด้นสด ทั้งนี้ ภัคพร พิมสาร ผู้สร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ชุดนี้ ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับแนวคิดการด้นสดในการออกแบบลีลานาฏศิลป์ไว้ว่า “การออกแบบลีลานาฏศิลป์จากแนวคิดการด้นสด โดยนักแสดงจะเคลื่อนไหวร่างกายด้วยลีลานาฏศิลป์ประกอบกับบทกลอนที่ได้สร้างสรรค์ขึ้น ดังนั้นลีลานาฏศิลป์ ที่ได้จากการด้นสดของนักแสดงจะออกมาจากอารมณ์และความรู้สึกภายในของนักแสดง” (ภัคพร พิมสาร, สัมภาษณ์, 4 พฤศจิกายน 2561)

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้คำนึงถึงความเรียบง่ายตามแนวคิดของนาฏยศิลป์หลังสมัยใหม่ โดยการออกแบบลีลานาฏยศิลป์จากการเคลื่อนไหวลีลาและท่าทางในชีวิตประจำวัน ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษานาฏยศิลป์สร้างสรรค์ในประเทศไทยพบว่า การคำนึงถึงความเรียบง่ายตามแนวคิดของนาฏยศิลป์หลังสมัยใหม่ของผู้วิจัยนั้น สอดคล้องกับทฤษฎีของสิริธร ศรีชลาคม นักวิชาการและศิลปินทางด้านนาฏยศิลป์ ผู้สร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ชุด มาย แท็งก์ (My Tank) ที่ได้กล่าวว่า

การออกแบบลีลานาฏยศิลป์ใช้หลักแนวความคิดเรียบง่ายตามธรรมชาติ ซึ่งเป็นรูปแบบของค่านิยมความงามตามแนวคิดของนาฏยศิลป์หลังสมัยใหม่ ดังตัวอย่างของการออกแบบลีลานาฏยศิลป์ที่ใช้ท่าทางจากธรรมชาติของปลากัด เช่น การตื่น การสำรวจ การสร้างบ้าน การกิน การทำความสะอาดร่างกาย การว่ายน้ำ และการสุข เป็นต้น รวมทั้งการเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวันของมนุษย์ ทำให้การเคลื่อนไหวลีลาและท่าทางไม่สลับซับซ้อนแต่มีความหมาย (สิริธร ศรีชลาคม, สัมภาษณ์, 4 พฤศจิกายน 2561)

รวมทั้งการออกแบบลีลานาฏยศิลป์โดยคำนึงถึงการใช้สัญลักษณ์ ที่แสดงให้เห็นถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ทั้ง 10 ประการ ยกตัวอย่าง เช่น การปฏิบัติท่าทางที่มีการลดระดับให้มีความสูงและต่ำลดหลั่นกันไป เพื่อแสดงให้เห็นถึงความเหลื่อมล้ำ ความไม่เท่าเทียม และความไม่เสมอภาคของระบบอาวุโส เป็นต้น

นอกจากที่กล่าวมาผู้วิจัยได้คำนึงถึงแนวคิดในการเคลื่อนไหวร่างกายแบบทำซ้ำ (Repetitive Movement) โดยการเคลื่อนไหวร่างกายอย่างกระทำซ้ำไปซ้ำมา เพื่อเน้นย้ำในสิ่งที่ผู้วิจัยต้องการสื่อสารในประเด็นที่ต้องการนำเสนอแก่ผู้ชม ทั้งนี้ นราพงษ์ จรัสศรี นักวิชาการและศิลปินทางด้านนาฏยศิลป์ในประเทศไทย ได้แสดงทฤษฎีเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวร่างกายแบบทำซ้ำไว้ว่า

ตัวอย่างของนาฏยศิลป์ปนชาวตะวันตกที่ได้นำแนวคิดของการเคลื่อนไหวร่างกายแบบการทำซ้ำ (Repetitive Movement) ไปใช้ในการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ ได้แก่ ลอรา ดีน (Laura Dean) ได้ออกแบบลีลาทำเต้นแบบธรรมชาติ มีความเรียบง่ายและกระทำอย่างซ้ำไปซ้ำมา (Repetitive Movement) (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์, 4 พฤศจิกายน 2561)


ดังนั้นการออกแบบลีลานาฏศิลป์ครั้งที่ 1 ผู้วิจัยได้นำแรงบันดาลใจจากสิ่งเร้า ดังที่ได้กล่าวมาในข้างต้น โดยใช้การค้นสด การเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวัน และการทำซ้ำ ประกอบกับการศึกษาข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในบทที่ 2 รวมทั้งนำแนวคิดต่าง ๆ ที่ได้กล่าวไว้ในข้างต้นมาเป็นแนวทางในการออกแบบลีลานาฏศิลป์

4) สรุปผลการทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งที่ 1




จากการทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ในครั้งนี้ 1 นี้ ผู้วิจัยได้ออกแบบสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ซึ่งประกอบไปด้วย 3 องค์ประกอบ ได้แก่ การออกแบบบทการแสดง การคัดเลือกนักแสดง และการออกแบบลีลานาฏศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยจะได้อธิบายรายละเอียดต่อไป ดังที่ปรากฏในตารางที่ 2.1 การทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ ผลงานนาฏศิลป์ครั้งที่ 1

ตารางที่ 4.2: การทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งที่ 1

ที่มาของภาพและตาราง: ผู้วิจัย

บทการแสดง	ภาพการแสดง และคำอธิบายภาพ	คำอธิบายภาพเพิ่มเติม
องค์ที่ 1 ระบบอาวุธ	 <p>นักแสดงหญิงยืนอยู่ด้านหน้า ในขณะที่มีนักแสดงหญิงอีกคนหนึ่ง ยืนอยู่ด้านหลัง</p>  <p>นักแสดงหญิงคนหนึ่งยืนอยู่</p>	<p>ผู้วิจัยนำเสนอประเด็นเรื่อง การมีอยู่ของระบบอาวุธ แบบไทยโบราณที่ปรากฏ อยู่ในสังคมไทยยุคปัจจุบัน ซึ่งส่งผลต่อจริยธรรม ทางการวิจัยนาฏศิลป์ โดยเปรียบเทียบการจัดวาง ตำแหน่งของนักแสดง ทั้ง 2 คน ที่ยืนอยู่ด้านหน้า และด้านหลัง ในภาพต่อมา มีนักแสดงหญิงอีกคนหนึ่ง ยืนการย่อตัวลง และนักแสดงหญิงอีกคนหนึ่งยืน อยู่ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ที่แสดง ให้เห็นถึงระดับที่สูงกว่า</p>

บทการแสดง	ภาพการแสดง และคำอธิบายภาพ	คำอธิบายภาพเพิ่มเติม
	พร้อมก็นำมือขวาไปแตะ ที่หัวไหล่ของนักแสดงหญิงอีกคนหนึ่ง ที่ยืนอยู่ตัวอยู่	และระดับต่ำกว่าของระบบ อาวุโส
องค์ที่ 2 ระบบพวกพ้อง	 <p>นักแสดงหญิงทั้ง 4 คน ยืนอยู่ใน แถวหน้ากระดานเรียงหนึ่งพร้อมกับ จับมือไขว่กัน</p>  <p>นักแสดงหญิงทั้ง 4 คน ยืนแปรแถว เป็นรูปวงกลม พร้อมกับนำแขน ทั้งสองข้างไปกอดคอกันไว้</p>	ผู้วิจัยนำเสนอประเด็นเรื่อง การมีอยู่ของระบบพวกพ้อง ในองค์กร ที่มีความ เกี่ยวข้อง อก กับ กระบวนการวิจัย ทางนาฏศิลป์ โดยการจับ มือ และการกอดคอ ซึ่งเป็น การออกแบบลีลานาฏศิลป์ ในเชิงสัญลักษณ์ที่แสดงถึง ความสัมพันธ์ของระบบ พวกพ้อง

บทการแสดง	ภาพการแสดง และคำอธิบายภาพ	คำอธิบายภาพเพิ่มเติม
<p>องค์ที่ 3 ผลประโยชน์ส่วน ตน</p>	 <p>นักแสดงหญิงคนหนึ่งนั่งอยู่บนหลัง ของนักแสดงหญิงอีกคนหนึ่ง</p>  <p>นักแสดงหญิงคนหนึ่งนั่งอยู่บนหลัง ของนักแสดงหญิงอีกคนหนึ่ง</p>	<p>ผู้วิจัยนำเสนอประเด็นเรื่อง การคาดหวังผลประโยชน์ จากบุคคลหรือองค์กรใด ๆ จนทำให้เกิดการทำงานวิจัย ที่มีผลเบี่ยงเบน และเอื้อประโยชน์ กับตัวบุคคลหรือองค์กรนั้น ๆ โดยการออกแบบ ลีลานาฏศิลป์ในเชิง สัญลักษณ์ที่แสดงให้เห็นถึง การกระทำของบุคคลหนึ่ง ที่กระทำการใด ๆ ลงไป เพราะคาดหวังผลประโยชน์ ส่วนตน</p>
<p>องค์ที่ 4 การเกรงกลัว ต่ออำนาจที่เหนือกว่า</p>	 <p>นักแสดงหญิงคนหนึ่งยืนกอดอก ในขณะที่นักแสดงหญิงอีกคนหนึ่ง นั่งหมอบอยู่</p>	<p>ผู้วิจัยนำเสนอประเด็นเรื่อง การเกรงกลัวในอำนาจ ที่เหนือกว่าในสังคมไทย โดยการออกแบบลีลา นาฏศิลป์ในเชิงสัญลักษณ์ เพื่อแสดงให้เห็นถึงการ กระทำของบุคคลหนึ่งที่มี ความเกรงกลัวต่อผู้มีอำนาจ ที่เหนือกว่า</p>

บทการแสดง	ภาพการแสดง และคำอธิบายภาพ	คำอธิบายภาพเพิ่มเติม
	 <p data-bbox="616 719 1027 875">นักแสดงหญิงคนหนึ่งยืนเอามือไขว้ที่ด้านหลัง ในขณะที่นักแสดงหญิงอีกคนหนึ่งนั่งก้มหน้ากอดเข้า</p>	
<p data-bbox="284 943 544 1032">องค์ที่ 5 การทำผิดกระบวนการ</p>	 <p data-bbox="616 1270 1027 1368">ในขณะที่นักแสดงหญิงอีกคนหนึ่งยืนหันหน้า</p>  <p data-bbox="616 1700 1027 1856">นักแสดงหญิง 2 คนยกมือซ้าย ในขณะที่นักแสดงหญิงอีกคนหนึ่งยกมือขวา</p>	<p data-bbox="1054 943 1374 1592">ผู้วิจัยนำเสนอเรื่องราวประเด็นเรื่องการทำผิดกระบวนการโดยการนำระเบียบวิธีวิจัยมาผสมใช้กับงานที่ไม่ได้ถูกสร้างขึ้นมาจากกรรมวิธีของการวิจัยโดยการออกแบบลีลานาฏศิลป์ในเชิงสัญลักษณ์ที่แสดงให้เห็นถึงการกระทำของบุคคลหนึ่งที่ผิดเพี้ยนไปจากการกระทำของบุคคลอื่น</p>

บทการแสดง	ภาพการแสดง และคำอธิบายภาพ	คำอธิบายภาพเพิ่มเติม
<p>องค์ที่ 6 การละเมิด</p>	 <p>นักแสดงหญิงทั้ง 2 คนกางแขนขึ้น ทั้ง 2 ข้างเหมือนกัน</p>  <p>นักแสดงหญิงทั้ง 2 คน เอียงศีรษะ ไปในทิศทางเดียวกัน</p>	<p>ผู้วิจัยนำเสนอประเด็นเรื่อง การละเมิด โดยการเอางาน ของผู้อื่นมาเป็นงานของตน การไม่ขออนุญาต และการไม่อ้างอิง โดยการออกแบบลีลา นาฏศิลป์ในเชิงสัญลักษณ์ ที่แสดงให้เห็นถึง การลอกเลียนอากัปกิริยา และท่าทางการ เคลื่อนไหวที่เหมือนกัน</p>
<p>องค์ที่ 7 การปิดบังซ่อน เร้นข้อมูลเพื่อประโยชน์อัน มิชอบในงานวิจัย</p>	 <p>นักแสดงทั้ง 2 คน หันหน้า เข้าหากัน และยื่นมือข้างหนึ่งออกไป ในลักษณะแบมือ ในขณะที่มือ อีกข้างหนึ่งกำมือไว้ที่ด้านหลัง</p>	<p>ผู้วิจัยนำเสนอประเด็นเรื่อง การปิดบังซ่อนเร้นข้อมูล เพื่อประโยชน์อันมิชอบ ในงานวิจัย โดยมีพฤติกรรม ของการเขียนข้อมูลไม่ครบ จงใจที่จะสร้างข้อมูลเท็จ โดยการออกแบบลีลา นาฏศิลป์ในเชิงสัญลักษณ์ ที่แสดงให้เห็นถึงการจงใจ ที่จะปกปิดสิ่งใดสิ่งหนึ่ง</p>

บทการแสดง	ภาพการแสดง และคำอธิบายภาพ	คำอธิบายภาพเพิ่มเติม
	 <p>นักแสดงหญิงคนหนึ่งเอามือข้างหนึ่งมาปกปิดที่หน้าอกข้างหนึ่งไว้ ในขณะที่นักแสดงหญิงคนหนึ่งกำลังมองดูอยู่</p>	<p>แต่ในขณะเดียวกัน กลับกระทำการเปิดเผยสิ่งใดสิ่งหนึ่งออกมา</p>
<p>องค์ที่ 8 การเอื้อประโยชน์ให้กับผู้ที่มีอิทธิพล</p>	 <p>นักแสดงหญิงคนหนึ่งยืนอยู่ท่ามกลางนักแสดงหญิงอีก 2 คน ที่ทำท่ากอดเอวและกอดขา</p>  <p>นักแสดงหญิงคนหนึ่งกำลังบีบนิ้วนักแสดงหญิงอีกคนหนึ่ง</p>	<p>ผู้วิจัยนำเสนอประเด็นเรื่องการเอื้อประโยชน์ให้กับผู้ที่มีอิทธิพล โดยการเลือกเผยแพร่ข้อมูลที่เอื้อประโยชน์ให้กับผู้ที่มีอิทธิพลมากกว่า เพราะการเกรงกลัวต่ออิทธิพล โดยการออกแบบลีลา นาฏยศิลป์ ในเชิงสัญลักษณ์ที่แสดงให้เห็นถึงการกระทำของบุคคลหนึ่งที่ยอมกระทำการสิ่งหนึ่งสิ่งใด เพื่อเอื้อประโยชน์ให้แก่ผู้ที่มีอิทธิพล</p>

บทการแสดง	ภาพการแสดง และคำอธิบายภาพ	คำอธิบายภาพเพิ่มเติม
<p>องค์ที่ 9 การใช้พื้นที่ ในงานวิจัยเพื่อทำลายผู้อื่น</p>	 <p>นักแสดงหญิงคนหนึ่งเอามือผลัก นักแสดงหญิงอีก 2 คนไปข้างหลัง</p>  <p>นักแสดงหญิงคนหนึ่งก้าวข้ามลำตัว ของนักแสดงหญิงอีก 2 คน ที่กำลังนอนอยู่บนพื้น</p>	<p>ผู้วิจัยนำเสนอเรื่อง การใช้พื้นที่ของงานวิจัย ในการสร้างข้อมูล เพื่อชำระ ความแค้นส่วนตัวและการใช้ พื้นที่ในงานวิชาการหรือ งานวิจัยเพื่อทำลายผู้อื่น โดยการออกแบบลีลา นาฏยศิลป์ในเชิงสัญลักษณ์ ที่แสดงให้เห็นถึงการกระทำ ที่ประทุษร้ายต่อผู้อื่น</p>
<p>องค์ที่ 10 การละเว้นหน้าที่ ของกรรมการ</p>	 <p>นักแสดงหญิงทั้ง 4 คน ปฏิบัติท่าทาง ปิดตา ปิดหู ปิดจมูก และปิดปาก</p>	<p>ผู้วิจัยนำเสนอประเด็นเรื่อง การละเลยหน้าที่ของ กรรมการ ในการตรวจสอบ และควบคุมคุณภาพของ ผลงานวิจัย โดยการ ออกแบบลีลานาฏยศิลป์ใน เชิงสัญลักษณ์ที่แสดงให้เห็น ถึงการปิดกั้นการรับรู้ผ่าน อวัยวะต่าง ๆ ในร่างกาย ของมนุษย์ ได้แก่ ตา หู จมูก และปากซึ่งเปรียบเสมือน กับพฤติกรรมกรรมการเพิกเฉย ละเลย และไม่ใส่ใจ</p>

จากตารางที่ 4.2 การทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งที่ 1 ผู้วิจัยได้ออกแบบลีลานาฏศิลป์ที่ประกอบไปด้วยการเดินสวด การเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวัน การใช้สัญลักษณ์ในงานนาฏศิลป์ และการทำซ้ำ ทั้งนี้การออกแบบลีลานาฏศิลป์ผู้วิจัยได้คำนึงถึงการสื่อสารประเด็นจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ โดยใช้ลีลานาฏศิลป์เป็นเครื่องมือในการสื่อสารสู่ผู้ชม รวมทั้งผู้วิจัยได้สรุปปัญหาที่พบในการปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งที่ 1 และการวิเคราะห์แนวทางในการแก้ไขปัญหา เพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางในการทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งต่อไป ดังปรากฏอยู่ในตารางที่ 4.3 ปัญหาและแนวทางในการปรับปรุงจากการทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งที่ 1

ตารางที่ 4.3: ปัญหาและแนวทางในการปรับปรุงจากการทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งที่ 1
ที่มา: ผู้วิจัย

องค์ประกอบในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์	ประเด็นปัญหา	แนวทางการปรับปรุง
การออกแบบบทการแสดง	การออกแบบบทการแสดงครั้งที่ 1 นี้ ผู้วิจัยประสบปัญหาในการแบ่งองค์การแสดงที่มีจำนวนมากถึง 10 องค์ ตามจำนวนปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำความผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ทั้ง 10 ประการ ซึ่งอาจส่งผลให้ผู้วิจัยไม่สามารถสื่อสารเรื่องราวตลอดทั้งการแสดงได้อย่างชัดเจนและลึกซึ้ง	ในการทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งต่อไป ผู้วิจัยจะแบ่งองค์การแสดงขึ้นใหม่ โดยการนำปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำความผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ทั้ง 10 ประการมาจำแนกออกเป็น 4 องค์ ซึ่งผู้วิจัยได้วิเคราะห์จากการกระทำความผิดที่เกิดจากตัวบุคคลเป็นหลัก และผลที่ได้รับจากการกระทำความผิดนั้น ได้แก่ ฆาตกร เขี้ยว ฆาตกรรม และหายนะ

องค์ประกอบในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏยศิลป์	ประเด็นปัญหา	แนวทางการปรับปรุง
การคัดเลือกนักแสดง	การคัดเลือกนักแสดงครั้งนี้ 1 นี้ ผู้วิจัยมีจุดมุ่งหมายในการคัดเลือกนักแสดงที่มีพื้นฐานทางด้านนาฏยศิลป์คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ซึ่งจะสามารถเคลื่อนไหวร่างกายด้วยลีลานาฏศิลป์ได้เป็นอย่างดี แต่นักแสดงไม่ได้มีทักษะการแสดงละครจึงไม่สามารถแสดงสีหน้าอารมณ์ และความรู้สึกที่ชัดเจนออกมาแบบการละครได้ดีเท่าที่ควร	ในการคัดเลือกนักแสดงครั้งต่อไป ผู้วิจัยมีแนวทางในการคัดเลือกนักแสดงที่มีทักษะทางด้านนาฏยศิลป์และทักษะทางด้านศิลปะการละคร ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยได้การออกแบบการแสดงที่คำนึงถึงศิลปะการละครกับการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ เพื่อให้ผู้วิจัยสามารถสื่อสารเรื่องราวสู่ผู้ชมได้ตรงกับวัตถุประสงค์ของการสร้างงาน โดยมีนักแสดงเป็นผู้สื่อสาร
การออกแบบลีลานาฏยศิลป์	การออกแบบลีลานาฏยศิลป์ในครั้งที่ 1 นี้ ผู้วิจัยต้องการค้นหารูปแบบของลีลานาฏยศิลป์เพียงเท่านั้น โดยการออกแบบเฉพาะท่าหลักที่ใช้เป็นสัญลักษณ์ในการสื่อสารประเด็นเรื่องจริยธรรมการวิจัยนาฏยศิลป์ ซึ่งลีลานาฏยศิลป์ที่เป็นเพียงท่าหลักนั้นอาจไม่สามารถสื่อสารเรื่องราวที่อยู่ในการแสดงได้อย่างชัดเจนและครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมดของการแสดงได้	ในการออกแบบลีลานาฏยศิลป์ครั้งที่ 2 ผู้วิจัยจะพัฒนาการออกแบบลีลานาฏยศิลป์โดยการร้อยเรียงลีลานาฏยศิลป์ให้สามารถสื่อสารเรื่องราวของการแสดงได้อย่างต่อเนื่อง

จากปัญหาที่พบในการปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งที่ 1 และแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังตารางที่ 4.3 ผู้วิจัยจะนำไปใช้เป็นแนวทางในการทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งต่อไป

4.2.1.2 การปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ครั้งที่ 2

จากปัญหาที่ผู้วิจัยได้พบในการปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งที่ 1 และแนวทางในการแก้ไขปัญหา ผู้วิจัยได้นำมาปรับปรุงการทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ครั้งที่ 2 นี้ โดยในแต่ละองค์ประกอบการแสดงที่จะปรากฏอยู่ในการทดลองนั้น จะมีบางส่วนที่ผู้วิจัยยังคงรักษาไว้ ในบางส่วนอาจมีการปรับปรุงแก้ไข หรือในบางส่วนอาจมีการสร้างสรรค์ขึ้นเพิ่มเติมเพื่อพัฒนาการทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ในแต่ละครั้งให้มีแนวโน้มที่ดียิ่งขึ้นดังที่ผู้วิจัยจะได้อธิบายรายละเอียดในลำดับไป

1) การออกแบบบทการแสดง ครั้งที่ 2

การออกแบบบทการแสดงในการทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งที่ 2 นี้ ผู้วิจัยยังคงมุ่งประเด็นสำคัญเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ 10 ประการ ได้แก่ ระบบอาวุโส ระบบพวกพ้อง ผลประโยชน์ส่วนตน การเกรงกลัวต่ออำนาจที่เหนือกว่า การทำผิดกระบวนการ การละเมิด การปิดบังซ่อนเร้นข้อมูล เพื่อประโยชน์อันมิชอบในงานวิจัย การเอื้อประโยชน์ให้กับผู้ที่มีอิทธิพล การใช้พื้นที่ในงานวิจัยเพื่อทำลายผู้อื่น และการละเว้นหน้าที่ของกรรมการ ดังนั้นในการวางโครงสร้างบทการแสดงครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงได้ให้ความสำคัญต่อปัจจัยทั้ง 10 ประการดังกล่าวเช่นเดิม แต่ผู้วิจัยได้แบ่งองค์การแสดงขึ้นใหม่ โดยการนำปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ทั้ง 10 ประการมาจำแนกออกเป็น 4 องค์ ซึ่งผู้วิจัยได้วิเคราะห์จากการกระทำผิดที่เกิดขึ้นจากตัวบุคคลเป็นหลัก และผลที่ได้รับจากการกระทำผิดนั้น ได้แก่ ฆาตกร เหี้ย ฆาตกรรม และหายนะ ประกอบกับการวางโครงสร้างบทการแสดงจากประสบการณ์ของผู้วิจัยในบรรยากาศของการจัดงานสัมมนาในชั้นเรียนของรายวิชาการบริหารจัดการทางศิลปกรรม หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ในช่วงสุดท้ายของการจัดการเรียนการสอนได้มีการนำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียนเป็นรายบุคคล หัวข้อเรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ โดยการแบ่งบทการแสดงออกเป็น 4 องค์ ได้แก่ องค์ที่ 1 ฆาตกร นำเสนอบทบาทของผู้กระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ องค์ที่ 2 เหี้ย นำเสนอบทบาทของผู้ถูกกระทำหรือผู้ถูกละเมิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ องค์ที่ 3 ฆาตกรรม นำเสนอบทบาทของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

ในสถาบันการศึกษาต่าง ๆ โดยการสมรู้ร่วมคิดการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ และองค์ที่ 4 หายนะ นำเสนอบทสรุปสุดท้ายซึ่งเป็นจุดจบแห่งความหายนะของแวดวงวิชาการ

2) การคัดเลือกนักแสดง ครั้งที่ 2

การคัดเลือกนักแสดงครั้งที่ 2 นี้ ผู้วิจัยได้คำนึงถึงทักษะของนักแสดงเป็นประเด็นสำคัญ ซึ่งผู้วิจัยมีความประสงค์ในการคัดเลือกนักแสดงที่มีทักษะทางด้านศิลปะการละคร เพื่อมารับหน้าที่เป็นนักแสดงตามบทบาทต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยได้กำหนดขึ้น แต่ด้วยข้อจำกัดด้านระยะเวลาในการค้นหานักแสดงที่มีคุณสมบัติด้านศิลปะการละคร ผู้วิจัยจึงได้คัดเลือกนักแสดงจำนวน 4 คน ที่มีทักษะทางด้านนาฏศิลป์เป็นหลัก ประกอบกับมีทักษะพื้นฐานในด้านศิลปะการละคร จากประสบการณ์ด้านการศึกษานักแสดง ที่ได้ผ่านการศึกษารายวิชาการแสดงละครมาก่อน รวมทั้งการคัดเลือกนักแสดงในครั้งนี้ไม่ได้จำกัดเพศของนักแสดง แต่คำนึงถึงทักษะของนักแสดงที่จะส่งผลต่อการออกแบบลีลานาฏศิลป์เป็นสำคัญ ซึ่งนักแสดงในการปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งที่ 2 นี้ เป็นนักแสดงหญิงจำนวน 3 คน และนักแสดงชายจำนวน 1 คน นอกจากนี้ผู้วิจัยได้คำนึงถึงการพิจารณาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงมาประกอบในการคัดเลือกนักแสดงด้วย เช่น ความมีวินัยต่อตนเองและผู้อื่น ความรับผิดชอบในหน้าที่ต่อตนเองและผู้อื่น การอุทิศตนในการฝึกซ้อม และความพยายามมุ่งมั่นเป็นต้น ซึ่งแม้ว่านักแสดงในการคัดเลือกนักแสดงครั้งที่ 2 นี้ จะไม่ได้มีทักษะในด้านศิลปะการละครเป็นหลัก แต่คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงดังที่ได้กล่าวไว้ในข้างต้น นับเป็นส่วนสำคัญประการหนึ่งที่จะส่งผลให้นักแสดงมีพัฒนาการทางการแสดงที่ดีขึ้นตามลำดับ สุดท้ายผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ก็จะสามารถดำเนินไปสู่ความสำเร็จได้เช่นกัน ทั้งนี้ ญัฐพล ปัญญาโสภณ ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงไว้ว่า “มีนักแสดงอีกหลายคนประสบความสำเร็จกับการเป็นนักแสดงอาชีพ เพราะรักศิลปะการแสดง อดทน จริงจังกับงาน รับผิดชอบ มีมนุษยสัมพันธ์ และตรงต่อเวลา” (ญัฐพล ปัญญาโสภณ, 2550: 42) ทั้งนี้นักแสดงที่ได้รับการคัดเลือกในการทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งที่ 2 จึงมีรายนามที่ปรากฏอยู่ในตารางที่ 4.4 นักแสดงในการปฏิบัติการทดลองสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งที่ 2 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.4: นักแสดงในการปฏิบัติการทดลองสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งที่ 2
ที่มาของภาพและตาราง: ผู้วิจัย


ภาพของนักแสดง	ชื่อ - นามสกุล และสังกัดสถาบันการศึกษา	ความสามารถ
	<p>นางสาวศศิ พิสิฐอมรชัย นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และ ศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทร เกษม</p>	<p>ทักษะหลักทางด้าน นาฏศิลป์ไทย และนาฏศิลป์ ตะวันตก ประกอบกับ ทักษะพื้นฐานทางด้าน ศิลปะการละคร</p>
	<p>นางสาวนันทวรรณ กิจศรี ปัญญา นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และ ศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทร เกษม</p>	<p>ทักษะหลักทางด้าน นาฏศิลป์ไทย และนาฏศิลป์ ตะวันตก ประกอบกับ ทักษะพื้นฐานทางด้าน ศิลปะการละคร</p>
	<p>นางสาวศิริินภา คำจำริญ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และ ศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทร เกษม</p>	<p>ทักษะหลักทางด้าน นาฏศิลป์ไทย และนาฏศิลป์ ตะวันตก ประกอบกับ ทักษะพื้นฐานทางด้าน ศิลปะการละคร</p>

ภาพของนักแสดง	ชื่อ - นามสกุล และสังกัดสถาบันการศึกษา	ความสามารถ
	<p>นายเทพประทาน พรหมจรรย์ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และ ศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทร เกษม</p>	<p>ทักษะหลักทางด้าน นาฏศิลป์ไทย และนาฏศิลป์ ตะวันตก ประกอบกับ ทักษะพื้นฐานทางด้าน ศิลปะการละคร</p>

3) การออกแบบลีลานาฏศิลป์ ครั้งที่ 2



การออกแบบลีลานาฏศิลป์ครั้งที่ 2 ผู้วิจัยได้การออกแบบลีลานาฏศิลป์ที่ได้รับแรงบันดาลใจมาจากสิ่งเร้า คือ ผลที่ได้จากงานวิจัยเรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ โดย นราพงษ์ จรัสศรี ที่มุ่งประเด็นสำคัญเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ 10 ประการ ได้แก่ ระบบอาวุโส ระบบพวกพ้อง ผลประโยชน์ส่วนตน การเกรงกลัวต่ออำนาจที่เหนือกว่า การทำผิดกระบวนการ การละเมิด การปิดบังซ่อนเร้นข้อมูลเพื่อประโยชน์อันมิชอบในงานวิจัย การเอื้อประโยชน์ให้กับผู้ที่มีอิทธิพล การใช้พื้นที่ในงานวิจัยเพื่อทำลายผู้อื่น และการละเว้นหน้าที่ของกรรมการ ประกอบกับการวางโครงสร้างบทการแสดงจากประสบการณ์ของผู้วิจัยในบรรยากาศของการจัดงานสัมมนาในชั้นเรียนรายวิชาการบริหารจัดการทางศิลปกรรม หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ในช่วงสุดท้ายของการจัดการเรียนการสอน ได้มีการนำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียนเป็นรายบุคคลหัวข้อเรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ออกแบบลีลานาฏศิลป์ให้สอดคล้องกับบทบาทของนักแสดงที่ได้กำหนดขึ้น โดยใช้ลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวันประกอบกับการคำนึงถึงความเรียบง่ายตามแนวคิดของนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ รวมทั้งการแสดงสีหน้า อารมณ์ และความรู้สึกที่ชัดเจนแบบการละคร ซึ่งผู้วิจัยได้อธิบายไว้ในตารางที่ 4.5 การทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ครั้งที่ 2 โดยเรียงลำดับตั้งแต่ต้นจนจบการแสดง

ตารางที่ 4.5: การทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ครั้งที่ 2
ที่มาของภาพและตาราง: ผู้วิจัย

บทการแสดง	ภาพการแสดง และคำอธิบายภาพ	คำอธิบายภาพเพิ่มเติม
องค์ที่ 1 ฆาตกร	 <p>นักแสดงชายนั่งอยู่บนเก้าอี้ พร้อมกับมีโต๊ะวางอยู่ด้านหน้า</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบลีลานาฏศิลป์โดยใช้ลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวันและการคำนึงถึงความเรียบง่ายตามแนวคิดของนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ ประกอบกับการแสดงสีหน้า อารมณ์ และความรู้สึกที่ชัดเจนแบบการละคร โดยจำลองสถานการณ์การกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ที่เกิดขึ้นในแวดวงวิชาการ โดยนักแสดงเดี่ยว (Solo) ประกอบกับการสื่อสารกับผู้ชมด้วยบทสนทนาเดี่ยว (Monologue) ที่มีเนื้อหาในบทสนทนาเกี่ยวกับการไม่เกรงกลัวต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัย เพราะคิดว่าจะไม่มีผู้ใดรู้เห็น</p>

บทการแสดง	ภาพการแสดง และคำอธิบายภาพ	คำอธิบายภาพเพิ่มเติม
องค์ที่ 1 ฆาตกร (ต่อ)	 <p>นักแสดงชายลุกขึ้นยืน และเอามือทั้งสองข้างวางไว้บนโต๊ะที่ตั้งอยู่ด้านหน้า</p>  <p>นักแสดงชายขึ้นไปนั่งบนโต๊ะ</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบลีลานาฏยศิลป์ โดยใช้ลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวันและการคำนึงถึงความเรียบง่ายตามแนวคิดของนาฏยศิลป์หลังสมัยใหม่ ประกอบกับการแสดงสีหน้า อารมณ์ และความรู้สึกที่ชัดเจนแบบการละคร ซึ่งมีการเคลื่อนไหวลีลานาฏยศิลป์ให้มีความสัมพันธ์กับการใช้อุปกรณ์ประกอบการแสดง โดยการเคลื่อนไหวลีลานาฏยศิลป์ของนักแสดงให้มีความสัมพันธ์กับเก้าอี้และโต๊ะที่ตั้งวางอยู่บนพื้นที่แสดง</p>
องค์ที่ 2 เหยื่อ	 <p>นักแสดงชายนั่งโทรศัพท์อยู่บนเก้าอี้</p>	<p>นักแสดงเดี่ยว (Solo) ประกอบกับการสื่อสารกับผู้ชมด้วยบทสนทนาเดี่ยว (Monologue) ที่มีเนื้อหาในบทสนทนาเกี่ยวกับการเรียกร้องความยุติธรรมจากการที่ตนเองเป็นฝ่ายถูกละเมิดจริยธรรม</p>

บทการแสดง	ภาพการแสดง และคำอธิบายภาพ	คำอธิบายภาพเพิ่มเติม
	 <p data-bbox="616 795 1026 891">นักแสดงชายผู้ถูกละเมิดแสดงกิริยา รำให้คร่ำครวญ</p>	<p data-bbox="1050 409 1374 779">ทางการวิจัยนาฏยศิลป์ แต่ผู้มีอำนาจในการตัดสิน คดีความกลับเพิกเฉย ละเลย และไม่ใส่ใจ สุดท้ายแล้ว ผู้กระทำความผิดจริยธรรม ทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ก็ยังคงลอยนวล</p>
<p data-bbox="284 958 512 996">องค์ที่ 2 เหยื่อ (ต่อ)</p>	 <p data-bbox="616 1350 1026 1496">นักแสดงผู้ถูกละเมิดแสดงกิริยา คร่ำครวญ โดยนั่งอยู่บนเก้าอี้ พร้อมกับถือเชือกสีขาว</p>  <p data-bbox="616 1843 1026 1944">นักแสดงชายผู้ถูกละเมิดนำเชือกสี ขาวมาผูกคอไว้</p>	<p data-bbox="1050 965 1374 1998">นักแสดงเดี่ยว (Solo) ประกอบกับการสื่อสารกับ ผู้ชมด้วยบทสนทนาเดี่ยว (Monologue) ที่มีเนื้อหา ในบทสนทนาเกี่ยวกับการ เรียกร้องความยุติธรรม จากการที่ตนเองเป็นฝ่ายถูก ละเมิดจริยธรรมทางการวิจัย นาฏยศิลป์ แต่ผู้มีอำนาจ ในการตัดสินคดีความ กลับเพิกเฉย ละเลย และไม่ใส่ใจ สุดท้ายแล้ว ผู้กระทำความผิดจริยธรรม ทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ก็ยังคงลอยนวล ทำให้ เกิดความรู้สึกผิดหวัง โดยการสื่อสารผ่าน บทพูดของตัวละคร ที่พูดจาเสียสติสังคม</p>

บทการแสดง	ภาพการแสดง และคำอธิบายภาพ	คำอธิบายภาพเพิ่มเติม
		<p>ในประเด็นของการกระทำ ผิดจริยธรรมทางการวิจัย นาฏยศิลป์ ซึ่งผู้ถูกละเมิด ไม่ได้รับความยุติธรรม</p>
<p>องค์ที่ 3 ฆาตกรรม</p>	<div style="text-align: center;">  <p>นักแสดงนั่งอยู่บนเก้าอี้ ในขณะที่กำลังถือจดหมายร้องเรียน</p>  <p>นักแสดงนั่งอยู่บนเก้าอี้ จากนั้นจึงขว้างจดหมายร้องเรียนทิ้งลงพื้น</p> </div>	<p>ผู้วิจัยต้องการนำเสนอ ประเด็นเรื่องการละเลย หน้าที่ ของกรรมการ ผ่านนักแสดงที่มีการแสดง สีหน้า อารมณ์ และ ความรู้สึกที่เพิกเฉย ละเลย ไม่ใส่ใจต่อการรับรู้กรณีที่มี การร้องเรียนเรื่องการ กระทำผิดจริยธรรม ทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ประกอบกับการสื่อสาร กับผู้ชมด้วยบทสนทนาเดี่ยว (Monologue) ที่มีการเสียด สีสังคม</p>

บทการแสดง	ภาพการแสดง และคำอธิบายภาพ	คำอธิบายภาพเพิ่มเติม
	 <p data-bbox="616 734 1026 831">นักแสดงชายนั่งอยู่บนเก้าอี้ และเอา มือเท้าคางไว้</p>	
องก์ที่ 4 หายนะ	 <p data-bbox="616 1283 1026 1496">นักแสดงทั้ง 4 คนนั่งอยู่บนเก้าอี้ คนละมุมโต๊ะ พร้อมกับสนทนา ประเด็นปัญหาจริยธรรมทางการวิจัย นาฏยศิลป์ที่เกิดขึ้นในสังคม</p>  <p data-bbox="616 1906 1026 1995">นักแสดงชาย 1 คนและนักแสดงหญิง 2 คนยืนทะเลาะกันอยู่ในขณะที่</p>	<p data-bbox="1054 902 1374 1552">ผู้วิจัยต้องการนำเสนอ ประเด็นเรื่องการละเลย หน้าที่ ของกรรมการ ผ่านนักแสดงที่มีการแสดง สีหน้า อารมณ์ และ ความรู้สึกที่เพิกเฉย ละเลย ไม่ใส่ใจต่อการกระทำ ความผิดจริยธรรมทางการ วิจัยนาฏยศิลป์ ประกอบกับ การสื่อสารกับผู้ชม ด้วยบทสนทนาของนักแสดง ที่มีการเสียดสีสังคม</p>

บทการแสดง	ภาพการแสดง และคำอธิบายภาพ	คำอธิบายภาพเพิ่มเติม
	นักแสดงหญิงอีกคนหนึ่ง นั่งเล่นโทรศัพท์มือถือ	

4) การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง ครั้งที่ 2

การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง ครั้งที่ 2 ได้คำนึงถึงการใช้สัญลักษณ์ในงานนาฏศิลป์ โดยใช้อุปกรณ์ประกอบการแสดงที่เป็นสัญลักษณ์ของการจัดงานสัมมนา เช่น โต๊ะและเก้าอี้ ประกอบกับการออกแบบอุปกรณ์ที่ใช้ในการแสดงที่สอดคล้องกับเรื่องราวของการแสดง และการกระทำของนักแสดง เช่น กระจาด โทรศัพท์ และเชือกสีขา เป็นต้น

5) สรุปผลการปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ครั้งที่ 2

จากตารางที่ 4.5 การทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ครั้งที่ 2 ผู้วิจัยได้ออกแบบลีลานาฏศิลป์โดยใช้ลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวัน ประกอบกับการคำนึงถึงความเรียบง่ายตามแนวคิดของนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ รวมทั้งการแสดงอารมณ์ สีหน้า และความรู้สึกที่ชัดเจนแบบการละคร ทั้งนี้การออกแบบลีลานาฏศิลป์ผู้วิจัยได้คำนึงถึงการสื่อสารประเด็นจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ โดยใช้ลีลานาฏศิลป์เป็นเครื่องมือในการสื่อสารสู่ผู้ชม นอกจากนี้ผู้วิจัยได้สรุปปัญหาที่พบในการปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งที่ 2 และการวิเคราะห์แนวทางในการแก้ไขปัญหา เพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางในการทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งต่อไป ดังปรากฏอยู่ในตารางที่ 4.6 ปัญหาและแนวทางในการปรับปรุงจากการทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งที่ 2 ซึ่งผู้วิจัยได้อธิบายรายละเอียดไว้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.6: ปัญหาและแนวทางการแก้ไขผลงาน ในการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 2
ที่มา: ผู้วิจัย

องค์ประกอบในการสร้างสรรค์ ผลงานทางด้านนาฏศิลป์	ประเด็นปัญหา	แนวทางการปรับปรุง
การออกแบบบทการแสดง	การออกแบบบทการแสดง ครั้งนี้ ไม่สามารถสื่อสาร ประเด็นจริยธรรมทางการวิจัย	ในการทดลองครั้งต่อไปผู้วิจัย จะเพิ่มประเด็นจริยธรรม ทางการวิจัย นาฏศิลป์

องค์ประกอบในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏยศิลป์	ประเด็นปัญหา	แนวทางการปรับปรุง
	นาฏยศิลป์ได้อย่างครอบคลุม	โดยการสร้างสรรค์บทการแสดงเพิ่มเติม ให้สามารถสื่อสารเรื่องราวประเด็นจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์
การคัดเลือกนักแสดง	ผู้วิจัยไม่พบประเด็นปัญหา	
การออกแบบลีลานาฏยศิลป์	ผู้วิจัยไม่พบประเด็นปัญหา	
การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง	ผู้วิจัยไม่พบประเด็นปัญหา	

จากปัญหาที่พบในการปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ครั้งที่ 2 และแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังตารางที่ 4.6 ผู้วิจัยจะนำไปใช้เป็นแนวทางในการทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ครั้งต่อไป

4.2.1.3 การทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ครั้งที่ 3

จากปัญหาที่ผู้วิจัยได้พบในการปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ครั้งที่ 2 และแนวทางในการแก้ไขปัญหานั้น ผู้วิจัยได้นำมาปรับปรุงการทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ ครั้งที่ 3 นี้ โดยในแต่ละองค์ประกอบการแสดงที่จะปรากฏอยู่ในการทดลองครั้งนี้ จะมีบางส่วนที่ผู้วิจัยยังคงรักษาไว้ ในบางส่วนอาจมีการปรับปรุงแก้ไข หรือในบางส่วนอาจมีการสร้างสรรค์ขึ้นเพิ่มเติม เพื่อพัฒนาการทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ในแต่ละครั้งให้มีแนวโน้มที่ดียิ่งขึ้น ดังที่ผู้วิจัยจะได้อธิบายรายละเอียดในลำดับต่อไป

1) การออกแบบบทการแสดงครั้งที่ 3

จากการออกแบบบทการแสดงในครั้งที่ 3 นี้ ผู้วิจัยได้นำแรงบันดาลใจมาจากการออกแบบบทการแสดงในครั้งที่ 2 โดยผู้วิจัยยังคงมุ่งประเด็นสำคัญเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ 10 ประการ ได้แก่ ระบบอาวุโส ระบบพวกพ้อง ผลประโยชน์ส่วนตน การเกรงกลัวต่ออำนาจที่เหนือกว่า การทำผิดกระบวนการการละเมิด การปิดบังซ่อนเร้นข้อมูลเพื่อประโยชน์อันมิชอบในงานวิจัย การเอื้อประโยชน์ให้กับ

ผู้ที่มีอิทธิพล การใช้พื้นที่ในงานวิจัยเพื่อทำลายผู้อื่น และการละเว้นหน้าที่ของกรรมการ ดังนั้นในการวางโครงสร้างบทการแสดงครั้งที่ 3 นี้ ผู้วิจัยจึงยังคงรักษาความสำคัญของปัจจัยดังกล่าว ทั้ง 10 ประการไว้เช่นเดิม ประกอบกับยังคงรักษาการวางโครงสร้างบทการแสดง จากประสบการณ์ของผู้วิจัยในบรรยากาศการจัดงานสัมมนาในชั้นเรียนรายวิชาการบริหารจัดการทางศิลปกรรม หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หัวข้อเรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ไว้เช่นเดิม ทั้งนี้ในการออกแบบบทการแสดงครั้งที่ 3 ผู้วิจัยต้องการสร้างความน่าสนใจให้กับการแสดง โดยการนำเสนอภาพการแสดงในรูปแบบของการจัดงานสัมมนาทางวิชาการ แต่ได้เพิ่มเติมบทการแสดงในฉากการประกวดนางงามจริยธรรม มาสอดแทรกเข้าไป เนื่องจากผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงโดยการคำนึงถึงแนวคิดของนาฏศิลป์ หลังสมัยใหม่ ที่ว่าด้วยเรื่องของนางงามและเรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ไม่ใช่เรื่องที่เข้ากัน แต่นำมารวมไว้ด้วยกัน จึงเป็นการสร้างความขัดแย้งของบทการแสดงอย่างสร้างสรรค์ ทั้งนี้ นักวิชาการและศิลปินทางด้านนาฏศิลป์ได้แสดงทรรศนะที่สอดคล้องกับผู้วิจัย เกี่ยวกับการออกแบบบทการแสดงครั้งที่ 3 ดังที่ นราพงษ์ จรัสศรี ได้กล่าวไว้ว่า

นาฏศิลป์หลังสมัยใหม่จะไม่มุ่งเน้นเรื่องความกลมกลืน ไม่มีอุดมคติ มีสิ่งที่กัดกัน ขัดกัน หรือไม่เข้ากันเลย ดังนั้นเรื่องการประกวดนางงามกับเรื่องจริยธรรมเป็นเรื่องที่ไม่ได้มีความสอดคล้องหรือสัมพันธ์กัน ซึ่งเป็นไปตามแนวคิดของนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ และการนำเสนอเรื่องของนางงามกับจริยธรรมก็เป็นสิ่งที่น่าสนใจ แปลกใหม่ และหายาก” (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์, 4 พฤศจิกายน 2561)

ดังนั้นสิ่งสำคัญที่สุดที่ผู้วิจัยคำนึงถึงในการออกแบบบทการแสดงครั้งที่ 3 คือ บทการแสดงจะต้องครอบคลุมสาระสำคัญของเรื่องอย่างครบถ้วน

2) การคัดเลือกนักแสดงครั้งที่ 3

ในการคัดเลือกนักแสดงครั้งที่ 3 นี้ ผู้วิจัยจึงได้คัดเลือกนักแสดงเพิ่มเติมตามบทบาทของนักแสดง โดยใช้นักแสดงหญิงจำนวน 1 คน ที่มีทักษะทางด้านนาฏศิลป์ และทักษะด้านศิลปะการละคร ซึ่งผู้วิจัยยังคงใช้เกณฑ์ในการคัดเลือกนักแสดงเหมือนกับการคัดเลือกนักแสดงครั้งที่ 2 ดังรายนามนักแสดงที่ปรากฏอยู่ในตารางที่ 4.7 นักแสดงในการทดลองปฏิบัติสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งที่ 3

ตารางที่ 4.7: นักแสดงในการทดลองปฏิบัติสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งที่ 3
ที่มาของภาพและตาราง: ผู้วิจัย

ภาพของนักแสดง	ชื่อ – นามสกุล และสังกัดสถาบันการศึกษา	ความสามารถ
	<p>นางสาวกุลนาถ พุ่มอำภา อาจารย์ประจำสาขาวิชา นาฏศิลป์และศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย ราชภัฏจันทรเกษม</p>	<p>ทักษะทางด้านนาฏศิลป์ไทย และทักษะทางด้าน ศิลปะการละคร</p>

3) การออกแบบลีลานาฏศิลป์ ครั้งที่ 3

การออกแบบลีลานาฏศิลป์ครั้งที่ 3 ผู้วิจัยได้ออกแบบลีลานาฏศิลป์ โดยยังคงใช้ลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวัน และการคำนึงถึงความเรียบง่าย ตามแนวคิดของนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ เหมือนกับการออกแบบลีลานาฏศิลป์ในครั้งที่ 2 ซึ่งภาพการแสดงที่ปรากฏจะเป็นการเดินแบบของนางงามจรรย์ธรรม พร้อมกับการถือป้ายประท้วง การกระทำผิดจรรย์ธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ที่เกี่ยวกับการลักลอกผลงานทางวิชาการ ซึ่งเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจรรย์ธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ว่าด้วยการละเมิด ดังที่ปรากฏอยู่ในตารางที่ 4.8 การทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ครั้งที่ 3

ตารางที่ 4.8: การทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ครั้งที่ 3
ที่มาของภาพและตาราง: ผู้วิจัย

บทการแสดง	ภาพการแสดง และคำอธิบายภาพ	คำอธิบายภาพเพิ่มเติม
ฉากการประกวดนางงามจริยธรรม	 <p>นักแสดงผู้รับบทเป็นนางงามจริยธรรม เดินถือป้ายประท้วงการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ในประเด็นการลักลอกผลงานทางวิชาการ</p>	ผู้วิจัยได้ออกแบบบลิลานาฏศิลป์ โดยใช้ลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวันและการคำนึงถึงความเรียบง่ายตามแนวคิดของนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่

4) การออกแบบเครื่องแต่งกายครั้งที่ 3

การออกแบบเครื่องแต่งกายครั้งที่ 3 นี้ ผู้วิจัยมีแนวคิดในการออกแบบเครื่องแต่งกายให้สอดคล้องกับการออกแบบบทการแสดงครั้งที่ 3 เมื่อบทการแสดงเป็นฉากการประกวดนางงามจริยธรรม ผู้วิจัยจึงได้ออกแบบเครื่องแต่งกายให้นักแสดงสวมใส่ชุดราตรีแบบยาว ทั้งนี้ผู้วิจัยได้การออกแบบเครื่องแต่งกายโดยคำนึงถึงลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวของนักแสดงเป็นสำคัญ กล่าวคือ เครื่องแต่งกายจะต้องไม่เป็นอุปสรรคต่อการเคลื่อนไหวลีลานาฏศิลป์ของนักแสดง ดังนั้นการสวมใส่ชุดราตรีแบบยาวของนักแสดง จึงไม่เป็นอุปสรรคต่อลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวันของนักแสดงแต่อย่างใด

5) การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง ครั้งที่ 3

การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง ครั้งที่ 3 ผู้วิจัยได้คำนึงถึงการออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดงที่มีความสอดคล้องกับการออกแบบบทการแสดงเป็นสำคัญ โดยการออกแบบป้ายประท้วงที่สื่อสารประเด็นสำคัญเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ว่าด้วยการละเมิด ซึ่งเขียนบรรยายเกี่ยวกับการลักลอบผลงานทางวิชาการ เพื่อให้นักแสดงได้ถือป้ายประท้วงนี้ขณะทำการแสดง โดยป้ายประท้วงจะเป็นสิ่งที่ผู้วิจัยต้องการสื่อสารกับผู้ชมแทนบทพูดของนักแสดง



ภาพที่ 1: การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง ครั้งที่ 3
ที่มา: ผู้วิจัย

6) สรุปผลการปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ครั้งที่ 3

จากตารางที่ 4.8 การทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ครั้งที่ 3 ผู้วิจัยได้ออกแบบลีลานาฏศิลป์โดยใช้ลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวัน ประกอบกับการคำนึงถึงความเรียบง่ายตามแนวคิดของนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ รวมทั้งการแสดงอารมณ์ สีหน้า

และความรู้สึกที่ชัดเจนแบบการละคร ทั้งนี้การออกแบบลีลานาฏศิลป์ดังกล่าว ผู้วิจัยได้คำนึงถึงการสื่อสารประเด็นจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ โดยใช้ลีลานาฏศิลป์เป็นเครื่องมือในการสื่อสารสู่ผู้ชม นอกจากนี้ผู้วิจัยได้สรุปปัญหาที่พบในการปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งที่ 3 และการวิเคราะห์แนวทางในการแก้ไขปัญหา เพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางในการทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งต่อไป ดังปรากฏอยู่ในตารางที่ 4.9 ปัญหาและแนวทางในการปรับปรุงจากการทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งที่ 3 ซึ่งผู้วิจัยได้อธิบายรายละเอียดไว้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.9: ปัญหาและแนวทางการแก้ไขผลงาน ในการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 3
ที่มา: ผู้วิจัย

องค์ประกอบในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์	ประเด็นปัญหา	แนวทางการปรับปรุง
การออกแบบบทรการแสดง	ผู้วิจัยไม่พบประเด็นปัญหา	
การคัดเลือกนักแสดง	ผู้วิจัยไม่พบประเด็นปัญหา	
การออกแบบลีลานาฏศิลป์	จากการออกแบบลีลานาฏศิลป์ในการทดลองทั้ง 3 ครั้งที่ผ่านมา ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าลีลานาฏศิลป์ที่ปรากฏอยู่ในการแสดงใช้การเคลื่อนไหวลีลาและท่าทางในชีวิตประจำวันเป็นหลัก	ในการออกแบบลีลานาฏศิลป์ครั้งต่อไป ผู้วิจัยจะนำลีลานาฏศิลป์ที่มีรูปแบบของความหลากหลายและแตกต่างกันมาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงาน
การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง	ควรพัฒนาการออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดงเพิ่มเติม เพื่อค้นหารูปแบบของการออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดงที่สามารถสื่อสารเรื่องราวได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์และมีความสร้างสรรค์	ผู้วิจัยจะออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดงครั้งต่อไปเพิ่มเติม โดยคำนึงถึงการใช้อุปกรณ์ประกอบการแสดงที่สอดคล้องกับบทรการแสดง

จากปัญหาที่พบในการปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งที่ 3 และแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังตารางที่ 4.9 ผู้วิจัยจะนำไปใช้เป็นแนวทางในการทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งต่อไป

4.2.1.4 การทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งที่ 4

จากปัญหาที่ผู้วิจัยได้พบในการปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งที่ 3 และแนวทางในการแก้ไขปัญหา ผู้วิจัยได้นำมาปรับปรุงการทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ครั้งที่ 4 นี้ โดยในแต่ละองค์ประกอบการแสดงที่จะปรากฏอยู่ในการทดลองครั้งนี้ จะมีบางส่วนที่ผู้วิจัยยังคงรักษาไว้ในบางส่วนอาจมีการปรับปรุงแก้ไข หรือในบางส่วนอาจมีการสร้างสรรค์ขึ้นเพิ่มเติม เพื่อพัฒนาการทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ในแต่ละครั้งให้มีแนวโน้มที่ดียิ่งขึ้น ดังที่ผู้วิจัยจะได้อธิบายรายละเอียดในลำดับต่อไป

1) การออกแบบบทการแสดงครั้งที่ 4

การออกแบบบทการแสดงในครั้งที่ 4 นี้ ผู้วิจัยยังคงมุ่งประเด็นสำคัญเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ทั้ง 10 ประการดังที่กล่าวไว้ในข้างต้น เช่นเดิม ดังนั้นในการวางโครงสร้างบทการแสดงครั้งที่ 4 นี้ ผู้วิจัยจึงยังคงรักษาความสำคัญของปัจจัยดังกล่าวทั้ง 10 ประการ ประกอบกับยังคงรักษาการวางโครงสร้างบทการแสดง จากประสบการณ์ของผู้วิจัยในบรรยากาศการจัดงานสัมมนาในชั้นเรียนรายวิชาการบริหารจัดการทางศิลปกรรม หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หัวข้อเรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ไว้เช่นเดิม ทั้งนี้ในการออกแบบบทการแสดงครั้งที่ 4 ผู้วิจัยยังคงนำเสนอภาพการแสดงในรูปแบบของการจัดงานสัมมนาทางวิชาการและฉากการประจวบ นางงามจริยธรรม แต่ได้เพิ่มเติมภาพการแสดงในฉากนรกซึ่งเป็นจุดจบของการแสดงสอดแทรกเข้าไป เนื่องจากผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงโดยคำนึงถึงทฤษฎีด้านทัศนศิลป์ โดยใช้แนวคิดศิลปะปะแบบปะติดภาพ (Collage) ซึ่งบทการแสดงจะมีได้ร้อยเรียงภาพการแสดงที่ต่อเนื่องกัน แต่บทการแสดงจะอยู่ภายใต้ประเด็นจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์เหมือนกัน ดังนั้นการออกแบบบทการแสดงในครั้งที่ 4 นี้ ผู้วิจัยได้แบ่งบทการแสดงออกเป็น 2 องค์กร คือ องค์กรที่ 1 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ได้แก่ ฉากที่ 1 เบิกโรงออกแขก ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ และฉากที่ 3 นางงามจริยธรรม จบลงด้วยองค์กรที่ 2 คำสาป

2) การคัดเลือกนักแสดงครั้งที่ 4

ในการคัดเลือกนักแสดงครั้งที่ 4 นี้ ผู้วิจัยจึงได้คัดเลือกนักแสดงเพิ่มเติมตามบทบาทของนักแสดง โดยใช้นักแสดงหญิงจำนวน 1 คนและนักแสดงชายจำนวน 7 คน ที่มีทักษะทางด้าน

นาฏยศิลป์และทักษะทางด้านศิลปะการละคร ซึ่งผู้วิจัยยังคงใช้เกณฑ์ในการคัดเลือกนักแสดง เหมือนกับการคัดเลือกนักแสดงครั้งที่ผ่านมา ดังตารางที่ 4.10 นักแสดงในการทดลองปฏิบัติ สร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ครั้งที่ 4

ตารางที่ 4.10: นักแสดงในการทดลองปฏิบัติสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ครั้งที่ 4
ที่มาของภาพและตาราง: ผู้วิจัย

ภาพของนักแสดง	ชื่อ - นามสกุล และสังกัดสถาบันการศึกษา	ความสามารถ
	<p>นางสาวจตุพร ช่อนกลิ่น นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชานาฏศิลป์และ ศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทร เกษม</p>	<p>ทักษะทางด้านนาฏยศิลป์และ ทักษะทางด้านศิลปะการละคร</p>
	<p>นายวีระยุทธ กัลบท นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชานาฏศิลป์และ ศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทร เกษม</p>	<p>ทักษะทางด้านนาฏยศิลป์และ ทักษะทางด้านศิลปะการละคร</p>

ภาพของนักแสดง	ชื่อ - นามสกุล และสังกัดสถาบันการศึกษา	ความสามารถ
	<p>นายชัยนันท์ ยะปัญญา นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชานาฏศิลป์และ ศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทร เกษม</p>	<p>ทักษะทางด้านนาฏศิลป์และ ทักษะทางด้านศิลปะการละคร</p>
	<p>นายเอกชัย คำเล็ก นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชานาฏศิลป์และ ศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทร เกษม</p>	<p>ทักษะทางด้านนาฏศิลป์และ ทักษะทางด้านศิลปะการละคร</p>
	<p>นายภาณุพันธ์ กันหาทอง นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชานาฏศิลป์และ ศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทร เกษม</p>	<p>ทักษะทางด้านนาฏศิลป์และ ทักษะทางด้านศิลปะการละคร</p>

ภาพของนักแสดง	ชื่อ - นามสกุล และสังกัดสถาบันการศึกษา	ความสามารถ
	นายสุเมธ ทรัพย์เจริญ นักแสดงอิสระ	ทักษะทางด้านนาฏยศิลป์และ ทักษะทางด้านศิลปะการละคร
	นายพัชระ เตียวสहनกุล นักแสดงอิสระ	ทักษะทางด้านนาฏยศิลป์และ ทักษะทางด้านศิลปะการละคร
	นายศิวพน กัญจนภักดิ์ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ศิลปศาสตรบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ	ทักษะทางด้านนาฏยศิลป์และ ทักษะทางด้านศิลปะการละคร

3) การออกแบบลีลานาฏยศิลป์ ครั้งที่ 4

การออกแบบลีลานาฏยศิลป์ครั้งที่ 4 ผู้วิจัยได้การออกแบบลีลานาฏยศิลป์ โดยยังคงใช้ลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวัน การคำนึงถึงความเรียบง่ายตามแนวคิดของนาฏยศิลป์หลังสมัยใหม่ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ออกแบบลีลานาฏยศิลป์เพิ่มเติม ได้แก่ การเต้นระบำเบิกโรงออกแขก ซึ่งเป็นวัฒนธรรมการแสดงของไทยมีมาแต่โบราณ โดยมักจะมีการแสดงเบิกโรงมหรสพต่าง ๆ ก่อนที่จะเริ่มรายการแสดงเรื่องหลัก ทั้งนี้ผู้วิจัยได้นำการแสดงออกแขก มาจัดแสดง เพื่อเป็นการดึงดูดความสนใจของผู้ชม และสื่อให้ผู้ชมได้รับรู้ว่าการแสดงกำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว โดยการนำเสนอการแสดงเบิกโรงออกแขกก่อนที่จะเริ่มฉากสัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ในลำดับต่อไป รวมทั้งการเต้นบัลเลต์ และการเต้นแบบสมัยนิยม ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ออกแบบลีลานาฏยศิลป์โดยคำนึงถึงทฤษฎีทางด้านทัศนศิลป์ คือ ศิลปะแห่งการหยาบย้อม กล่าวคือ ผู้วิจัยได้นำแนวคิดของศิลปินทางด้านนาฏยศิลป์ คือ มาเรียส เปติปา (Marius Petipa) มาใช้ในการออกแบบ




ลีลานาฏยศิลป์ ดังที่ปรากฏการออกแบบลีลานาฏยศิลป์ในตารางที่ 4.11 การทดลองปฏิบัติการ
สร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ ครั้งที่ 4



ตารางที่ 4.11: การทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ ครั้งที่ 4
ที่มาของภาพและตาราง: ผู้วิจัย


องก์ที่ 1 ฉากที่ 1 เบิกโรงออกแขก	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>นักแสดงชายและหญิงที่รับบทเป็นนักแสดงเบิกโรงออกแขก ออกมาเต้นระบำที่ด้านหน้าเวที</p>	<p>ผู้วิจัยได้นำแนวคิดการแสดงเบิกโรงตามวัฒนธรรมทางการแสดงของไทย ที่มีมาแต่โบราณ โดยมักจะมีการแสดงเบิกโรงมหรสพต่าง ๆ ก่อนที่จะเริ่มรายการแสดงเรื่องหลัก ทั้งนี้ผู้วิจัยได้นำการแสดงออกแขกมาจัดแสดงเพื่อเป็นการดึงดูดความสนใจของผู้ชม และสื่อให้ผู้ชมได้รับรู้ว่าการแสดงกำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว ประกอบกับแนวคิดในการสอดแทรกการเต้นแบบสมัยนิยมผสมผสานกับการแสดงออกแขกโดยใช้การบรรเลงดนตรีในจังหวะแรพ (Rap) ซึ่งนักแสดงจะเคลื่อนไหวร่างกายไปตามจังหวะ ทั้งนี้การแสดงเบิกโรงออกแขกจะเป็นการเปิดการแสดงครั้งแรก ก่อนที่จะเริ่มฉากสัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ในลำดับต่อไป</p>


องก์ที่ 1 ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
	<p>ผู้วิจัยได้นำเสนอการออกแบบลีลานาฏยศิลป์โดยการคำนึงถึงความเรียบง่าย และการเคลื่อนไหวด้วยท่าทางในชีวิตประจำวัน ตาม</p>




องค์ที่ 1 ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรชายและพิธีกรหญิง กล่าวเปิดงานสัมมนา พร้อมกับเคลื่อนไหวร่างกาย ด้วยลีลานาฏศิลป์</p>	<p>แนวคิดของนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ ประกอบกับการแสดงอารมณ์และบทพูดของนักแสดง ตามรูปแบบของการแสดงละคร</p>
 <p>นักแสดงชายที่รับบทเป็นประธานในพิธีกล่าวเปิดงานสัมมนา</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดง ในตอนที่ประธานกล่าวเปิดงานสัมมนา โดยบทพูดของนักแสดงมีการกล่าวถึงประเด็นของการเสียดสีสังคม เรื่องความเพิกเฉยในการกระทำผิด จริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ความยุติธรรม และการปลูกฝังความรู้ ควบคู่คุณธรรมในสถาบันการศึกษา</p>
	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดง โดยการเล่าเรื่องราวที่น่าเสนอ ปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิด จริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ทั้ง 10 ประการ ผ่านนักแสดงที่รับบท เป็นผู้ทรงคุณวุฒิในแวดวงวิชาการ ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำผิด</p>



องค์ที่ 1 ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรชายและพิธีกรหญิง กล่าวเชิญนักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ในแวดวงวิชาการทั้ง 3 คน และนักแสดงที่รับบทเป็นประธาน ขึ้นมาร่วมเสวนาบนเวที</p>	<p>จริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ได้แก่ นักวิจัย อาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ และประธานสอบ วิทยานิพนธ์ เป็นต้น</p>
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงเดินเคลื่อนที่มายังจุดกึ่งกลางบนเวที และตั้งประเด็นคำถามแรก</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดง เพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงความหมายของจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็น พิธีกรหญิงที่กล่าวว่า “จริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์คืออะไร”</p>
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในแวดวงวิชาการ</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดง เพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงความหมายของจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในแวดวงวิชาการที่กล่าวว่า “จริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ คือ ธรรมหรือกฎของการวิจัย โดยผ่านกระบวนการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนาฏศิลป์ ทั้งงานวิจัยใน</p>



องก์ที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
<p>เดินเคลื่อนที่มายังจุดกึ่งกลางบนเวที และตอบคำถามแรก ในขณะที่นักแสดงคนอื่น ๆ เดินเข้ามาล้อมรอบ ในลักษณะการแปรแถวเป็นรูปครึ่งวงกลม</p>	<p>รูปแบบของผลงานสร้างสรรค์ และรูปแบบของเอกสาร”</p>
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรชาย เดินเคลื่อนที่มาที่ด้านหน้าเวที และตั้งประเด็นคำถามที่สอง</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดง เพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ที่เกิดขึ้นจริงในสังคม ผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรชายที่กล่าวว่า “เราให้ความสำคัญกับคำว่า ความรู้คู่คุณธรรม แต่ก็พบว่ามีการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์อยู่เสมอ ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร”</p>
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในแวดวงวิชาการ เดินเคลื่อนที่มายังจุดกึ่งกลางบนเวที และตอบคำถามที่สอง ในขณะที่นักแสดงคนอื่น ๆ ค่อย ๆ หันหลังไปที่ละคน แล้วเดินถอยหลังเข้ามาล้อมรอบในลักษณะการแปรแถวเป็นรูปครึ่งวงกลม เมื่อจบบทพูดที่ถูกกล่าวเข้าไปเข้ามาเป็นครั้งสุดท้ายที่ว่า “มันมีอะไรที่ซ่อนอยู่ มันมีอะไรที่ซ่อนเร้น มันมีเบื้องลึก มันมีเบื้องหลัง” นักแสดงทุกคนบนเวทีจะหยุดนิ่ง</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดง เพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ที่เกิดขึ้นจริงในสังคม ผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในแวดวงวิชาการที่กล่าวคำสำคัญไว้ว่า “มันมีอะไรที่ซ่อนอยู่ มันมีอะไรที่ซ่อนเร้น มันมีเบื้องลึก มันมีเบื้องหลัง” ทั้งนี้ผู้วิจัยได้มุ่งเน้นความสำคัญในประเด็นที่นักแสดงกำลังสื่อสาร โดยการกล่าวบทพูดที่เป็นคำสำคัญอย่างซ้ำไปซ้ำมา</p>



องค์ที่ 1 ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิง เดินเคลื่อนที่มายังด้านหน้าบริเวณจุดกึ่งกลางบนเวที และตั้งประเด็นคำถามที่สาม</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ในประเด็นเรื่องระบบอาวุโส ผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงที่กล่าวว่า “ท่านคิดว่าระบบอาวุโสส่งผลอย่างไรต่อการวิจัยทางนาฏศิลป์”</p>
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในแวดวงวิชาการ เดินเคลื่อนที่ไปบริเวณโดยรอบเวที และตอบคำถามที่สาม ในขณะที่นักแสดงคนอื่น ๆ ค่อย ๆ ทำท่าทางเอามือหรือเท้ากดทับไปที่ร่างกายของกัน และกัน โดยสลับกันปฏิบัติท่าทางอย่างซ้ำไปซ้ำมา เมื่อจบบทพูดที่ถูกกล่าวซ้ำไปซ้ำมาเป็นครั้งสุดท้ายที่ว่า “ความเหลื่อมล้ำ ความไม่เท่าเทียม ความไม่เสมอภาค” นักแสดงทุกคนบนเวทีจะหยุดนิ่ง</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ในประเด็นเรื่องระบบอาวุโส ผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในแวดวงวิชาการที่กล่าวสำคัญไว้ว่า “ความเหลื่อมล้ำ ความไม่เท่าเทียม ความไม่เสมอภาค” ทั้งนี้ผู้วิจัยได้มุ่งเน้นความสำคัญในประเด็นที่นักแสดงกำลังสื่อสารโดยการกล่าวบทพูดที่เป็นคำสำคัญอย่างซ้ำไปซ้ำมา</p>



องก์ที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรชาย เดินเคลื่อนที่มายังด้านหน้าบริเวณจุดกึ่งกลางบนเวที และตั้งประเด็นคำถามที่สี่</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ในประเด็นเรื่องระบบพวกพ้อง ผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรชายที่กล่าวว่า “อย่างไรครับ”</p>
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในแวดวงวิชาการยืนอยู่ที่จุดกึ่งกลางของเวที และตอบคำถามที่สี่ ในขณะที่นักแสดงคนอื่นยืนกอดคอกัน ล้อมรอบเป็นวงกลม จากนั้นก็ทำการบวมและเปล่งเสียงร้องเพลงบวมออกมาพร้อมกัน โดยปฏิบัติท่าทางอย่างซ้ำไปซ้ำมา เมื่อจบบทพูดที่ถูกกล่าวซ้ำไปซ้ำมา เป็นครั้งสุดท้ายที่ว่า “เล่นพรรค เล่นพวก” นักแสดงทุกคนบนเวทีจะหยุดนิ่ง</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ในประเด็นเรื่องระบบพวกพ้อง ผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในแวดวงวิชาการที่กล่าวสำคัญไว้ว่า “เล่นพรรค เล่นพวก” ทั้งนี้ผู้วิจัยได้มุ่งเน้นความสำคัญในประเด็นที่นักแสดงกำลังสื่อสารโดยการกล่าวบทพูดที่เป็นคำสำคัญอย่างซ้ำไปซ้ำมา</p>




องค์ที่ 1 ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิง เดินเคลื่อนที่มายังบริเวณด้านหน้าเวที และตั้งประเด็นคำถามที่หา</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ในประเด็นเรื่องผลประโยชน์ส่วนตน ผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิง ที่กล่าวว่า “มันจะเกี่ยวข้องกับ การคาดหวังผลประโยชน์หรือเปล่าคะ”</p>
  <p>นักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในแวดวงวิชาการ 1 คน และนักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิง ทำท่าทางจับมือ กอดกัน และการร่วมรักทางเพศ และตอบคำถามที่หา ในขณะที่นักแสดงคนอื่นยืนนิ่งเป็นแถวหน้ากระดาน จากนั้นนักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในแวดวง</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ในประเด็นเรื่องผลประโยชน์ส่วนตน ผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในแวดวงวิชาการ และพิธีกรหญิง ที่กล่าวคำสำคัญไว้ว่า “ผลประโยชน์” และนักแสดงคนอื่น ๆ ที่กล่าวคำสำคัญ อีกคำหนึ่งว่า “ประจบสอพลอ” ทั้งนี้ผู้วิจัยได้มุ่งเน้นความสำคัญในประเด็นที่นักแสดงกำลังสื่อสาร โดยการกล่าวบทพูดที่เป็นคำสำคัญอย่างซ้ำไปซ้ำมา</p>

องค์ที่ 1 ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
<p>วิชาการ 1 คน และนักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิง ที่กล่าวไว้ในข้างต้น เดินจับมือกันก้าวเดินขึ้นไปบนหลังของนักแสดงคนอื่น ๆ พร้อมกับกล่าวบทพูดที่ว่า “ผลประโยชน์” ในขณะที่นักแสดงคนอื่น ๆ เมื่อตนเองโดนเหยียบหลังก็จะกล่าวบทพูดที่ว่า “ประจบสอพลอ” โดยปฏิบัติท่าทางอย่างซ้ำไปซ้ำมา เมื่อจบบทพูดที่ถูกกล่าวซ้ำไปซ้ำมาเป็นครั้งสุดท้ายที่ว่า “ผลประโยชน์” และ “ประจบสอพลอ” นักแสดงทุกคนบนเวทีจะหยุดนิ่ง</p>	
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงเดินเคลื่อนที่มายังบริเวณด้านหน้าเวที และตั้งประเด็นคำถามที่หก</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดง เพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ในประเด็นเรื่องการเกรงกลัวต่ออำนาจที่เหนือกว่าผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงที่กล่าวว่า “หรือจะเป็นการเกรงกลัวต่ออำนาจที่เหนือกว่า”</p>
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิผู้ชายในแวดวงวิชาการ 3 คน และนักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงและพิธีกรชาย ร่วมกันตอบคำถามที่หก โดยกล่าวบทพูดที่ว่า “อำนาจ” พร้อมกับทำท่าทางที่แสดงถึงการประทุษร้ายต่อนักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิผู้หญิงอีก 1 คน</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดง เพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ในประเด็นเรื่องการเกรงกลัวต่ออำนาจที่เหนือกว่าผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิผู้ชายในแวดวงวิชาการ 3 คน และนักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงและพิธีกรชาย ที่กล่าวคำสำคัญไว้ว่า “อำนาจ” และนักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิผู้หญิงในแวดวงวิชาการ 1 คน ที่กล่าวคำสำคัญอีกคำหนึ่งว่า “ความกลัว”</p>

องค์ที่ 1 ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
<p>ประกอบกับการเคลื่อนไหวล้อมรอบเป็นลักษณะวงกลม ในขณะที่นักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้หญิงที่ได้กล่าวมา ทำท่าทางลอนลานและแสดงความรู้สึกหวาดกลัว พร้อมกับกล่าวบทพูดที่ว่า “ความกลัว” โดยนักแสดงทั้งหมดปฏิบัติท่าทางอย่างซ้ำไปซ้ำมา เมื่อจบบทพูดที่ถูกกล่าวซ้ำไปซ้ำมาเป็นครั้งสุดท้ายที่ว่า “อำนาจ” นักแสดงทุกคนบนเวทีจะหยุดนิ่ง</p>	<p>ทั้งนี้ผู้วิจัยได้มุ่งเน้นความสำคัญในประเด็นที่นักแสดงกำลังสื่อสาร โดยการกล่าวบทพูดที่เป็นคำสำคัญอย่างซ้ำไปซ้ำมา</p>
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงเดินเคลื่อนที่ออกมาบริเวณด้านหน้าเวที และตั้งประเด็นคำถามที่เจ็ด</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ในประเด็นเรื่องการทำผิดกระบวนการ ผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงที่กล่าวว่า “เป็นไปได้ไหมคะว่าจะมีการทำผิดกระบวนการ”</p>
 <p>นักแสดงทุกคนวิ่งออกมาบริเวณด้านหน้าเวที แล้วแปรแถวเป็นแถวหน้ากระดาน จากนั้นนักแสดงที่รับบทเป็นประธานจะทำการสั่งระเบียบแถวเพื่อให้ทุกคนหันไปตามทิศทางที่กำหนด แต่นักแสดง 1 คนที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้หญิงในแวดวงวิชาการ 1 คน ปฏิบัติผิดคำสั่ง โดยหันหน้าไปในทิศทางตรงกันข้ามกับผู้อื่น จบลงด้วยนักแสดงทุกคนนั่งลงในลักษณะแถวหน้ากระดานแล้วหยุดนิ่ง</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ในประเด็นเรื่องการทำผิดกระบวนการ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้มุ่งเน้นความสำคัญในประเด็นที่นักแสดงกำลังสื่อสาร โดยการปฏิบัติท่าทางอย่างซ้ำไปซ้ำมา</p>


องค์ที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงเดินเคลื่อนที่มายังบริเวณด้านหน้าเวที และตั้งประเด็นคำถามที่แปด</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ในประเด็นเรื่องการละเมิด ผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงที่กล่าวว่า “มีใครเคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ (พร้อมกับอุทานออกมา) ถูกละเมิดทางวิชาการบ้างหรือเปล่าคะ”</p>
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในแวดวงวิชาการยืนอยู่ที่จุดกึ่งกลางของเวที จากนั้นก็เคลื่อนที่ไปโดยรอบพื้นที่แสดง และตอบคำถามที่แปด ในขณะที่นักแสดงคนอื่น ทำท่าทางเคลื่อนไหวด้วยลีลานาฏศิลป์ ในลักษณะที่คัดลอกท่าทางกันต่อมาเป็นทอด ๆ โดยปฏิบัติท่าทางอย่างซ้ำไปซ้ำมา เมื่อจบบทพูดที่ถูกกล่าวซ้ำไปซ้ำมาเป็นครั้งสุดท้ายที่ว่า “มันก็เหมือนการก๊อปปี้ ลอกกัน เหมือนกัน เป๊ะ ๆ” นักแสดงทุกคนบนเวทีจะหยุดนิ่ง</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ในประเด็นเรื่องการละเมิด ทั้งนี้ผู้วิจัยได้มุ่งเน้นความสำคัญในประเด็นที่นักแสดงกำลังสื่อสาร โดยการทำท่าทางอย่างซ้ำไปซ้ำมา</p>
	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ในประเด็น</p>

องค์ที่ 1 ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรชายเดินเคลื่อนที่ออกมาบริเวณด้านหน้าเวที และตั้งประเด็นคำถามที่แก้</p>	<p>เรื่องการปิดบังซ่อนเร้นข้อมูล เพื่อประโยชน์อันมิชอบในงานวิจัย ผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรชายที่กล่าวว่า “มันจะมีพวกแอบจิตบ้างไหมครับ”</p>
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นประธานยืนอยู่ พร้อมกับทำท่าทางปิดบังส่วนต่าง ๆ ของร่างกายตนเอง และตอบคำถามที่แก้ โดยกล่าวบทพูดที่ว่า “ปิดบังซ่อนเร้น” ในขณะที่นักแสดงคนอื่น ๆ ทำท่าทางปิดบังส่วนต่าง ๆ ของร่างกายนักแสดงที่รับบทเป็นประธาน พร้อมกับเคลื่อนที่ไปโดยรอบเป็นวงกลม โดยนักแสดงทุกคนบนเวทีปฏิบัติท่าทางอย่างซ้ำไปซ้ำมา เมื่อจบบทพูดที่ถูกกล่าวซ้ำไปซ้ำมาเป็นครั้งสุดท้ายที่ว่า “ปิดบังซ่อนเร้น” นักแสดงทุกคนบนเวทีจะหยุดนิ่ง</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ในประเด็นเรื่องการปิดบังซ่อนเร้นข้อมูล เพื่อประโยชน์อันมิชอบในงานวิจัย ทั้งนี้ผู้วิจัยได้มุ่งเน้นความสำคัญในประเด็นที่นักแสดงกำลังสื่อสาร โดยการปฏิบัติท่าทางอย่างซ้ำไปซ้ำมา</p>
	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ในประเด็นเรื่องการเอื้อประโยชน์ให้กับผู้ที่มี</p>


องค์ที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
	<p>อิทธิพลผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงที่กล่าวว่า “แบบนี้ก็เข้าข่ายการเอื้อประโยชน์ให้กับผู้มีอิทธิพลหรือเปล่าคะ”</p>
<p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงเดินเคลื่อนที่ออกมาบริเวณด้านหน้าเวที และตั้งประเด็นคำถามที่สลับ</p>	
	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ในประเด็นเรื่องการเอื้อประโยชน์ให้กับผู้มีอิทธิพล ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้มุ่งเน้นความสำคัญในประเด็นที่นักแสดงกำลังสื่อสารโดยการปฏิบัติท่าทางอย่างซ้ำไปซ้ำมา</p>
<p>นักแสดงที่รับบทเป็นประธานยืนอยู่ พร้อมกับตอบคำถามที่สลับ โดยกล่าวบทพูดที่ว่า “เอาอกเอาใจ เลียแข้งเลียขา” ในขณะที่นักแสดงคนอื่น ๆ ทำท่าทางบิบนวดและกอดรัดนักแสดงที่รับบทเป็นประธาน โดยนักแสดงทุกคนบนเวทีปฏิบัติท่าทางอย่างซ้ำไปซ้ำมา เมื่อจบบทพูดที่ถูกกล่าวซ้ำไปซ้ำมาเป็นครั้งสุดท้ายที่ว่า “เอาอกเอาใจ เลียแข้งเลียขา” นักแสดงทุกคนบนเวทีจะหยุดนิ่ง</p>	
	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ในประเด็นเรื่องการใช้พื้นที่ในงานวิจัยเพื่อทำลายผู้อื่น ผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรชายที่กล่าวว่า</p>


องค์ที่ 1 ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
<p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรชายเดินเคลื่อนที่ออกมาบริเวณด้านหน้าเวที และตั้งประเด็นคำถามที่สับสน</p>	<p>“แบบนี้ก็เป็นการอาศัยพื้นที่ในงานวิจัยเพื่อทำลายผู้อื่นหรือเปล่าครับ”</p>
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในแวดวงวิชาการ 1 คน ทำท่าทางเหยียบย่ำทำลายผู้อื่นด้วยการเตะ การเหยียบ และการดึงศีรษะ ด้วยการปฏิบัติท่าทางที่เข้าไปเข้ามา พร้อมกับตอบคำถามที่สับสน โดยกล่าวบทพูดที่ว่า “ทำลาย” อย่างเข้าไปเข้ามา ในขณะที่นักแสดงคนอื่น ๆ เคลื่อนไหวร่างกายหลีกเลี่ยงไปตามพื้นที่แสดงโดยรอบเวที เมื่อถูกเหยียบย่ำทำลายก็จะแสดงอาการความเจ็บปวด เมื่อจบบทพูดที่ถูกกล่าวเข้าไปเข้ามาเป็นครั้งสุดท้ายที่ว่า “ทำลาย” นักแสดงทุกคนบนเวทีจะหยุดนิ่ง</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ในประเด็นเรื่องการใช้พื้นที่ในงานวิจัยเพื่อทำลายผู้อื่น ทั้งนี้ผู้วิจัยได้มุ่งเน้นความสำคัญในประเด็นที่นักแสดงกำลังสื่อสารโดยการปฏิบัติท่าทางอย่างเข้าไปเข้ามา</p>
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงตั้งประเด็นคำถามที่สับสน</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ในประเด็นเรื่องการละเว้นหน้าที่ของกรรมการผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงที่กล่าวว่า “ตายแล้ว ผู้ประเมินไปสมรู้ร่วมคิดด้วย”</p>

องก์ที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>นักแสดงทุกคนทำท่าทางปิดหู ปิดตา ปิดจมูก และปิดปากของตนเองอย่างซ้ำไปซ้ำมา พร้อมกับเดินเคลื่อนไหวไปโดยรอบพื้นที่แสดง และตอบคำถามที่สลิปสองด้วยบทพูดที่ว่า “ปิดหู ปิดตา ปิดจมูก ปิดปาก” จากนั้นทุกคนจะค่อย ๆ เดินกลับเข้าไปที่ด้านหลังเวที</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดง เพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ในประเด็นเรื่องการละเว้นหน้าที่ของกรรมการ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้มุ่งเน้นความสำคัญในประเด็นที่นักแสดงกำลังสื่อสาร โดยการปฏิบัติท่าทางอย่างซ้ำไปซ้ำมา</p>

องก์ที่ 1	
ฉากที่ 3 นางงามจริยธรรม	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นนางงามคนที่ 1 เดินออกมาปรากฏตัวอยู่หน้าเวที</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงในฉากที่ 2 นางงามจริยธรรม โดยอาศัยแนวคิดการปะติดปะตงการแสดงแต่ละฉากในองก์ที่ 1 เพื่อเรียงร้อยเป็นบทการแสดง ทั้งนี้ในการแสดงแต่ละฉากจะอยู่ภายใต้ประเด็นเดียวกัน คือจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ นอกจากนี้ผู้วิจัยได้คำนึงถึงแนวคิดของนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ ในการสื่อสารเรื่องจริยธรรมผ่านการประกวดนางงาม ซึ่งเรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ และเรื่องของนางงามเป็น</p>

องค์กรที่ 1	
ฉากที่ 3 นางงามจริยธรรม	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
	สิ่งที่ขัดแย้งกัน แต่สามารถนำมาใช้สื่อสารร่วมกันในการแสดงได้
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นนางงามคนที่ 2 เดินออกมาปรากฏตัวอยู่หน้าเวที</p>	การออกแบบลีลานาฏศิลป์ที่ใช้ความเรียบง่าย และการเคลื่อนไหวท่าทางในชีวิตประจำวัน ตามแนวคิดของนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นนางงามคนที่ 3 เดินออกมาปรากฏตัวอยู่หน้าเวที</p>	การออกแบบลีลานาฏศิลป์ที่ใช้ความเรียบง่าย และการเคลื่อนไหวท่าทางในชีวิตประจำวัน ตามแนวคิดของนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่
	จากประเด็นคำถามว่า “การเป็นนักวิจัยที่ดี ควรคำนึงถึงหลักปฏิบัติในการวิจัยอย่างไร” ซึ่งนางงามคนที่ 1 ได้นำเสนอเรื่องการอ้างอิงข้อมูลตามหลักการวิจัย และการใช้พื้นที่งานวิจัย

องค์ที่ 1 ฉากที่ 3 นางงามจริยธรรม	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นนางงามทั้ง 3 คน ตอบคำถามเรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์</p>	<p>เพื่อทำลายผู้อื่น โดยตนเองเป็นผู้ถูกกระทำ นางงามคนที่ 2 ได้นำเสนอเรื่องการอ้างอิงข้อมูลตามหลักการวิจัย และการละเมิดส่วนนางงามคนที่ 3 ได้นำเสนอเรื่องการละเมิด คือ การเอางานของผู้อื่นมาเป็นงานของตน การไม่ขออนุญาตและการไม่อ้างอิง ซึ่งตนเองเป็นผู้กระทำ ความผิด</p>
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรประกาศผลการประกวด ในขณะที่บนเวทีเกิดความวุ่นวาย เพราะนักแสดงที่รับบทเป็นนางงามผู้เข้าประกวดทั้ง 3 คนนั้นได้ทะเลาะเบาะแว้งกัน เพื่อแย่งชิงมงกุฎ</p>	<p>เมื่อนักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรประกาศผลการประกวด ปรากฏว่าผู้ที่ได้รับรางวัลชนะเลิศกลับเป็นนางงามคนที่ 3 ซึ่งเป็นผู้กระทำ ความผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ แต่กลับได้รับเลือกเป็นนางงามจริยธรรม จึงเกิดความวุ่นวายบนเวที โดยนักแสดงคนที่ 3 ได้กล่าวถึงการละเว้นหน้าที่ของกรรมการ คือ การละเลยของกรรมการในการตรวจสอบและควบคุมคุณภาพของผลงานวิจัย จึงได้ตัดสินผลการประกวดอย่างไม่เป็นธรรม</p>
	<p>ผู้วิจัยต้องการสะท้อนแนวคิดเรื่องความเชื่อในสิ่งที่เหนือธรรมชาติ ซึ่งเป็นสิ่งที่แฝงอยู่ในบริบทของสังคมไทย ผ่านเรื่องวิญญานและภูแห่งกรรมที่ผู้กระทำ ความผิดจะต้องได้รับผลกระทบตอบสนอง ดังนั้นจึงปรากฏภาพการแสดงที่มีวิญญานนัก</p>

องค์ที่ 1	
ฉากที่ 3 นางงามจริยธรรม	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
<p>นักแสดงชาย 1 คน ที่รับเป็นเป็นวิญญูณของนักเต้นชาย เดินออกมาปรากฏตัวที่ด้านหน้าเวที พร้อมกับจ้องมองนักแสดงคนอื่น ๆ ด้วยความโกรธแค้น จากนั้นก็ใช้ปืนกราดยิง จบลงด้วยนักแสดงคนอื่น ๆ ต่างวิ่งหนีกันอย่างสับสนอลหม่าน</p>	<p>เต้นชายออกมาเคลื่อนไหวลีลา นาฏยศิลป์สอดแทรกอยู่ในการแสดง</p>
องค์ที่ 2	
คำสาป	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>นักแสดงชายที่รับบทเป็นวิญญูณ นักเต้นชาย กำลังเต้นบัลเลต์อยู่ตรงกลางเวที โดยมีนักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรชาย พิธีกรหญิง ผู้ทรงคุณวุฒิ ในแวดวงวิชาการ และประธาน วังล้อมรอบเป็นวงกลม</p>	<p>ผู้วิจัยต้องการสะท้อนแนวคิดเรื่อง ความเชื่อในสิ่งที่เหนือธรรมชาติ ซึ่งเป็นสิ่งที่แฝงอยู่ในบริบทของสังคมไทย ผ่านเรื่องวิญญูณและกฎแห่งกรรมที่ผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับผลกระทบตอบสนอง โดยผู้กระทำความผิดคือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดจริยธรรมทางการวิจัย นาฏยศิลป์ ได้แก่ ผู้วิจัย อาจารย์ที่ปรึกษา ประธานสอบวิทยานิพนธ์ และกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ซึ่งจุดจบของ ผู้กระทำความผิด คือ การโดนสาปแช่งให้ตกนรก ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ออกแบบลีลานาฏยศิลป์ โดยคำนึงถึงทฤษฎีทางด้านทัศนศิลป์ คือ ศิลปะแห่งการหีบยืม กล่าวคือผู้วิจัยได้นำแนวคิดของศิลปินทางด้านนาฏยศิลป์ คือ มาเรียส เปติปา (Marius Petipa) มาใช้ในการออกแบบลีลานาฏยศิลป์</p>

6) สรุปผลการปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ครั้งที่ 4

จากตารางที่ 4.11 การทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ครั้งที่ 4 ผู้วิจัยได้ออกแบบลีลานาฏศิลป์โดยใช้ลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวัน ประกอบกับการคำนึงถึงความเรียบง่ายตามแนวคิดของนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ การเต้นเบิกโรงออกแขก การเต้นแบบสมัยนิยม และการเต้นบัลเลต์ รวมทั้งการแสดงอารมณ์ สีหน้า และความรู้สึกที่ชัดเจนแบบการละคร ทั้งนี้การออกแบบลีลานาฏศิลป์ผู้วิจัยได้คำนึงถึงการสื่อสารประเด็นจริยธรรมทางการศึกษานาฏศิลป์ โดยใช้ลีลานาฏศิลป์เป็นเครื่องมือในการสื่อสารสู่ผู้ชม

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้สรุปปัญหาที่พบในการปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ครั้งที่ 4 และการวิเคราะห์แนวทางในการแก้ไขปัญหา เพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางในการทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งต่อไป ดังปรากฏอยู่ในตารางที่ 4.12 ปัญหาและแนวทางการแก้ไขผลงาน ในการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 4 ซึ่งผู้วิจัยได้อธิบายรายละเอียดไว้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.12: ปัญหาและแนวทางการแก้ไขผลงาน ในการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 4
ที่มา: ผู้วิจัย

องค์ประกอบในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์	ประเด็นปัญหา	แนวทางการปรับปรุง
การออกแบบบทการแสดง	ผู้วิจัยไม่พบประเด็นปัญหา	
การคัดเลือกนักแสดง	ผู้วิจัยไม่พบประเด็นปัญหา	
การออกแบบลีลานาฏศิลป์	ลีลานาฏศิลป์ในรูปแบบต่าง ๆ ไม่มีความหลากหลาย	ในการออกแบบลีลานาฏศิลป์ครั้งต่อไป ผู้วิจัยจะนำลีลานาฏศิลป์ที่มีความหลากหลายและแตกต่างกันมาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงาน

จากปัญหาที่พบในการปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ครั้งที่ 4 และแนวทางในการแก้ไขปัญหา ดังตารางที่ 4.12 ผู้วิจัยจะนำไปใช้เป็นแนวทางในการทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งต่อไป

4.2.1.4 การทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งที่ 5

จากปัญหาที่ผู้วิจัยได้พบในการปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งที่ 4 และแนวทางในการแก้ไขปัญหา ผู้วิจัยได้นำมาปรับปรุงการทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ครั้งที่ 5 นี้ โดยในแต่ละองค์ประกอบการแสดงที่จะปรากฏอยู่ในการทดลองครั้งนี้ จะมีบางส่วนที่ผู้วิจัยยังคงรักษาไว้ในบางส่วนอาจมีการปรับปรุงแก้ไข หรือในบางส่วนอาจมีการสร้างสรรค์ขึ้นเพิ่มเติม เพื่อพัฒนาการทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ในครั้งนี้ 5 ให้มีความสมบูรณ์เปรียบเสมือนการแสดงจริงทุกประการ ดังที่ผู้วิจัยจะได้อธิบายรายละเอียดในลำดับต่อไป

1) การออกแบบบทการแสดงครั้งที่ 5

จากการออกแบบบทการแสดงในครั้งนี้ 5 นี้ ผู้วิจัยยังคงมุ่งประเด็นสำคัญเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ทั้ง 10 ประการที่ได้กล่าวไว้ในข้างต้น ดังนั้นในการวางโครงสร้างบทการแสดงครั้งที่ 5 นี้ ผู้วิจัยจึงยังคงรักษาความสำคัญของปัจจัยดังกล่าวทั้ง 10 ประการไว้เช่นเดิม การแสดงแบ่งออกเป็น 2 องก์ ประกอบด้วย องก์ที่ 1 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ได้แก่ ฉากที่ 1 เบิกโรงออกแขก ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ และฉากที่ 3 นางงามจริยธรรม จบลงด้วยองก์ที่ 2 คำสาป

2) การคัดเลือกนักแสดงครั้งที่ 5

ในการคัดเลือกนักแสดงครั้งที่ 5 นี้ ผู้วิจัยจึงได้คัดเลือกนักแสดงเพิ่มเติมตามบทบาทของนักแสดง โดยที่ผู้วิจัยได้คัดเลือกนักแสดงที่มีความสามารถหลากหลายในทักษะด้านศิลปะการแสดง เช่น ทักษะการแสดงละคร ทักษะการเต้นแบบร่วมสมัย ทักษะการเต้นบัลเลต์ ทักษะการเต้นโมเดิร์นบัลเลต์ ทักษะการเต้นแจ๊ส และทักษะการเต้นแบบสมัยนิยม ซึ่งประกอบไปด้วยนักแสดงหญิงจำนวน 2 คน และนักแสดงชายจำนวน 9 คน ซึ่งผู้วิจัยยังคงใช้เกณฑ์ในการคัดเลือกนักแสดงเหมือนกับการคัดเลือกนักแสดงในครั้งที่ผ่านมา ซึ่งปรากฏรายชื่อนามของนักแสดงดังตารางที่ 4.13 นักแสดงในการปฏิบัติการทดลองสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งที่ 5

ตารางที่ 4.13: นักแสดงในการปฏิบัติการทดลองสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งที่ 5
ที่มาของภาพและตาราง: ผู้วิจัย

ภาพของนักแสดง	ชื่อ - นามสกุล และสังกัดสถาบันการศึกษา	ความสามารถ
	<p>นางสาวจตุพร ซ่อนกลิ่น นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชานาฏศิลป์และ ศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทร เกษม</p>	<p>ทักษะทางด้านนาฏศิลป์และ ทักษะทางด้านศิลปะการ ละคร</p>
	<p>นายวีระยุทธ กัลปท นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชานาฏศิลป์และ ศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทร เกษม</p>	<p>ทักษะทางด้านนาฏศิลป์และ ทักษะทางด้านศิลปะการ ละคร</p>
	<p>นายชัยนันท์ ยะปัญญา นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชานาฏศิลป์และ ศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทร เกษม</p>	<p>ทักษะทางด้านนาฏศิลป์และ ทักษะทางด้านศิลปะการ ละคร</p>

ภาพของนักแสดง	ชื่อ - นามสกุล และสังกัดสถาบันการศึกษา	ความสามารถ
	<p>นายเอกชัย คำเล็ก นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชานาฏศิลป์และ ศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทร เกษม</p>	<p>ทักษะทางด้านนาฏศิลป์และ ทักษะทางด้านศิลปะการ ละคร</p>
	<p>นายภาณุพันธ์ กันหาทอง นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชานาฏศิลป์และ ศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทร เกษม</p>	<p>ทักษะทางด้านนาฏศิลป์และ ทักษะทางด้านศิลปะการ ละคร</p>
	<p>นายสุเมธ ทรัพย์เจริญ นักแสดงอิสระ</p>	<p>ทักษะทางด้านนาฏศิลป์และ ทักษะทางด้านศิลปะการ ละคร</p>
	<p>นายพัชระ เตียวสหธนกุล นักแสดงอิสระ</p>	<p>ทักษะทางด้านนาฏศิลป์และ ทักษะทางด้านศิลปะการ ละคร</p>

ภาพของนักแสดง	ชื่อ - นามสกุล และสังกัดสถาบันการศึกษา	ความสามารถ
	นายศิวพน กาญจนภักดิ์ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชา ศิลปะการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ	ทักษะทางด้านนาฏยศิลป์และ ทักษะทางด้านศิลปะการ ละคร
	นายรัฐกร พันธรัักษ์ นักแสดงอิสระ	ทักษะทางด้านศิลปะการ ละคร
	นายคุณวัฒน์ อุ่นแท่น นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชา ศิลปะการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ	ทักษะทางด้านนาฏยศิลป์และ ทักษะทางด้านศิลปะการ ละคร
	นางสาวมนทิรา มะโนรินทร์ นิสิตระดับปริญญาโท คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	ทักษะทางด้านนาฏยศิลป์และ ทักษะทางด้านศิลปะการ ละคร

3) การออกแบบลีลานาฏยศิลป์ ครั้งที่ 5

การออกแบบลีลานาฏยศิลป์ครั้งที่ 5 ผู้วิจัยได้การออกแบบลีลานาฏยศิลป์ โดยยังคงใช้ลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวัน การคำนึงถึงความเรียบง่ายตามแนวคิดของนาฏยศิลป์หลังสมัยใหม่ การเต้นระบำเบิกโรงออกแขก การเต้นแจ๊ส การเต้นร่วมสมัย การเต้นบัลเลต์ การเต้นโมเดิร์นบัลเลต์ และการเต้นแบบสมัยนิยม เพื่อแสดงถึงตัวตนของศิลปินผู้ริเริ่มผลงาน

ทางด้านนาฏศิลป์ทั้ง 4 ท่าน ได้แก่ ไมเคิล โฟคีน (Michel Fokine) มาเรียส เปติปา (Marius Petipa) บ็อบ ฟอสซี (Bob Fosse) และนราพงษ์ จรัสศรี ดังที่ปรากฏอยู่ในตารางที่ 4.14 การทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ครั้งที่ 5


ตารางที่ 4.14: การทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ครั้งที่ 5
ที่มาของภาพและตาราง: ผู้วิจัย



องค์ที่ 1 ฉากที่ 1 เบิกโรงออกแขก	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>นักแสดงชายและหญิงที่รับบทเป็นผู้แสดงเบิกโรงออกแขก เต้นระบำอยู่ที่จุดกึ่งกลางบริเวณหน้าม่านที่ด้านหน้าเวที</p>	<p>ผู้วิจัยได้นำแนวความคิดการแสดงเบิกโรงตามวัฒนธรรมทางการแสดงของไทยที่มีมาแต่โบราณ โดยมักจะมีการแสดงเบิกโรงมหรสพต่าง ๆ ก่อนที่จะเริ่มรายการแสดงเรื่องหลัก ทั้งนี้ผู้วิจัยได้นำการแสดงออกแขกมาจัดแสดง เพื่อเป็นการดึงดูดความสนใจของผู้ชม และสื่อให้ผู้ชมได้รับรู้ว่าการแสดงกำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว โดยการนำเสนอการแสดงเบิกโรงออกแขก ก่อนที่จะเริ่มฉากสัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ในลำดับต่อไป นอกจากนี้ผู้วิจัยได้สร้างสรรค์เนื้อเพลงประกอบการแสดงขึ้นใหม่ ซึ่งมีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ทั้ง 10 ประการ อันเป็นประเด็นสำคัญที่ผู้วิจัยต้องการสื่อสารสู่ผู้ชมและนับว่าเป็นหัวใจสำคัญของงานวิจัยฉบับนี้</p>
	<p>ผู้วิจัยได้นำแนวความคิดการแสดงเบิกโรงตามวัฒนธรรมทางการแสดงของไทยที่มีมาแต่โบราณ โดยมักจะมีการแสดงเบิกโรงมหรสพต่าง ๆ ก่อนที่จะเริ่มรายการแสดงเรื่องหลัก ทั้งนี้ผู้วิจัยได้นำการแสดงออกแขกมาจัดแสดง เพื่อเป็น</p>



องก์ที่ 1 ฉากที่ 1 เบิกโรงออกแขก	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>นักแสดงชายและหญิงเต้นระบำอยู่ที่จุดกึ่งกลางบริเวณหน้าม่านที่ด้านหน้าเวที โดยนักแสดงหญิงอยู่ด้านหน้าของนักแสดงชาย ในลักษณะแฉกตอนลึก</p>	<p>การดึงดูดความสนใจของผู้ชม และสื่อให้ผู้ชมได้รู้ว่าการแสดงกำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว โดยการนำเสนอการแสดงเบิกโรงออกแขก ก่อนที่จะเริ่มฉากสัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ในลำดับต่อไป นอกจากนี้ผู้วิจัยได้สร้างสรรค์เนื้อเพลงประกอบการแสดงขึ้นใหม่ ซึ่งมีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ทั้ง 10 ประการ อันเป็นประเด็นสำคัญที่ผู้วิจัยต้องการสื่อสารสู่ผู้ชมและนับว่าเป็นหัวใจสำคัญของงานวิจัยฉบับนี้</p>
 <p>นักแสดงชายและหญิงเต้นระบำอยู่ที่มุมซ้ายและมุมขวาทั้งสองด้านของเวที บริเวณหน้าม่านที่ด้านหน้าเวที</p>	<p>ผู้วิจัยได้นำแนวคิดการแสดงเบิกโรงตามวัฒนธรรมทางการแสดงของไทย ที่มีมาแต่โบราณ โดยมักจะมีการแสดงเบิกโรงมหรสพต่าง ๆ ก่อนที่จะเริ่มรายการแสดงเรื่องหลัก ทั้งนี้ผู้วิจัยได้นำการแสดงออกแขกมาจัดแสดง เพื่อเป็นการดึงดูดความสนใจของผู้ชม และสื่อให้ผู้ชมได้รู้ว่าการแสดงกำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว โดยการนำเสนอการแสดงเบิกโรงออกแขก ก่อนที่จะเริ่มฉากสัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ในลำดับต่อไป นอกจากนี้ผู้วิจัยได้สร้างสรรค์เนื้อเพลงประกอบการแสดงขึ้นใหม่ ซึ่งมีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ทั้ง 10 ประการ อันเป็น</p>

องค์ที่ 1 ฉากที่ 1 เบิกโรงออกแขก	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
	ประเด็นสำคัญที่ผู้วิจัยต้องการสื่อสารสู่ผู้ชมและนับว่าเป็นหัวใจสำคัญของงานวิจัยฉบับนี้
 <p>นักแสดงชายและหญิงเต้นระบำอยู่ที่มุมซ้ายและมุมขวาทั้งสองด้านของเวที บริเวณหน้าม่านที่ด้านหน้าเวที</p>	<p>ผู้วิจัยมีแนวคิดในการสอดแทรกการเต้นแบบสมัยนิยมผสมผสานกับการแสดงออกแขก โดยใช้การบรรเลงดนตรีในจังหวะแรพ (Rap) และนักแสดงก็เคลื่อนไหวร่างกายไปตามจังหวะที่สำคัญคือผู้วิจัยได้สร้างสรรค์เนื้อเพลงประกอบการแสดงในจังหวะแรพนี้ ซึ่งมีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัย นานุกยศิลป์ทั้ง 10 ประการ อันเป็นประเด็นสำคัญที่ผู้วิจัยต้องการสื่อสารสู่ผู้ชมและนับว่าเป็นหัวใจสำคัญของงานวิจัยฉบับนี้ ทั้งนี้การสื่อสารประเด็นจริยธรรมทางการวิจัยนานุกยศิลป์ประกอบกับการบรรเลงดนตรีและลีลนานุกยศิลป์ในจังหวะแรพนั้น พบว่ายังไม่เคยมีปรากฏที่ใดมาก่อน</p>
 <p>นักแสดงชายและหญิงเคลื่อนไหวที่กลับมาเต้นระบำอยู่ที่จุดกึ่งกลางบริเวณหน้าม่านที่ด้านหน้าเวที ในตอนจบการแสดง หลังจากนั้นนักแสดงชาย</p>	<p>ผู้วิจัยได้สร้างสรรค์การแสดงโดยนำแนวคิดเบื้องหน้าและเบื้องหลังการแสดงมาใช้ ในตอนที่นักแสดงชายและนักแสดงหญิงปฏิบัติท่าทางถอดเครื่องแต่งกายออก เพื่อสื่อให้ผู้ชมเห็นว่าการแสดงนานุกยศิลป์นั้น มิได้มีความสำคัญอยู่เพียงการแสดงบริเวณด้านหน้าเวที ซึ่งเป็นที่ประจักษ์แก่ผู้ชมเท่านั้น ทั้งนี้การแสดงนานุกยศิลป์จะประสบความสำเร็จได้ก็ต้องมีเบื้องหลังการแสดงที่ดี เช่น เบื้องหลังของศิลปิน</p>

องค์กรที่ 1 ฉากที่ 1 เบิกโรงออกแขก	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
และหญิงปฏิบัติท่าทางถอดเครื่องแต่งกายของตนเอง ออกที่ละชั้นต่อหน้าผู้ชมขณะทำการแสดง จากนั้น ก็เดินกลับเข้าไปที่ด้านหลังเวที	ผู้สร้างสรรค์ผลงาน เบื้องหลังของการทำงานฝ่ายฉาก เบื้องหลังของการทำงานฝ่ายออกแบบเครื่องแต่งกาย เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นจริยธรรมที่ปรากฏอยู่ในงานนาฏยศิลป์ กล่าวคือ การให้ความสำคัญกับเบื้องหน้าและเบื้องหลังอย่างเท่าเทียม



องค์กรที่ 1 ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>ม่านแดงถูกเปิดออกพร้อมกับเสียงปรากฏการณ์ฟ้าผ่า ภาพการแสดงที่ปรากฏคือมีนักแสดงหญิง 1 คน ที่รับบทเป็นวิญญาณของนักเต้นหญิง นั่งอยู่บนเก้าอี้บริเวณ จุดกึ่งกลางของเวที และบนระเบียงชั้น 2 ของโรงละคร จะมีนักแสดงชาย 1 คน ที่รับบทเป็นผู้คุมวิญญาณที่มีหน้าที่พิพากษา ผู้กระทำความผิด ยืนเท้าสะเอวทั้ง 2 ข้าง อยู่ตรงจุดกึ่งกลางของเวที นอกจากนี้ยังมีนักแสดงชายอีก 2 คน ที่รับบทเป็นวิญญาณนักเต้นชาย กำลังยืนโบกมืออยู่บนระเบียงชั้น 2 ของโรงละคร จากนั้นเมื่อเสียงปรากฏการณ์ฟ้าผ่าจบลง นักแสดงที่รับบทเป็นวิญญาณที่กล่าวมาทั้งหมดในข้างต้นจะเดินเคลื่อนที่ออกไปจากเวที</p>	ผู้วิจัยต้องการสะท้อนแนวคิดเรื่อง ความเชื่อในสิ่งที่เหนือธรรมชาติ ซึ่งเป็นสิ่งที่แฝงอยู่ในบริบทของสังคมไทย ผ่านเรื่องวิญญาณ และกฎแห่งกรรม ที่ผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับผลกระทบตอบสนอง ดังนั้นตลอดการแสดงตั้งแต่ต้นจนจบฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์พบว่า จะปรากฏภาพการแสดงที่มีเหล่าวิญญาณ นักเต้นหญิง และนักเต้นชาย ออกมาเคลื่อนไหวลีลานาฏยศิลป์ สอดแทรกอยู่ในการแสดงเสมอ


องค์ที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงและพิธีกรชาย ยืนปฏิบัติท่าทางแต่งตัวอยู่ที่บริเวณโพเดียม ในขณะที่นักแสดงที่รับบทเป็นเจ้าหน้าที่ประจำงานสัมมนาอีก 3 คน ปฏิบัติท่าทางที่แสดงถึงอาการร้อนรน และวิ่งไปบริเวณโดยรอบเวที เพราะต้องตามหาประธานการจัดงานสัมมนา</p>	<p>ผู้วิจัยได้สร้างสรรค การแสดง โดยนำแนวคิดเบื้องหน้าและเบื้องหลัง การแสดงมาใช้ในตอนก่อนเริ่มงานสัมมนา เพื่อให้ผู้ชมได้เห็นเบื้องหลังของบรรยากาศ ในการเตรียมงานสัมมนา ก่อนที่งานนั้น จะเริ่มขึ้น ทั้งนี้เพื่อสื่อให้เห็นว่า ในการแสดงนาฏยศิลป์ นั้น มิได้มีความสำคัญอยู่เพียงแต่ การแสดงบริเวณด้านหน้าเวที ซึ่งเป็นที่ประจักษ์แก่ผู้ชมเท่านั้น ทั้งนี้ การแสดงนาฏยศิลป์ จะประสบความสำเร็จได้ ก็ต้องมีเบื้องหลัง การแสดงที่ดี เช่น เบื้องหลังของศิลปิน ผู้สร้างสรรคผลงาน เบื้องหลังของ การทำงานฝ่ายฉาก เบื้องหลังของ การทำงานฝ่ายออกแบบเครื่องแต่งกาย เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นจริยธรรม ที่ปรากฏอยู่ในงานนาฏยศิลป์ กล่าวคือ การให้ความสำคัญกับเบื้องหน้า และเบื้องหลังอย่างเท่าเทียม</p>
 <p>นักแสดงชายที่รับบทเป็นประธาน ได้ขับรถจักรยานยนต์เข้ามาที่บริเวณด้านหน้าเวที</p>	<p>ผู้วิจัยได้สอดแทรกการแสดงที่มีความตลก ขบขันผ่านบทบาทของตัวละคร เพื่อให้การแสดงได้รสรสอย่างครบถ้วน ทั้งนี้ผู้วิจัยต้องการนำเสนอมุมมองใหม่ ในการสร้างสรรคงานนาฏยศิลป์ โดยสื่อให้เห็นว่าประเด็นเรื่องจริยธรรม ทาง การ วิ จ ย น าฏ ย ศิ ล ป์ นั้น แม้จะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับงานวิชาการ แต่ก็สามารถปรากฏอยู่ในการแสดง แบบตลกขบขันได้</p>



องก์ที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นเจ้าหน้าที่ประจำงานสัมมนา ทั้ง 2 คน เข้ามาปีบนวดนักแสดงที่รับบทเป็นประธาน เพื่อแสดงกิริยาของการประจบสอพลอ</p>	<p>ผู้วิจัยนำเสนอประเด็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ได้แก่ ระบบอาวุโส ที่ว่าด้วยการมีอยู่ของระบบอาวุโสแบบไทยโบราณ ในสังคมไทยปัจจุบัน ที่ส่งผลต่อจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ผ่านบทบาทของนักแสดงที่รับบทเป็นประธาน และการคาดหวังผลประโยชน์ ที่กล่าวถึงการคาดหวังผลประโยชน์จากบุคคลหรือองค์กรใด ๆ จนทำให้เกิดการทำงานวิจัยที่มีผลเบี่ยงเบน ที่เอื้อประโยชน์กับตัวบุคคลหรือองค์กรนั้น ๆ ผ่านบทบาทของนักแสดงที่รับบทเป็นเจ้าหน้าที่ประจำงานสัมมนาทั้ง 2 คน</p>
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรชายและพิธีกรหญิง กล่าวเปิดงานสัมมนา โดยการเคลื่อนไหวร่างกายด้วยลีลานาฏศิลป์ไปรอบบริเวณโพเดียม</p>	<p>ผู้วิจัยได้นำเสนอการออกแบบลีลานาฏศิลป์ โดยคำนึงถึงความเรียบง่ายและการเคลื่อนไหวท่าทางในชีวิตประจำวัน ตามแนวคิดของนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ ประกอบกับการแสดงอารมณ์และบทพูดของนักแสดงตามรูปแบบของการแสดงละคร</p>



องก์ที่ 1 ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>นักแสดงชายที่รับบทเป็นประธานยืนอยู่บนโซฟา เมื่อพิธีกรกล่าวเชิญประธาน จากนั้นจึงเดินไปที่โต๊ะหมู่บูชาแล้วจุดธูปเทียน</p>	<p>ผู้วิจัยต้องการสอดแทรกแนวคิดเรื่องความเชื่อเกี่ยวกับการบูชาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เป็นปฐมฤกษ์ก่อนจะทำการสิ่งใด ซึ่งเป็นความเชื่อที่ปรากฏอยู่ในบริบททางสังคมของไทย นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ออกแบบการใช้ประโยชน์จากอุปกรณ์ประกอบฉากบนเวทีให้ถูกนำมาใช้ประกอบการแสดงอย่างสร้างสรรค์ ยกตัวอย่างเช่น โซฟาที่ถูกออกแบบให้เป็นที่นั่งสำหรับนั่ง และสำหรับการยืนโชว์ตัวของนักแสดง เพื่อเน้นให้นักแสดงเป็นจุดเด่นบนเวที ตลอดจนโต๊ะหมู่บูชาเก้าอี้ และโคมไฟ จะถูกจัดวางเป็นอุปกรณ์ประกอบฉากตั้งแต่ต้นจนจบการแสดงในฉากสัมมนา เพื่อสร้างบรรยากาศของการจัดสัมมนาให้มีความสมจริง</p>
 <p>นักแสดงชายที่รับบทเป็นประธานในพิธีกล่าวเปิดงานสัมมนา</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดง ในตอนที่ประธานกล่าวเปิดงานสัมมนา โดยบทพูดของนักแสดงมีการกล่าวถึงประเด็นของการเสียดสีสังคม เรื่องความเพิกเฉยในการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ความยุติธรรม และการปลูกฝังความรู้ ควบคู่คุณธรรมในสถาบันการศึกษา</p>



องค์ที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรชายและพิธีกรหญิง กล่าวเชิญนักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ในแวดวงวิชาการทั้ง 3 คน และนักแสดงที่รับบทเป็นประธานขึ้นมาร่วมเสวนาบนเวที</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดง โดยการเล่าเรื่องราวที่น่าเสนอ ปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ทั้ง 10 ประการ ผ่านนักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ในแวดวงวิชาการ ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับ การทำความผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ได้แก่ นักวิจัย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และประธานสอบวิทยานิพนธ์ เป็นต้น</p>
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงเดินเคลื่อนที่ มาที่จุดกึ่งกลางบนเวที และตั้งประเด็นคำถามแรก</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดง เพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงความหมายของจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงที่กล่าวว่า “จริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์คืออะไร”</p>



องก์ที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในแวดวงวิชาการ เดินเคลื่อนที่มาจากจุดกึ่งกลางบนเวที และตอบคำถามแรก ในขณะที่นักแสดงคนอื่น ๆ เดินเข้ามาล้อมรอบในลักษณะการแปรแถวเป็นรูปครึ่งวงกลม</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงความหมายของจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในแวดวงวิชาการที่กล่าวว่า “จริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ คือ ธรรม หรือ กฎ ของ การ วิ จั ย โดยผ่านกระบวนการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนาฏยศิลป์ ทั้งงานวิจัยในรูปแบบของงานสร้างสรรค์ และรูปแบบของเอกสาร”</p>
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรชายเดินเคลื่อนที่มาที่ด้านหน้าเวที และตั้งประเด็นคำถามที่สอง</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ที่เกิดขึ้นจริงในสังคม ผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรชายที่กล่าวว่า “เราให้ความสำคัญกับคำว่า ความรู้คู่คุณธรรม แต่ก็พบว่ามีการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์อยู่เสมอ ท่านมีความเห็นอย่างไร”</p>


องค์ที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในแวดวงวิชาการ เดินเคลื่อนที่มาที่จุดกึ่งกลางบนเวที และตอบคำถามที่สอง ในขณะที่นักแสดงคนอื่น ๆ ค่อย ๆ หันหลังไปทีละคน แล้วเดินถอยหลังเข้ามาล้อมรอบ ในลักษณะการแปรแถวเป็นรูปครึ่งวงกลม เมื่อจบบทพูดที่ถูกกล่าวซ้ำไปซ้ำมาเป็นครั้งสุดท้ายที่ว่า “มันมีอะไรที่ซ่อนอยู่ มันมีอะไรที่ซ่อนเร้น มันมีเบื้องลึก มันมีเบื้องหลัง” นักแสดงทุกคนบนเวทีจะหยุดนิ่ง จากนั้นจะมีเสียงบทพูดของผู้คุมวิญญาณเปล่งออกมา</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ที่เกิดขึ้นจริงในสังคม ผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในแวดวงวิชาการที่กล่าวคำสำคัญไว้ว่า “มันมีอะไรที่ซ่อนอยู่ มันมีอะไรที่ซ่อนเร้น มันมีเบื้องลึก มันมีเบื้องหลัง” ทั้งนี้ผู้วิจัยได้มุ่งเน้นความสำคัญในประเด็นที่นักแสดงกำลังสื่อสาร โดยการกล่าวบทพูดที่เป็นคำสำคัญอย่างซ้ำไปซ้ำมา นอกจากนี้ผู้วิจัยต้องการขยายคำสำคัญให้ผู้ชมเกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น ผ่านบทพูดของผู้ คุม วิญญาณ ที่ได้ กล่าวไว้ว่า “การสร้างงานทางนาฏยศิลป์กำลังขยายวงกว้าง แต่สิ่งที่ทวีความซับซ้อนมากขึ้น คือการทำผิดจริยธรรมทางการวิจัย ไม่ว่าจะเป็นการลักลอบขโมยความคิด หรือความผิดอื่น ๆ ซึ่งเป็นการดูถูกคุณค่าของงาน ทำให้วงการนาฏยศิลป์แปดเปื้อน”</p>



องค์ที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>ในขณะที่นักแสดงทุกคนบนเวทีหยุดนิ่ง จากนั้นนักแสดงหญิงที่รับบทเป็นวิญญาณของนักเต้นหญิง ก็เดินออกมานั่งจ้องมองนักแสดงทุกคน ด้วยการแสดงอารมณ์โกรธแค้น</p>	<p>ผู้วิจัยต้องการสะท้อนแนวคิดเรื่องความเชื่อในสิ่งที่เหนือธรรมชาติ ซึ่งเป็นสิ่งที่แฝงอยู่ในบริบทของสังคมไทย ผ่านเรื่องวิญญาณและกฎแห่งกรรม ที่ผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับผลกรรมตอบสนอง ดังนั้นจึงปรากฏภาพการแสดงที่มีวิญญาณนักเต้นหญิงออกมาเคลื่อนไหว สีสถานาฏศิลป์สอดแทรกอยู่ในการแสดง</p>
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงเดินเคลื่อนที่มาที่ด้านหน้าบริเวณจุดกึ่งกลางบนเวที และตั้งประเด็นคำถามที่สาม</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ในประเด็นเรื่องระบบอาวุโส ผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงที่กล่าวว่า “ท่านคิดว่าระบบอาวุโส ส่งผลอย่างไรต่อการวิจัยทางนาฏศิลป์”</p>

องก์ที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในแวดวงวิชาการเดินเคลื่อนที่ไปบริเวณรอบเวที และตอบคำถามที่สาม ในขณะที่นักแสดงคนอื่น ๆ ค่อย ๆ ทำท่าทางเอามือหรือเท้ากดทับไปที่ร่างกายของของกันและกัน โดยสลับกันปฏิบัติท่าทางอย่างซ้ำไปซ้ำมา เมื่อจบบทพูดที่ถูกกล่าวซ้ำไปซ้ำมาเป็นครั้งสุดท้ายที่ว่า “ ความเหลื่อมล้ำ ความไม่เท่าเทียม ความไม่เสมอภาค ” นักแสดงทุกคนบนเวทีจะหยุดนิ่ง จากนั้นจะมีเสียงบทพูดของผู้คุมวิญญาณเปล่งออกมา</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ในประเด็นเรื่องระบบอาวุโสผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในแวดวงวิชาการที่กล่าวสำคัญไว้ว่า “ ความเหลื่อมล้ำ ความไม่เท่าเทียม ความไม่เสมอภาค ” ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้มุ่งเน้น ความสำคัญในประเด็นที่นักแสดงกำลังสื่อสารโดยการกล่าวบทพูดที่เป็นคำสำคัญอย่างซ้ำไปซ้ำมา นอกจากนี้ผู้วิจัยต้องการขยายคำสำคัญให้ผู้ชมเกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น ผ่านบทพูดของผู้คุมวิญญาณที่ได้กล่าวไว้ว่า “ ระบบอาวุโสมองคนที่อายุมากกว่าความสามารถไม่ยอมให้โอกาสแก่คนที่เหมาะสม ”</p>
 <p>ใน ขณะ ที่ นักแสดงทุกคนบนเวทีหยุดนิ่ง จากนั้นนักแสดงชาย 1 คนที่รับบทเป็นวิญญาณของนักเต้นชาย ก็เต้นระบำออกมาบริเวณจุดกึ่งกลางเวที แล้วยืนจ้องมองนักแสดงทุกคนด้วยการแสดงอารมณ์โกรธแค้น</p>	<p>ผู้วิจัยต้องการสะท้อนแนวคิดเรื่องความเชื่อในสิ่งที่เหนือธรรมชาติ ซึ่งเป็นสิ่งที่แฝงอยู่ในบริบทของสังคมไทยผ่านเรื่องวิญญาณ และกฎแห่งกรรมที่ผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับผลกระทบตอบสนอง ดังนั้นจึงปรากฏภาพการแสดงที่มีวิญญาณนักเต้นชายออกมาเคลื่อนไหวลีลานาฏยศิลป์สอดแทรกอยู่ในการแสดง</p>



องค์ที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงเดินเคลื่อนที่มาที่ด้านหน้าบริเวณจุดกึ่งกลางบนเวที และตั้งประเด็นคำถามที่สี่</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อกรกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ในประเด็นเรื่องระบบพวกพ้องผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงที่กล่าวว่า “อย่างไรคะ”</p>
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในแวดวงวิชาการยืนอยู่ที่จุดกึ่งกลางของเวที และตอบคำถามที่สี่ ในขณะที่นักแสดงคนอื่นยืนกอดคอกันล้อมรอบเป็นวงกลม จากนั้นก็ทำท่าการบวมและเปล่งเสียงร้องเพลงบวมออกมาพร้อมกัน โดยปฏิบัติท่าทางอย่างซ้ำไปซ้ำมา เมื่อจบบทพูดที่ถูกกล่าวซ้ำไปซ้ำมาเป็นครั้งสุดท้ายที่ว่า “เล่นพรรค เล่นพวก” นักแสดงทุกคนบนเวทีจะหยุดนิ่ง จากนั้นจะมีเสียงบทพูดของผู้คุมวิญญาณเปล่งออกมา</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อกรกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ในประเด็นเรื่องระบบพวกพ้องผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในแวดวงวิชาการที่กล่าวสำคัญไว้ว่า “เล่นพรรค เล่นพวก” ทั้งนี้ผู้วิจัยได้มุ่งเน้นความสำคัญในประเด็นที่นักแสดงกำลังสื่อสารโดยการกล่าวบทพูดที่เป็นคำสำคัญอย่างซ้ำไปซ้ำมา นอกจากนี้ผู้วิจัยต้องการขยายคำสำคัญให้ผู้ชมเกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น ผ่านบทพูดของผู้คุมวิญญาณที่ได้กล่าวไว้ว่า “ระบบพวกพ้องช่วยเหลือกันเองในองค์กร มีผลประโยชน์แอบแฝง คอร์รัปชัน”</p>


องก์ที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>ใน ขณะ ที่ นัก แสดง ทุกคน บน เวที หยุด นิ่ง จากนั้นนักแสดงชาย 1 คนที่รับบทเป็นวิญญาณของนักเต้นชาย ก็เต้นระบำออกมาบริเวณจุดกึ่งกลางเวที แล้วเคลื่อนไหวร่างกายด้วยลีลานาฏยศิลป์ที่สอดแทรกไปตามพื้นที่แสดงที่นักแสดงคนอื่นๆ กำลังยืนหยุดนิ่งอยู่ พร้อมกับจ้องมองนักแสดงทุกคนที่หยุดนิ่งด้วยการแสดงอารมณ์โกรธแค้น</p>	<p>ผู้วิจัยต้องการสะท้อนแนวคิดเรื่องความเชื่อในสิ่งที่เหนือธรรมชาติ ซึ่งเป็นสิ่งที่แฝงอยู่ในบริบทของสังคมไทย ผ่านเรื่องวิญญาณและกฎแห่งกรรม ที่ผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับผลกระทบตอบสนอง ดังนั้นจึงปรากฏภาพการแสดงที่มีวิญญาณนักเต้นชายออกมาเคลื่อนไหวลีลานาฏยศิลป์สอดแทรกอยู่ในการแสดง</p>
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรชายเดินเคลื่อนที่มาที่บริเวณด้านหน้าเวที และตั้งประเด็นคำถามที่หา</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ในประเด็นเรื่องผลประโยชน์ส่วนตน ผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรชายที่กล่าวว่า “มันจะเกี่ยวข้องกับการคาดหวังผลประโยชน์หรือเปล่าครับ”</p>


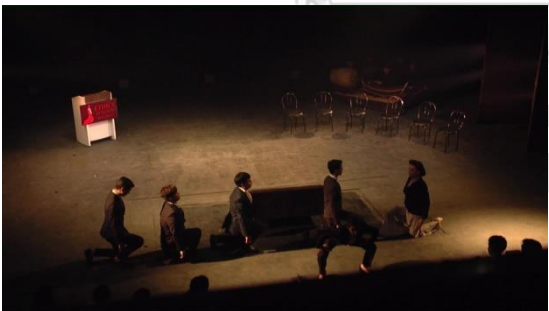
องค์ที่ 1 ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในแวดวงวิชาการ 1 คน และนักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิง ทำท่าทางจับมือ กอดกัน และการร่วมรักทางเพศ พร้อมกับตอบคำถามที่ห้า ในขณะที่นักแสดงคนอื่นยืนนิ่งเป็นแถวหน้ากระดาน จากนั้นนักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในแวดวงวิชาการ 1 คน และนักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงที่กล่าวไว้ในข้างต้น เดินจับมือกันก้าวเดินขึ้นไปบนหลังของนักแสดงคนอื่น ๆ พร้อมกับกล่าวบทพูดที่ว่า “ผลประโยชน์” ในขณะที่นักแสดงคนอื่น ๆ เมื่อโดนเหยียบหลังก็จะกล่าวบทพูดที่ว่า “ประจบสอพลอ” โดยปฏิบัติท่าทางและบทพูดอย่างซ้ำไปซ้ำมา จนถึงคำสุดท้ายที่ว่า “ประจบสอพลอ” นักแสดงทุกคนบนเวทีจะหยุดนิ่ง จากนั้นจะมีเสียงบทพูดของผู้คุมวิญญาณเปล่งออกมา</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ในประเด็นเรื่องผลประโยชน์ส่วนตน ผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในแวดวงวิชาการ และพิธีกรหญิงที่กล่าวคำสำคัญไว้ว่า “ผลประโยชน์” และนักแสดงคนอื่น ๆ ที่กล่าวคำสำคัญ อีกคำหนึ่งว่า “ประจบสอพลอ” ทั้งนี้ผู้วิจัยได้มุ่งเน้นความสำคัญในประเด็นที่นักแสดงกำลังสื่อสาร โดยการกล่าวบทพูดที่เป็นคำสำคัญอย่างซ้ำไปซ้ำมา นอกจากนี้ผู้วิจัยต้องการขยายคำสำคัญให้ผู้ชมเกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น ผ่านบทพูดของผู้คุมวิญญาณ ที่ได้กล่าวไว้ว่า “คาดหวังผลประโยชน์ ทำให้งานวิจัยเปี่ยมเบน มีการเอื้อประโยชน์อย่างไม่โปร่งใส”</p>

องค์ที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>ในขณะที่นักแสดงทุกคนบนเวทีหยุดนิ่ง จากนั้นนักแสดงชาย 1 คนและนักแสดงหญิง 1 คนที่รับบทเป็นวิญญาณของนักเต้นชายและนักเต้นหญิงก็เดินจับมือกันมา ต่อด้วยการที่นักแสดงหญิงขึ้นมาเดินบนเก้าอี้ จบลงด้วยนักแสดงชาย ลากนักแสดงหญิงออกไปที่ด้านหลังเวที พร้อมกับจ้องมองนักแสดงทุกคนที่หยุดนิ่ง ด้วยอารมณ์โกรธแค้น</p>	<p>ผู้วิจัยต้องการสะท้อนแนวคิดเรื่องความเชื่อในสิ่งที่เหนือธรรมชาติ ซึ่งเป็นสิ่งที่แฝงอยู่ในบริบทของสังคมไทย ผ่านเรื่องวิญญาณและกฎแห่งกรรม ที่ผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับผลกระทบตอบสนอง ดังนั้นจึงปรากฏภาพการแสดงที่มีวิญญาณนักเต้นชายและวิญญาณนักเต้นหญิงออกมาเคลื่อนไหว ลีลานาฏศิลป์สอดแทรกอยู่ในการแสดง</p>
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรชายเดินเคลื่อนที่มาที่บริเวณด้านหน้าเวที และตั้งประเด็นคำถามที่ทก</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ในประเด็นเรื่องการเกรงกลัวต่ออำนาจที่เหนือกว่า ผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรชายที่กล่าวว่า “หรือจะเป็นการเกรงกลัวต่ออำนาจที่เหนือกว่า”</p>



องก์ที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิผู้ชายในแวดวงวิชาการ 3 คน และนักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงและพิธีกรชาย ร่วมกันตอบคำถามที่หก โดยกล่าวบทพูดที่ว่า “อำนาจ” พร้อมทั้งทำท่าทางที่แสดงถึงการประทุษร้ายต่อนักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิผู้หญิงในแวดวงวิชาการ 1 คน ประกอบกับการเคลื่อนไหวล้อมรอบเอาไว้ ในลักษณะวงกลม ในขณะที่นักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิผู้หญิงในแวดวงวิชาการ 1 คน ทำท่าทางลนลานและแสดงความรู้สึกหวาดกลัว พร้อมกับกล่าวบทพูดที่ว่า “ความกลัว” โดยนักแสดงทั้งหมดปฏิบัติท่าทางต่าง ๆ อย่างซ้ำไปซ้ำมา เมื่อจบบทพูดที่ถูกกล่าวซ้ำไปซ้ำมาเป็นครั้งสุดท้ายที่ว่า “อำนาจ” นักแสดงทุกคนบนเวทีจะหยุดนิ่ง จากนั้นจะมีเสียงบทพูดของผู้คุมวิญญาณเปล่งออกมา</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ในประเด็นเรื่องการเกรงกลัวต่ออำนาจที่เหนือกว่า ผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิผู้ชายในแวดวงวิชาการ 3 คน และนักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงและพิธีกรชาย ที่กล่าวคำสำคัญไว้ว่า “อำนาจ” และนักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิผู้หญิงในแวดวงวิชาการ 1 คน ที่กล่าวคำสำคัญอีกคำหนึ่งว่า “ความกลัว” ทั้งนี้ผู้วิจัยได้มุ่งเน้นความสำคัญในประเด็นที่นักแสดงกำลังสื่อสาร โดยการกล่าวบทพูดที่เป็นคำสำคัญอย่างซ้ำไปซ้ำมา นอกจากนี้ผู้วิจัยต้องการขยายคำสำคัญให้ผู้ชมเกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น ผ่านบทพูดของผู้คุมวิญญาณที่ได้กล่าวไว้ว่า “เกรงกลัวอำนาจของคนที่เหนือกว่า มองข้ามความถูกต้องกลัวบาร์มี บุญคุณต้องทดแทน”</p>



องค์ที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>ในขณะที่นักแสดงทุกคนบนเวทีหยุดนิ่ง จากนั้นนักแสดงชาย 2 คนที่รับบทเป็นวิญญาณของนักเต้นชาย ก็เดินระบ่ำออกมาที่ด้านหน้าเวที แล้วเคลื่อนที่ไปรอบพื้นที่แสดงที่นักแสดงคนอื่น ๆ กำลังหยุดนิ่งอยู่ พร้อมกับจ้องมองนักแสดงทุกคนที่หยุดนิ่งด้วยอารมณ์โกรธแค้น</p>	<p>ผู้วิจัยต้องการสะท้อนแนวคิดเรื่องความเชื่อในสิ่งที่เหนือธรรมชาติ ซึ่งเป็นสิ่งที่แฝงอยู่ในบริบทของสังคมไทย ผ่านเรื่องวิญญาณและกฎแห่งกรรม ที่ผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับผลกระทบตอบสนอง ดังนั้นจึงปรากฏภาพการแสดงที่มีวิญญาณนักเต้นชายทั้ง 2 คน ออกมาเคลื่อนไหวลีลา นาฏศิลป์ สอดแทรกอยู่ในการแสดง</p>
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงเดินเคลื่อนที่ออกมาบริเวณด้านหน้าเวที และตั้งประเด็นคำถามที่เจ็ด</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ในประเด็นเรื่องการทำผิดกระบวนการ ผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงที่กล่าวว่า “เป็นไปได้ไหมคะว่าจะมีการทำผิดกระบวนการ”</p>



องค์ที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>นักแสดงทุกคนวิ่งออกมาบริเวณด้านหน้าเวที แล้วแปรแถวเป็นแถวหน้ากระดาน จากนั้นนักแสดงที่รับบทเป็นประธานจะทำการสั่งระเบียบแถวให้ทุกคนหันไปตามทิศทางที่กำหนด แต่นักแสดง 1 คน ที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้หญิง ในแวดวงวิชาการ 1 คน ปฏิบัติผิดคำสั่งหันหน้าไปในทิศทางตรงกันข้ามกับผู้อื่น จบลงด้วยนักแสดงทุกคนนั่งลงในลักษณะแถวหน้ากระดานแล้วหยุดนิ่ง จากนั้นจะมีเสียงบทพูดของผู้คุมวิญญาณเปล่งออกมา</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ในประเด็นเรื่องการทำผิดกระบวนการ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้มุ่งเน้นความสำคัญในประเด็นที่นักแสดงกำลังสื่อสาร โดยการปฏิบัติท่าทางอย่างซ้ำไปซ้ำมา นอกจากนี้ผู้วิจัยต้องการขยายคำสำคัญให้ผู้ชมเกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น ผ่านบทพูดของผู้คุมวิญญาณที่ได้กล่าวไว้ว่า “การทำผิดกระบวนการวิจัยทำให้งานไม่สมเหตุสมผล ผลสรุปของงานขาดความน่าเชื่อถือ”</p>

องก์ที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>ในขณะนี้นักแสดงทุกคนบนเวทีหยุดนิ่ง จากนั้นนักแสดงหญิง 1 คนที่รับบทเป็นวิญญาณของนักเต้นหญิง ก็เดินออกมายืนบนโซฟา พร้อมกับ การเคลื่อนไหวลีลานาฏศิลป์ แล้วเคลื่อนที่ไป รอบพื้นที่แสดงที่นักแสดงคนอื่น ๆ กำลังหยุดนิ่งอยู่ พร้อมกับจ้องมองนักแสดงทุกคนที่หยุดนิ่ง ด้วยอารมณ์โกรธแค้น</p>	<p>ผู้วิจัยต้องการสะท้อนแนวคิดเรื่อง ความเชื่อในสิ่งที่เหนือธรรมชาติ ซึ่งเป็นสิ่งที่แฝงอยู่ในบริบทของสังคมไทย ผ่านเรื่องวิญญาณและกฎแห่งกรรม ที่ผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับผลกระทบ ตอบสนอง ดังนั้นจึงปรากฏภาพการแสดง ที่มีวิญญาณนักเต้นหญิงออกมาเคลื่อนไหว ลีลานาฏศิลป์สอดแทรกอยู่ในการแสดง</p>
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงเดินเคลื่อนที่ มาที่บริเวณด้านหน้าเวที และตั้งประเด็นคำถาม ที่แปด</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดง เพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผล ต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัย นาฏศิลป์ ในประเด็นเรื่องการละเมิด ผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็น พิธีกรหญิงที่กล่าวว่า “มีใครเคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ (พร้อมกับอุทานออกมา) ถูกละเมิดทางวิชาการบ้าง หรือเปล่าคะ”</p>

องค์ที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในแวดวงวิชาการ ยืนอยู่ที่จุดกึ่งกลางของเวที จากนั้นก็เคลื่อนที่ไปรอบพื้นที่แสดง และตอบคำถามที่แปด ในขณะที่นักแสดงคนอื่น ทำท่าทางเคลื่อนไหวด้วยลีลานาฏยศิลป์ ในลักษณะที่คัดลอกท่าทางกัน ต่อมาเป็นทอด ๆ โดยปฏิบัติท่าทางอย่างซ้ำไปซ้ำมา เมื่อจบบทพูดที่ถูกกล่าวซ้ำไปซ้ำมาเป็นครั้งสุดท้ายที่ว่า “มันก็เหมือนการก๊อปปี้ ลอกกัน เหมือนกัน เป๊ะ ๆ” นักแสดงทุกคนบนเวทีจะหยุดนิ่ง จากนั้นจะมีเสียงบทพูดของผู้คุมวิญญาณเปล่งออกมา</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดง เพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ในประเด็นเรื่องการละเมิด ทั้งนี้ผู้วิจัยได้มุ่งเน้นความสำคัญในประเด็นที่นักแสดงกำลังสื่อสาร โดยการปฏิบัติท่าทางอย่างซ้ำไปซ้ำมา นอกจากนี้ผู้วิจัยต้องการขยายคำสำคัญให้ผู้ชมเกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น ผ่านบทพูดของผู้คุมวิญญาณ ที่ได้กล่าวไว้ว่า “นางานของผู้อื่นมาใช้แล้วไม่อ้างอิง ลอก ละเมิด”</p>
 <p>ในขณะนี้นักแสดงทุกคนบนเวทีหยุดนิ่ง จากนั้นนักแสดงชาย 1 คนที่รับบทเป็นวิญญาณของนักเต้นชาย ก็เดินระบำออกมาบริเวณด้านหน้าเวที แล้วเคลื่อนที่ไปรอบพื้นที่แสดงที่นักแสดงคนอื่น ๆ กำลังหยุดนิ่งอยู่ พร้อมกับจ้องมองนักแสดงทุกคน</p>	<p>ผู้วิจัยต้องการสะท้อนแนวคิดเรื่องความเชื่อในสิ่งที่เหนือธรรมชาติ ซึ่งเป็นสิ่งที่แฝงอยู่ในบริบทของสังคมไทย ผ่านเรื่องวิญญาณและกฎแห่งกรรม ที่ผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับผลกระทบตอบสนอง ดังนั้นจึงปรากฏภาพการแสดงที่มีวิญญาณนักเต้นชายออกมาเคลื่อนไหว ลีลานาฏยศิลป์สอดแทรกอยู่ในการแสดง</p>



องค์ที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
ที่หยุดนิ่งด้วยอารมณ์โกรธแค้น	
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรชายเดินเคลื่อนที่ออกมาบริเวณด้านหน้าเวที และตั้งประเด็นคำถามที่แก้</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ในประเด็นเรื่องการปิดบังซ่อนเร้นข้อมูล เพื่อประโยชน์อันมิชอบในงานวิจัย ผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรชายที่กล่าวว่า “มันจะมีพวกแอบจิตบ้างไหมครับ”</p>
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นประธานยืนอยู่บนโซฟาพร้อมกับทำท่าทางปิดบังส่วนต่าง ๆ ของร่างกายตนเอง และตอบคำถามที่แก้ โดยกล่าวบทพูดที่ว่า “ปิดบังซ่อนเร้น” ในขณะที่นักแสดงคนอื่น ๆ ทำท่าทางปิดบังส่วนต่าง ๆ ของร่างกายนักแสดงที่รับบทเป็นประธาน พร้อมกับเคลื่อนที่ไปเป็นวงกลมโดยนักแสดงทุกคนบนเวทีปฏิบัติท่าทางอย่างซ้ำไปซ้ำมา เมื่อจบบทพูดที่ถูกกล่าวซ้ำไปซ้ำมาเป็นครั้งสุดท้ายที่ว่า “ปิดบังซ่อนเร้น” นักแสดงทุกคนบนเวทีจะหยุดนิ่ง จากนั้นจะมีเสียงบทพูดของผู้คุมวิญญาณเปล่งออกมา</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ในประเด็นเรื่องการปิดบังซ่อนเร้นข้อมูล เพื่อประโยชน์อันมิชอบในงานวิจัย ทั้งนี้ผู้วิจัยได้มุ่งเน้นความสำคัญในประเด็นที่นักแสดงกำลังสื่อสาร โดยการปฏิบัติท่าทางอย่างซ้ำไปซ้ำมา นอกจากนี้ผู้วิจัยต้องการขยายคำสำคัญให้ผู้ชมเกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น ผ่านบทพูดของผู้คุมวิญญาณที่ได้กล่าวไว้ว่า “ปิดบังซ่อนเร้นข้อมูลจงใจสร้างเรื่องเท็จในงานวิจัย”</p>


องค์ที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>ใน ขณะ ที่ นัก แสดง ทุก คน บน เวที หยุด หนึ่ง จากนั้นนักแสดงชาย 1 คนที่รับบทเป็นวิญญาณของนักเดินชาย ก็เดินระบำออกมาบริเวณด้านหน้าเวที แล้วเคลื่อนที่ไปรอบพื้นที่แสดงที่นักแสดงคนอื่น ๆ กำลังหยุดหนึ่งอยู่ พร้อมกับจ้องมองนักแสดงทุกคนที่หยุดหนึ่งด้วยอารมณ์โกรธแค้น</p>	<p>ผู้วิจัยต้องการสะท้อนแนวคิดเรื่องความเชื่อในสิ่งที่เหนือธรรมชาติ ซึ่งเป็นสิ่งที่แฝงอยู่ในบริบทของสังคมไทย ผ่านเรื่องวิญญาณและกฎแห่งกรรม ที่ผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับผลกระทบตอบสนอง ดังนั้นจึงปรากฏภาพการแสดงที่มีวิญญาณนักเดินชายออกมาเคลื่อนไหวลีลานาฏยศิลป์สอดแทรกอยู่ในการแสดง</p>
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรชายเดินเคลื่อนที่ออกมาบริเวณด้านหน้าเวที และตั้งประเด็นคำถามที่สืบ</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ใน ประเด็น เรื่อง การเอื้อประโยชน์ให้กับผู้มีอิทธิพล ผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรชายที่กล่าวว่า “แบบนี้ก็เข้าข่ายการเอื้อประโยชน์ให้กับผู้มีอิทธิพลหรือเปล่าครับ”</p>

องค์ที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นประธานนั่งอยู่บนโซฟาพร้อมกับตอบคำถามที่สืบ โดยกล่าวบทพูดที่ว่า “เอาอกเอาใจ เลียแข้งเลียขา” ในขณะที่นักแสดงคนอื่น ๆ ทำท่าทางปีบนิ้วและกอดรัดนักแสดงที่รับบทเป็นประธาน โดยนักแสดงทุกคนบนเวทีปฏิบัติท่าทางอย่างซ้ำไปซ้ำมา เมื่อจบบทพูดที่ถูกกล่าวซ้ำไปซ้ำมาเป็นครั้งสุดท้ายที่ว่า “เอาอกเอาใจ เลียแข้งเลียขา” นักแสดงทุกคนบนเวทีจะหยุดนิ่ง จากนั้นจะมีเสียงบทพูดของผู้คุมวิญญาณเปล่งออกมา</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ในประเด็นเรื่องการเอื้อประโยชน์ให้กับผู้ที่มีอิทธิพล ทั้งนี้ผู้วิจัยได้มุ่งเน้นความสำคัญในประเด็นที่นักแสดงกำลังสื่อสาร โดยการปฏิบัติท่าทางอย่างซ้ำไปซ้ำมา นอกจากนี้ผู้วิจัยต้องการขยายคำสำคัญให้ผู้ชมเกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น ผ่านบทพูดของผู้คุมวิญญาณ ที่ได้กล่าวไว้ว่า “เอาอกเอาใจผู้ที่มีอิทธิพล เอื้อประโยชน์ให้คนที่มีอำนาจ”</p>
 <p>ในขณะที่นักแสดงทุกคนบนเวทีหยุดนิ่ง จากนั้นนักแสดงชาย 1 คนและนักแสดงหญิง 1 คนที่รับบทเป็นวิญญาณของนักเต้นชายและวิญญาณของนักเต้นหญิง ก็เต้นระบำออกมาบริเวณด้านหน้าเวที แล้วเคลื่อนที่ไปรอบพื้นที่แสดง</p>	<p>ผู้วิจัยต้องการสะท้อนแนวคิดเรื่องความเชื่อในสิ่งที่เหนือธรรมชาติ ซึ่งเป็นสิ่งที่แฝงอยู่ในบริบทของสังคมไทย ผ่านเรื่องวิญญาณและกฎแห่งกรรมที่ผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับผลกรรมตอบสนอง ดังนั้นจึงปรากฏภาพการแสดงที่มีวิญญาณนักเต้นชายและวิญญาณนักเต้นหญิงออกมาเคลื่อนไหวลีลานาฏศิลป์สอดแทรกอยู่ในการแสดง</p>



องค์ที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
<p>ที่นักแสดงคนอื่น ๆ กำลังหยุดนิ่งอยู่ พร้อมกับจ้องมองนักแสดงทุกคนที่หยุดนิ่งด้วยอารมณ์โกรธแค้น</p>	
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงเดินเคลื่อนที่ออกมาบริเวณด้านหน้าเวที และตั้งประเด็นคำถามที่สับสน</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ในประเด็นเรื่องการใช้พื้นที่ในงานวิจัยเพื่อทำลายผู้อื่น ผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงที่กล่าวว่า “แบบนี้ก็เป็นการอาศัยพื้นที่ในงานวิจัยเพื่อทำลายผู้อื่นหรือเปล่าคะ”</p>
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในแวดวงวิชาการ 1 คน ทำท่าทางเหยียบย่ำทำลายผู้อื่นด้วยการเตะ การเหยียบ และการดิ่งศีรษะ โดยการปฏิบัติท่าทางที่เข้าไปเข้ามา พร้อมกับตอบคำถามที่สับสน โดยกล่าวบทพูดที่ว่า “ทำลาย” อย่างเข้าไปเข้ามา ในขณะที่นักแสดงคนอื่น ๆ เคลื่อนไหวร่างกายหลีกหนีไปตามพื้นที่แสดงรอบเวที เมื่อถูกเหยียบย่ำทำลายก็จะแสดงอารมณ์ ความเจ็บปวด</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ในประเด็นเรื่องการใช้พื้นที่ในงานวิจัยเพื่อทำลายผู้อื่น ทั้งนี้ผู้วิจัยได้มุ่งเน้นความสำคัญในประเด็นที่นักแสดงกำลังสื่อสาร โดยการปฏิบัติท่าทางอย่างเข้าไปเข้ามา นอกจากนี้ผู้วิจัยต้องการขยายคำสำคัญให้ผู้ชมเกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น ผ่านบทพูดของผู้คุมวิญญาณที่ได้กล่าวไว้ว่า “ใช้งานวิจัยทำร้ายผู้อื่นใช้อารมณ์ส่วนตัว เหมือนเด็กไม่รู้จักโต”</p>


องค์ที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
<p>เมื่อจบบทพูดที่ถูกกล่าวซ้ำไปซ้ำมาเป็นครั้งสุดท้ายที่ว่า “ทำลาย” นักแสดงทุกคนบนเวทีจะหยุดนิ่ง จากนั้นจะมีเสียงบทพูดของผู้คุมวิญญาณเปล่งออกมา</p>	
 <p>ใน ขณะที่ นักแสดงทุกคนบนเวทีหยุดนิ่ง จากนั้นนักแสดงชาย 2 คนและนักแสดงหญิง 1 คนที่รับบทเป็นวิญญาณของนักเต้นชายและวิญญาณของนักเต้นหญิง ก็เดินออกมานั่งบนเก้าอี้ พร้อมกับจ้องมองนักแสดงทุกคนที่หยุดนิ่งด้วยอารมณ์โกรธแค้น</p>	<p>ผู้วิจัยต้องการสะท้อนแนวคิดเรื่องความเชื่อในสิ่งที่เหนือธรรมชาติ ซึ่งเป็นสิ่งที่แฝงอยู่ในบริบทของสังคมไทย ผ่านเรื่องวิญญาณและกฎแห่งกรรมที่ผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับผลกระทบตอบสนอง ดังนั้นจึงปรากฏภาพการแสดงที่มีวิญญาณนักเต้นชาย 2 คนและวิญญาณนักเต้นหญิง 1 คนออกมาเคลื่อนไหวลีลา นาฏยศิลป์ สอดแทรกอยู่ในการแสดง</p>
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงเดินเคลื่อนที่ออกมาบริเวณด้านหน้าเวที และตั้งประเด็นคำถามที่สืบสอง</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ในประเด็นเรื่องการละเว้นหน้าที่ของกรรมการ ผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงที่กล่าวว่า “ตายแล้ว ผู้ประเมินไปสมรู้ร่วมคิดด้วย”</p>



องก์ที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>นักแสดงทุกคนทำท่าทางปิดหู ปิดตา ปิดจมูก และปิดปากของตนเองอย่างซ้ำไปซ้ำมา พร้อมกับเดินเคลื่อนไหวไปรอบพื้นที่แสดง แล้วตอบคำถามที่สืบสองด้วยบทพูดที่ว่า “ปิดหู ปิดตา ปิดจมูก ปิดปาก” จากนั้นทุกคนจะค่อย ๆ เดินกลับเข้าไปที่ด้านหลังเวที พร้อมกับเสียงบทพูดของผู้คุมวิญญาณที่เปล่งออกมา</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงเพื่อสื่อสารกับผู้ชมให้รับรู้ถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ในประเด็นเรื่องการละเว้นหน้าที่ของกรรมการ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้มุ่งเน้นความสำคัญในประเด็นที่นักแสดงกำลังสื่อสาร โดยการปฏิบัติท่าทางอย่างซ้ำไปซ้ำมา นอกจากนี้ผู้วิจัยต้องการขยายคำสำคัญให้ผู้ชมเกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น ผ่านบทพูดของผู้คุมวิญญาณที่ได้กล่าวไว้ว่า “ละเลยการปฏิบัติหน้าที่ทำให้การประเมินขาดคุณภาพ”</p>
 <p>นักแสดงชาย 1 คน ที่รับบทเป็นวิญญาณของนักเต้นชาย ออกมาเต้นระบำโดยเคลื่อนไหวร่างกายด้วยลีลานาฏศิลป์ไปรอบพื้นที่แสดง พร้อมกับการแสดงอารมณ์โกรธแค้น</p>	<p>ผู้วิจัยต้องการสะท้อนแนวคิดเรื่องความเชื่อในสิ่งที่เหนือธรรมชาติ ซึ่งเป็นสิ่งที่แฝงอยู่ในบริบทของสังคมไทยผ่านเรื่องวิญญาณและกฎแห่งกรรมที่ผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับผลกระทบตอบสนอง ดังนั้นจึงปรากฏภาพการแสดงที่มีวิญญาณนักเต้นชายออกมาเคลื่อนไหวลีลานาฏศิลป์สอดแทรกอยู่ในการแสดง</p>



องก์ที่ 1	
ฉากที่ 3 นางงามจริยธรรม	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกร เดินออกมาทำหน้าที่ผู้ดำเนินรายการที่บริเวณด้านหน้าเวที</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดงในฉากที่ 3 นางงามจริยธรรม โดยอาศัยแนวคิดการปะติดปะติดการแสดงแต่ละฉากในองก์ที่ 1 เพื่อเรียงร้อยเป็นบทการแสดง ทั้งนี้ในการแสดงแต่ละฉากจะอยู่ภายใต้ประเด็นเดียวกัน คือ จริยธรรมทางการวิจยนาฏยศิลป์ นอกจากนี้ผู้วิจัยได้คำนึงถึงแนวคิดของนาฏยศิลป์หลังสมัยใหม่ในการสื่อสารเรื่องจริยธรรมผ่านการประกวดนางงาม ซึ่งเรื่องจริยธรรมทางการวิจยนาฏยศิลป์ และเรื่องของนางงาม เป็นสิ่งที่ขัดแย้งกัน แต่สามารถนำมาใช้สื่อสารร่วมกันได้ ประกอบกับการออกแบบลีลานาฏยศิลป์ที่ใช้ความเรียบง่ายและการเคลื่อนไหวท่าทางในชีวิตประจำวัน</p>


องค์ที่ 1 ฉากที่ 3 นางงามจริยธรรม	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นนางงามคนที่ 1 เดินออกมาปรากฏตัวอยู่หน้าเวที</p>	<p>การออกแบบลีลานาฏยศิลป์ที่ใช้ ความเรียบง่าย และการเคลื่อนไหวท่าทาง ในชีวิตประจำวัน ตามแนวคิดของนาฏยศิลป์ หลังสมัยใหม่</p>
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นนางงามคนที่ 2 เดินออกมาปรากฏตัวอยู่หน้าเวที</p>	<p>การออกแบบลีลานาฏยศิลป์ที่ใช้ ความเรียบง่าย และการเคลื่อนไหวท่าทาง ในชีวิตประจำวัน ตามแนวคิดของ นาฏยศิลป์หลังสมัยใหม่</p>


องค์กรที่ 1	
ฉากที่ 3 นางงามจริยธรรม	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นนางงามคนที่ 3 เดินออกมาปรากฏตัวอยู่หน้าเวที</p>	<p>การออกแบบบลีลานาฏยศิลป์ที่ใช้ความเรียบง่าย และการเคลื่อนไหวท่าทางในชีวิตประจำวัน ตามแนวคิดของนาฏยศิลป์หลังสมัยใหม่</p>
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นนางงามคนที่ 1 ตอบคำถามเรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบบทการแสดง โดยนำเสนอประเด็นจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นนางงามผู้เข้าประกวดทั้ง 3 คน โดยมีประเด็นคำถามว่า “การเป็นนักวิจัยที่ดี ควรคำนึงถึงหลักปฏิบัติในการวิจัยอย่างไร” ซึ่งนางงามคนที่ 1 ได้นำเสนอเรื่องการอ้างอิงข้อมูลตามหลักการวิจัย และการใช้พื้นที่ในงานวิจัยเพื่อทำลายผู้อื่น คือ การใช้พื้นที่ของงานวิจัยในการสร้างข้อมูลเพื่อขำระความแค้นส่วนตัว การใช้พื้นที่ในงานวิชาการ หรือ งานวิจัย เพื่อทำลายผู้อื่น ซึ่งเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ โดยตนเองเป็นผู้ถูกกระทำ</p>

องค์ที่ 1	
ฉากที่ 3 นางงามจริยธรรม	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นนางงามคนที่ 2 ตอบคำถามเรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์</p>	<p>นางงามคนที่ 2 ได้นำเสนอเรื่องการอ้างอิงข้อมูลตามหลักการวิจัย และการละเมิดคือการเอางานของผู้อื่นมาเป็นงานของตนเอง การไม่ขออนุญาต และการไม่อ้างอิงโดยที่ตนเองนั้นเป็นผู้ถูกละเมิด ซึ่งเป็นการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์</p>
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นนางงามคนที่ 3 ตอบคำถามเรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์</p>	<p>นางงามคนที่ 3 ได้นำเสนอเรื่องการละเมิดคือการเอางานของผู้อื่นมาเป็นงานของตนเอง การไม่ขออนุญาต และการไม่อ้างอิง ซึ่งตนเองเป็นผู้กระทำความผิด โดยการนำรูปภาพมาใช้ประกอบในงานวิจัย แต่ไม่ได้อ้างอิงแหล่งที่มาของภาพ และการนำข้อมูลจากงานวิจัยของผู้อื่นมาคัดลอก แต่ไม่ได้อ้างอิงถึงที่มาของแหล่งข้อมูลนั้น ซึ่งเป็นการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์</p>

องค์ที่ 1	
ฉากที่ 3 นางงามจริยธรรม	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรประกาศผลการประกวด ในขณะที่บนเวทีเกิดความวุ่นวาย เพราะนักแสดงที่รับบทเป็นนางงามผู้เข้าประกวด ทั้ง 3 คน นั้น ได้ทะเลาะเบาะแว้งกัน เพื่อแย่งชิงมงกุฎ</p>	<p>เมื่อนักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรประกาศผลการประกวด ปรากฏว่าผู้ที่ได้รับรางวัลชนะเลิศกลับเป็นนางงามคนที่ 3 ซึ่งเป็นผู้กระทำความผิดจริยธรรมทางการวิจัย แต่กลับได้รับเลือกเป็นนางงามจริยธรรม จึงเกิดความวุ่นวายบนเวที โดยนางงามคนที่ 2 ได้กล่าวถึงการละเว้นหน้าที่ของกรรมการ คือ การละเลยของกรรมการ ในการตรวจสอบและควบคุมคุณภาพของผลงานวิจัย จึงได้ตัดสินใจผลการประกวดอย่างไม่เป็นธรรม</p>
 <p>นักแสดงชาย 2 คน และนักแสดงหญิง 1 คน ที่รับบทเป็นวิญญาณ ของนักเต้นชาย และวิญญาณของนักเต้นหญิง เดินออกมา ปรากฏตัวที่ด้านหน้าเวที พร้อมกับจ้องมองนักแสดงคนอื่น ๆ ด้วยความโกรธแค้น จากนั้นนักแสดงชาย 1 คนที่รับบทเป็นวิญญาณนักเต้นชายก็ใช้ปืนกราดยิงทุกคน จบลงด้วยนักแสดงคนอื่น ๆ ต่างวิ่งหนีกันอย่างสับสนอลหม่าน</p>	<p>ผู้วิจัยต้องการสะท้อนแนวคิดเรื่องความเชื่อในสิ่งที่เหนือธรรมชาติ ซึ่งเป็นสิ่งที่แฝงอยู่ในบริบทของสังคมไทย ผ่านเรื่องวิญญาณ และกฎแห่งกรรมที่ผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับผลกรรมตอบสนอง ดังนั้นจึงปรากฏภาพการแสดงที่มีวิญญาณนักเต้นชาย 2 คน กับวิญญาณนักเต้นหญิง 1 คน ออกมาเคลื่อนไหวลีลา นาฏยศิลป์ สอดแทรกอยู่ในการแสดง</p>

องค์ที่ 2	
คำสาป	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรชาย พิธีกรหญิง ผู้ทรงคุณวุฒิในแวดวงวิชาการ และประธาน คลานและเดินอย่างช้า เพื่อออกมาปรากฏตัว ที่ด้านหน้าเวที พร้อมกับเสียงกริตรี้องโหยหวน</p>	<p>ผู้วิจัยต้องการสะท้อนแนวคิดเรื่องความเชื่อ ในสิ่งที่เหนือธรรมชาติ ซึ่งเป็นสิ่งที่แฝงอยู่ใน บริบทของสังคมไทย ผ่านเรื่องวิญญาณ และกฎแห่งกรรมที่ผู้กระทำความผิด จะต้องได้รับผลกระทบตบสนอง โดยผู้กระทำความผิดคือ ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ การกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัย นาฏยศิลป์ ได้แก่ ผู้วิจัย อาจารย์ที่ปรึกษา ประธานสอบวิทยานิพนธ์ และกรรมการสอบ วิทยานิพนธ์</p>
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นผู้คุมวิญญาณปรากฏตัว อยู่บนระเบียงชั้น 2 ของโรงละคร พร้อมกับ การพิพากษาความผิดของผู้กระทำความผิด จริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์</p>	<p>ผู้วิจัยต้องการสะท้อนแนวคิดเรื่องความเชื่อ ในสิ่งที่เหนือธรรมชาติ ซึ่งเป็นสิ่งที่แฝงอยู่ใน บริบทของสังคมไทย ผ่านเรื่องวิญญาณ และกฎแห่งกรรมที่ผู้กระทำความผิด จะต้องได้รับผลกระทบตบสนอง นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ออกแบบการแสดงโดยให้ความสำคัญ กับเรื่องระดับ (Level) ซึ่งเป็นการคำนึงถึง ทฤษฎีทางด้านทัศนศิลป์ เพื่อสร้างระดับ ให้กับบทบาทของตัวละครกับเนื้อหาของ การแสดงที่ปรากฏเรื่องราวความเชื่อเรื่อง สวรรค์ นรก และโลกมนุษย์ รวมทั้งการออกแบบ บทการแสดงที่สื่อสารเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อ การกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัย นาฏยศิลป์ทั้ง 10 ประการ ผ่านบทพูดของ นักแสดงที่รับบทเป็นผู้คุมวิญญาณ</p>

องค์ที่ 2	
คำสาป	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>นักแสดงที่รับบทเป็นวิญญาณนักเต้นชาย 2 คน และวิญญาณนักเต้นหญิง 1 คน ออกมาเคลื่อนไหวลีลานาฏศิลป์ที่ด้านหน้าเวที พร้อมกับแสดงอารมณ์โกรธแค้น ในขณะที่นักแสดงคนอื่น ๆ แสดงอารมณ์และท่าทางที่หวาดกลัว</p>	<p>ผู้วิจัยได้ออกแบบลีลานาฏศิลป์ โดยการคำนึงถึงทฤษฎีทางด้านทัศนศิลป์ คือ ศิลปะแห่งการหีบยืม ที่นำแนวคิดของศิลปินทางด้านนาฏศิลป์ทั้ง 4 คน ได้แก่ ไมเคิล โฟคีน (Michel Fokine) มาเรียส เปติปา (Marius Petipa) บ็อบ ฟอสซี (Bob Fosse) และนราพงษ์ จรัสศรี มาบูรณาการร่วมกับแนวคิดศิลปะแห่งการหีบยืมทางทัศนศิลป์ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำแนวคิดนี้มาปรับใช้ โดยการหีบยืมผลงานทางด้านนาฏศิลป์ของศิลปินทั้ง 4 ท่าน ประกอบกับการคำนึงถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ โดยการอ้างอิงตามหลักทางวิชาการถึงศิลปินทั้ง 4 ท่าน ผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นผู้คุมวิญญาณผู้วิจัยต้องการสะท้อนแนวคิดเรื่องความเชื่อในสิ่งที่เหนือธรรมชาติ ซึ่งเป็นสิ่งที่แฝงอยู่ในบริบทของสังคมไทย ผ่านเรื่องวิญญาณและกฎแห่งกรรมที่ผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับผลกระทบตอบสนอง นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ออกแบบการแสดงโดยให้ความสำคัญกับเรื่องระดับ (Level) ซึ่งเป็นการคำนึงถึงทฤษฎีทางด้านทัศนศิลป์ เพื่อสร้างระดับให้กับบทบาทของตัวละครกับเนื้อหาของการแสดงที่ปรากฏเรื่องราวความเชื่อเรื่อง สวรรค์ นรก และโลกมนุษย์ รวมทั้งการออกแบบบทการแสดงที่สื่อสารเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ทั้ง 10 ประการ ผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นผู้คุมวิญญาณ</p>

องค์ที่ 2	
คำสาป	
ภาพประกอบการแสดงและคำอธิบายภาพ	คำอธิบายเพิ่มเติม
 <p>นักแสดงที่รับบทผู้คุมวิญญาณได้สาปแช่งผู้กระทำความผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ลงนรก</p>	<p>ผู้วิจัยต้องการสะท้อนแนวคิดเรื่องความเชื่อในสิ่งที่เหนือธรรมชาติ ซึ่งเป็นสิ่งที่แฝงอยู่ในบริบทของสังคมไทย ผ่านเรื่องวิญญาณและกฎแห่งกรรมที่ผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับผลกระทบตอบสนอง นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ออกแบบการแสดงโดยให้ความสำคัญกับเรื่องระดับ (Level) ซึ่งเป็นการคำนึงถึงทฤษฎีทางด้านทัศนศิลป์ เพื่อสร้างระดับให้กับบทบาทของตัวละครกับเนื้อหาของการแสดง ที่ปรากฏเรื่องราวความเชื่อเรื่อง สวรรค์ นรก และโลกมนุษย์ รวมทั้งการออกแบบบทการแสดงที่สื่อสารเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ทั้ง 10 ประการ ผ่านบทพูดของนักแสดงที่รับบทเป็นผู้คุมวิญญาณ</p>

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

4) สรุปผลการปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ ครั้งที่ 5

จากตารางที่ 4.14 การทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ ครั้งที่ 5 การออกแบบลีลานาฏยศิลป์ในองค์ที่ 1 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ผู้วิจัยได้ออกแบบลีลาโดยเริ่มด้วยการเต้นระบำเบิกโรงออกแขก และต่อยด้วยลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวัน เพื่อแสดงถึงช่วงของการจัดงานสัมมนา และองค์ที่ 2 คำสาป ใช้ลีลาการเต้นแจ๊ส การเต้นร่วมสมัย การเต้นบัลเลต์ การเต้นโมเดิร์นบัลเลต์ และการเต้นแบบสมัยนิยม ในบทบาทของวิญญาณนักเต้นหญิงและวิญญาณนักเต้นชาย เพื่อแสดงถึงตัวตนของศิลปินผู้ริเริ่มผลงานทางด้านนาฏยศิลป์ทั้ง 4 ท่าน ได้แก่ ไมเคิล โฟคีน (Michel Fokine) มาเรียส เปติปา (Marius Petipa) บ็อบ ฟอสซี่ (Bob Fosse) และนราพงษ์ จรัสศรี ประกอบกับลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวัน ดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวไว้ในข้างต้นว่าการทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์

ครั้งที่ 5 นี้เป็นขั้นตอนการพัฒนาสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ครั้งที่สมบูรณ์ที่สุด และเสมือนกับการแสดงจริงทุกประการ ดังนั้นนอกจากการออกแบบบทการแสดงและการออกแบบลีลานาฏศิลป์ที่กล่าวไว้ในข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้ออกแบบองค์ประกอบในการแสดงนาฏศิลป์ด้านอื่น ๆ จนครบถ้วนสมบูรณ์ทั้ง 8 ประการ ซึ่งผู้วิจัยจะได้อธิบายรายละเอียดในลำดับต่อไป

5) การออกแบบเสียงที่ใช้ประกอบการแสดง

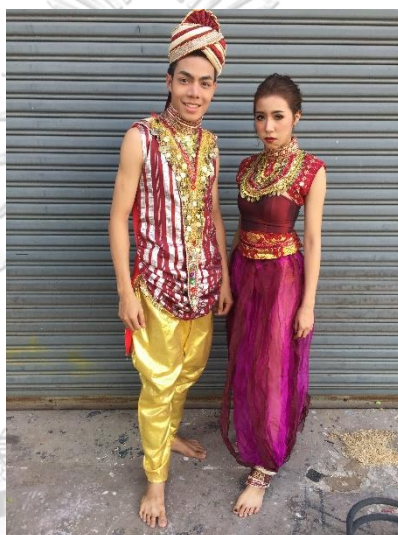
การออกแบบเสียงที่ปรากฏอยู่ในการแสดงองค์ที่ 1 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ผู้วิจัยใช้การเลียนเสียงปรากฏการณ์ทางธรรมชาติคือเสียงฟ้าผ่า และเสียงปี่น ซึ่งเป็นเสียงที่สร้างขึ้นจากเครื่องอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic) รวมทั้งการบรรเลงสดด้วยวงดนตรีไทย ได้แก่ ทำนองเพลงออกแขกที่ปรากฏอยู่ในช่วงการแสดงเบิกโรงก่อนการเริ่มงานสัมมนา ทำนองเพลงนางฟ้าจำแลงของวงสุนทราภรณ์ ประกอบกับการบรรเลงเสียงประกอบการแสดงตามสถานการณ์ และบรรยากาศของท้องเรื่องตลอดทั้งการแสดง ต่อด้วยองค์ที่ 2 คำสาป ซึ่งยังปรากฏการใช้เสียงที่เลียนแบบมาจากปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ รวมทั้งเพลงจากอุปรากร (Opera) และวงซิมโฟนีออร์เคสตรา (Symphony Orchestra)

6) การออกแบบเครื่องแต่งกาย

ผู้วิจัยได้ออกแบบเครื่องแต่งกายในการแสดงองค์ที่ 1 ฉากที่ 1 เบิกโรงออกแขก ซึ่งนักแสดงชายและนักแสดงหญิงจะแต่งกายแบบอินเดีย ทั้งนี้ผู้วิจัยได้นำมาสร้างสรรค์ให้มีความทันสมัย โดยการลดทอนรูปแบบของการแต่งกายแบบดั้งเดิมลงไป ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ นักแสดงจะแต่งกายแบบพิธีการอย่างสากลนิยม เพื่อแสดงให้เห็นถึงความเป็นวิชาการในงานสัมมนา ฉากที่ 3 นางงามจริยธรรม นักแสดงจะแต่งกายแบบล้อเลียนสังคม โดยนักแสดงที่รับบทเป็นสาวประเภทสองจะสวมใส่ชุดไทยและชุดราตรี ต่อด้วยการแสดงในองค์ที่ 2 คำสาป ผู้วิจัยได้ออกแบบการแต่งกายของนักแสดงที่รับบทเป็นวิญญูณ นักเต้นหญิง ผู้แสดงลีลานาฏศิลป์ที่แสดงถึงศิลปินบ๊อบ ฟอสซี่ (Bob Fosse) ที่อ้างอิงมาจากการแสดงละครเพลงเรื่อง คาบารัตต์ (Cabaret) โดยการสวมใส่ชุดรัดรูปสีดำ หมวกสีดำ รองเท้าส้นสูงสีดำ ถูงน่องตาข่ายสีดำ แสดงให้เห็นถึงความสำคัญเรื่องสัดส่วนของสตรีเพศ และการแต่งกายของนักแสดงชายที่รับบทเป็นวิญญูณนักเต้นชาย ที่แสดงถึงศิลปินไมเคิล โฟคีน (Michel Fokine) มาเรียส เปติปา (Marius Petipa) และนราพงษ์ จรัสศรี จะแต่งกายแบบนี้โอคลาสสิก (Neo - Classic) โดยการสวมใส่ชุดซอมนที่เป็นเสื้อกล้ามสีขาวกับกางเกงขาสั้น



ภาพที่ 2: การแต่งกายของนักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในแวดวงวิชาการ
ที่มา: ผู้วิจัย



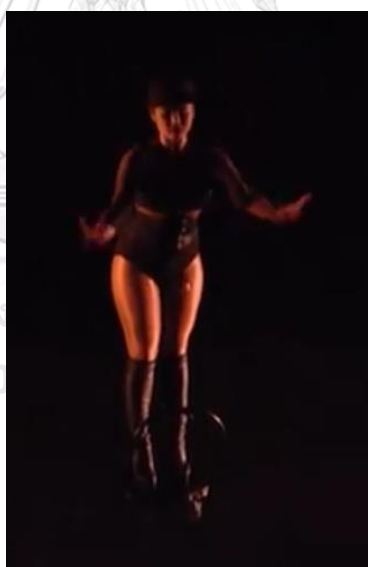
ภาพที่ 3: การแต่งกายในการแสดงเบิกโรงออกแขก
ที่มา: ผู้วิจัย



ภาพที่ 4: การแต่งกายของนักแสดงที่รับบทเป็นนางงามจริยธรรม
ที่มา: ผู้วิจัย



ภาพที่ 5: การแต่งกายของนักแสดงที่รับบทเป็นวิญญาณนักเต้นชาย
ที่มา: ผู้วิจัย



ภาพที่ 6: การแต่งกายของนักแสดงที่รับบทเป็นวิญญาณนักเต้นหญิง
ที่มา: ผู้วิจัย

7) การออกแบบพื้นที่แสดง

การออกแบบพื้นที่แสดง ผู้วิจัยได้ใช้พื้นที่แสดงที่เป็นโครงสร้างด้านหลังของโรงละครที่ไม่มีฉากบัง โดยเฉพาะการใช้ระเบียงด้านหลังของเวทีแสดงในชั้นที่ 2 เพื่อเป็นพื้นที่สำหรับการปรากฏตัวของผู้คุมวิญญาณ วิญญาณนักเดินชาย และวิญญาณนักเดินหญิง การใช้พื้นที่ด้านหน้ามาใช้ในการใช้พื้นที่เวทีเพื่อจัดงานสัมมนา การใช้พื้นที่เวทีเพื่อจัดการประกวดนางงามจริยธรรม ซึ่งปรากฏอยู่ในการแสดงองก์ที่ 1 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ รวมทั้งการใช้พื้นที่แสดงด้วยเทคนิคแบบไฮดรอลิกส์ (Hydraulic) เพื่อลดระดับพื้นที่แสดงบนเวที ซึ่งปรากฏอยู่ในการแสดงองก์ที่ 2 คำสาป นอกจากนี้ยังมีตำแหน่งของนักดนตรีที่จัดวางอยู่ทางด้านหลังของเวทีตลอดทั้งการแสดงอีกด้วย

8) การออกแบบแสง

ผู้วิจัยได้ออกแบบแสงตามอารมณ์ สถานการณ์ และบรรยากาศตามท้องเรื่อง ดังเช่นในการแสดงองก์ที่ 1 ฉากที่ 1 เบิกโรงออกแขก แสงไฟจะส่องไปที่บริเวณหน้าเวทีด้านหน้ามาเปรียบเสมือนการแสดงในอดีตกาล ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ การออกแบบแสงจะช่วยสร้างบรรยากาศและความรู้สึกที่น่าสะพรึงกลัว เมื่อมีการปรากฏตัวของผู้คุมวิญญาณ วิญญาณนักเดินชาย และวิญญาณนักเดินหญิง โดยการใช้สีของแสงจากแผ่นแสงที่มีปริมาณความเข้มของแสงแตกต่างกัน ยกตัวอย่างเช่น หากความเข้มของแสงมีปริมาณน้อย แสงบนเวทีจะมีมืด ดังนั้นแสงที่ปรากฏออกมาในสายตาผู้ชมจึงมีความมืดกว่าปกติ เป็นต้น ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษานาฏศิลป์สร้างสรรค์ในประเทศไทยพบว่า การสร้างสรรค์นาฏศิลป์ร่วมสมัย ร่วมกับการฉายภาพสำหรับการแสดงชุด มาย แท็งก์ (My Tank) โดยสิริธร ศรีชลาคม มีการออกแบบแสงที่มีความสอดคล้องกับผู้วิจัย ซึ่งสิริธร ศรีชลาคม ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับการออกแบบแสงไว้ว่า “การออกแบบแสงต้องคำนึงถึงการสร้างบรรยากาศที่สื่อถึงเรื่องราวตามโครงสร้างของการแสดง” (สิริธร ศรีชลาคม, สัมภาษณ์, 4 พฤศจิกายน 2561)

9) การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง

ผู้วิจัยได้การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดงที่ใช้ประกอบฉากตามสถานการณ์ และบรรยากาศตามท้องเรื่อง เช่น แก้วอี่ โตะหมูปูชา โซฟา และโพเดียม ที่ปรากฏอยู่ในองก์ที่ 1 ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ แสดงให้เห็นถึงช่วงของการจัดงานสัมมนาที่มีความเป็นวิชาการ รถจักรยานยนต์ที่ปรากฏอยู่ในฉากสัมมนาดังกล่าว ซึ่งผู้แสดงที่รับบทเป็นประธานการจัดงานสัมมนาต้องขับรถจักรยานยนต์เข้ามาภายในพื้นที่แสดง เพื่อสร้างบรรยากาศที่ตลกขบขัน และแสดงให้เห็นถึงสถานการณ์และบรรยากาศของความเร่งรีบ ต่อมาในองก์ที่ 2 คำสาป นักแสดงที่รับบทเป็นวิญญาณนักเดินหญิงจะต้องเคลื่อนไหวร่างกายด้วยลีลานาฏศิลป์ โดยมี

เก๋ออี้เป็นอุปกรณ์ประกอบการแสดง ซึ่งเก๋ออี้มาจากต้นแบบของศิลปินบ๊อบ ฟอสซี (Bob Fosse) ที่ได้กำหนดให้มีเก๋ออี้เป็นอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบในการแสดงอยู่แล้วแต่เดิม ทั้งนี้ผู้วิจัยจึงใช้เก๋ออี้เป็นอุปกรณ์ประกอบการแสดงตามเดิม เพื่อรักษารูปแบบการแสดงแบบดั้งเดิมของศิลปินต้นแบบเอาไว้ โดยคำนึงถึงจริยธรรมของศิลปินในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษานาฏศิลป์สร้างสรรค์ในประเทศไทยพบว่า การสร้างสรรค์นาฏศิลป์ร่วมสมัยร่วมกับการฉายภาพสำหรับการแสดงชุด มาย แท็งก์ (My Tank) ของสิริธร ศรีชลาคม มีการออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดงที่สอดคล้องกับผู้วิจัย โดยการคำนึงถึงการออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดงที่ใช้ประกอบฉากตามสถานการณ์และบรรยากาศที่สอดคล้องไปตามท้องเรื่อง ซึ่งสิริธร ศรีชลาคม ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับการออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดงไว้ว่า “การแสดงองค์ที่ 1 ในเหลี่ยม นักแสดงจะใช้อุปกรณ์ประกอบการแสดงเป็นที่เป้าลูกโป่งพองสบู่ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการก่อหวอดเพื่อสร้างบ้านของปลาถัด” (สิริธร ศรีชลาคม, สัมภาษณ์, 4 พฤศจิกายน 2561)

4.2.2 แนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์

ผู้วิจัยได้พิจารณาการตั้งประเด็นคำถามของงานวิจัย เพื่อค้นหาแนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยจะได้อธิบายรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.2.2.1 จริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์

ผู้วิจัยได้คำนึงถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ซึ่งเป็นผลที่ได้จากงานวิจัยโครงการสนับสนุนยุทธศาสตร์ด้านการวิจัย คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ 2560 เรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ โดยนราพงษ์ จรัสศรี ที่กล่าวถึงปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อกรกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ทั้ง 10 ประการ ได้แก่ ระบบอาวุโส ระบบพวกพ้อง ผลประโยชน์ส่วนตน การเกรงกลัวต่ออำนาจที่เหนือกว่า การทำผิดกระบวนการ การละเมิด การปิดบังซ่อนเร้นข้อมูลเพื่อประโยชน์อันมิชอบในงานวิจัย การเอื้อประโยชน์ให้กับผู้มีอิทธิพล การใช้พื้นที่ในงานวิจัยเพื่อทำลายผู้อื่น และการละเว้นหน้าที่ของกรรมการ อันเป็นประเด็นที่สำคัญที่สุดของงานวิจัยฉบับนี้ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษานาฏศิลป์สร้างสรรค์ในประเทศไทยพบว่า ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุด เลียนแบบ ของภัทรวรรณ บัญชาจารุภรณ์ มีการคำนึงถึงประเด็นจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ในรูปแบบของผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ ซึ่งเป็นประเด็นที่มีความสอดคล้องกับผลงานสร้างสรรค์ของผู้วิจัย ซึ่งนราพงษ์ จรัสศรี ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุดเลียนแบบไว้ว่า “แนวความคิดของการแสดงชุดนี้มาจากการลอกเลียนแบบที่ถูกถ่ายทอดผ่านการแสดงโดยแสดงให้เห็นถึงการลอกเลียนลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวที่เหมือนกัน”

(นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์, 4 พฤศจิกายน 2561) นอกจากนี้ยังพบว่า การสร้างสรรค์นาฏศิลป์ จากข้อถกเถียงเรื่องเพศ ของวิทวัส กรมณีโรจน์ มีประเด็นที่ค้ำึงถึงจริยธรรมทางสังคม คือ ความเท่าเทียมกันในมนุษย์กับเพศวิถี ซึ่งวิทวัส กรมณีโรจน์ ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับประเด็น จริยธรรมที่ปรากฏอยู่ในผลงานนาฏศิลป์ชุดนี้ไว้ว่า “เพศวิถีและความเท่าเทียมกันในมนุษย์ เป็นสิ่ง สำคัญที่จะทำให้ทุกคนที่มีความหลากหลายทางเพศ สามารถดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันในสังคมเดียวกันได้ อย่างมีความสุข” (วิทวัส กรมณีโรจน์, สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2561)

4.2.2.2 การแสดงที่สร้างสรรค์เพื่อกลุ่มของผู้ชมที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการวิจัย ทางนาฏศิลป์

ผู้วิจัยได้ออกแบบการแสดงที่ให้ความสำคัญกับกลุ่มของผู้ชมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยทางนาฏศิลป์ ด้วยการนำเสนอประเด็นเรื่องจริยธรรมทางการศึกษานาฏศิลป์ จากงานวิจัยโครงการสนับสนุนยุทธศาสตร์ด้านการวิจัย คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ 2560 เรื่องจริยธรรมทางการศึกษานาฏศิลป์ โดยนราพงษ์ จรัสศรี ทั้งนี้ประเด็นเรื่องจริยธรรมทางการศึกษานาฏศิลป์นั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับวิชาการ อันจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในแวดวงวิชาการ ได้แก่ นักวิจัย นักวิชาการ นิสิต นักศึกษา คณาจารย์ รวมทั้งเยาวชนคนรุ่นใหม่ที่จะได้รับการซึมซับเรื่องจริยธรรมในประเด็นต่าง ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิต เป็นต้น ทั้งนี้จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษานาฏศิลป์สร้างสรรค์ ในประเทศไทยพบว่า นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากแนวคิดไตรลักษณ์ในพระพุทธศาสนา โดยธรรกร จันทนะสาโร ศิลปินผู้สร้างสรรค์ผลงานได้ค้ำึงถึงการแสดงที่สร้างสรรค์เพื่อกลุ่มของผู้ชม ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการวิจัยคือ เยาวชน ซึ่งแม้ว่ากลุ่มของผู้ชมอาจมีความสอดคล้องกับ ทรรศนะของผู้วิจัยเพียงบางประเด็น แต่ก็ถือว่าเป็นสิ่งที่น่าสนใจที่ผู้วิจัยต้องการจะศึกษา ทั้งนี้ ธรรกร จันทนะสาโร ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับการค้ำึงถึงการแสดงที่สร้างสรรค์เพื่อกลุ่มของ ผู้ชมที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการศึกษานาฏศิลป์สร้างสรรค์จากแนวคิดไตรลักษณ์ในพระพุทธศาสนาไว้ว่า

เยาวชนในปัจจุบันเต็มเปี่ยมไปด้วยพลังและทัศนคติที่ทันสมัย และมี ทางเลือกในการรับรู้ข่าวสารหรือประเด็นสำคัญที่มีผลต่อการดำรงชีวิต เมื่อมีทางเลือก ได้หลากหลาย การรับรู้ทางด้านศิลปะก็มีความหลากหลายมากตามไปด้วย หลักสัจธรรมไตรลักษณ์และการสร้างสรรค์งานศิลปะ จึงเป็นสิ่งที่ต้องดำเนินควบคู่กัน ไป อีกทั้งยังต้องใส่ใจกับความซาบซึ้ง (Appreciate) ที่มีต่องานนาฏศิลป์ด้วย ดังนั้นนาฏศิลป์จึงมีความจำเป็นต่อทรรศนะของเยาวชน เฉกเช่นเดียวกับการเลือกบริโภคสิ่งที่ให้ประโยชน์ทั้งด้านร่างกายและจิตใจ (ธรรกร จันทนะสาโร, 2557: 263)

4.2.2.3 การสะท้อนสภาพสังคมโดยใช้นาฏยศิลป์

ผู้วิจัยได้คำนึงถึงการสะท้อนสภาพสังคมโดยใช้นาฏยศิลป์ ด้วยการนำเสนอประเด็นปัญหาด้านจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ซึ่งเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อวงการศึกษาด้านนาฏยศิลป์ของประเทศไทย เพราะงานวิจัยเป็นดัชนีชี้วัดความก้าวหน้าทางวิชาการ แต่กลับมีการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์เกิดขึ้นในสังคม ทั้งนี้ผู้วิจัยได้นำนาฏยศิลป์มาเป็นเครื่องมือในการคลี่คลายความเข้าใจในประเด็นเรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ทำให้ความเป็นวิชาการสามารถเข้าใจได้ง่ายอย่างสร้างสรรค์ นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ศึกษานาฏยศิลป์สร้างสรรค์ในประเทศไทยพบว่า ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศิลป์ของดาริณี ชำนาญหมอ ชุดการสร้างสรรค์นาฏยศิลป์เพื่อผู้หญิงกับการยุติความรุนแรง ผู้สร้างสรรค์ผลงานได้ให้ความสำคัญกับการคำนึงถึงการสะท้อนสภาพสังคมในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์เช่นเดียวกัน แต่อาจมีประเด็นการสะท้อนสภาพสังคมที่แตกต่างไปจากผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศิลป์ของผู้วิจัย ซึ่ง นราพงษ์ จรัสศรี ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับการสะท้อนสภาพสังคมโดยใช้นาฏยศิลป์ของการสร้างสรรค์นาฏยศิลป์เพื่อผู้หญิงกับการยุติความรุนแรงไว้ว่า “การสะท้อนสภาพสังคมที่แสดงถึงความเป็นใหญ่ของผู้ชาย กับความรุนแรงที่ผู้ชายกระทำต่อผู้หญิงทั้งด้านร่างกายและจิตใจ” (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์, 4 พฤศจิกายน 2561)

4.2.2.4 ความคิดสร้างสรรค์ในงานนาฏยศิลป์

ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ในประเด็นใหม่ โดยคำนึงถึงความคิดสร้างสรรค์ ทำให้เกิดผลงานนาฏยศิลป์ในประเด็นใหม่ที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน ทั้งนี้ความคิดสร้างสรรค์ที่ปรากฏอย่างเด่นชัดในงานสร้างสรรค์ของผู้วิจัย คือ การนำเสนอประเด็นจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับความเป็นวิชาการมาสร้างสรรค์เป็นบทการแสดง ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาเรื่องความคิดสร้างสรรค์ในงานนาฏยศิลป์ที่ปรากฏอยู่ในนาฏยศิลป์สร้างสรรค์ในประเทศไทยพบว่า ความคิดสร้างสรรค์ในงานนาฏยศิลป์ของศิลปินผู้สร้างสรรค์ผลงานแต่ละคนอาจมีความแตกต่างกันออกไป แต่ก็เป็นที่น่าสนใจที่ผู้วิจัยต้องทำการศึกษา ดังเช่นผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศิลป์ของนราพงษ์ จรัสศรี ชุด โนสทาเจีย (Nostalgia) ผู้สร้างสรรค์ผลงานได้คำนึงถึงความคิดสร้างสรรค์ในงานนาฏยศิลป์ผ่านการออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง ซึ่ง นราพงษ์ จรัสศรี ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์ในผลงานนาฏยศิลป์ชุดนี้ไว้ว่า

การคำนึงถึงความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง คือ การใช้โหลใส่น้ำ เพื่อสื่อถึงการกระทำของมนุษย์ที่มีความเกี่ยวข้องกับศาสนา โดยเปรียบเทียบมนุษย์กับสัตว์ ประกอบกับการออกแบบลีลานาฏยศิลป์ด้วยการนำมือลงไปแช่ในน้ำที่บรรจุอยู่ในขวดโหล ซึ่งจะทำให้ผู้ชมเห็นภาพของมือที่มีขนาดใหญ่กว่าปกติ อีกทั้งมือที่แช่อยู่ในน้ำเปรียบเสมือนกับมือและเท้าของสัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำ เช่น จระเข้ เป็นต้น (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์, 4 พฤศจิกายน 2562)

4.2.2.5 แนวคิดของนาฏยศิลป์หลังสมัยใหม่

ผู้วิจัยได้คำนึงถึงแนวคิดของนาฏยศิลป์หลังสมัยใหม่ ดังปรากฏตัวอย่างในการออกแบบลีลานาฏยศิลป์ที่มีความหลากหลายของนาฏยศิลป์ในสกุลต่าง ๆ เช่น การเต้นเบิกโรงออกแขก การแสดงละคร การแสดงจำอวด การแสดงบัลเลต์ การแสดงโมเดิร์นบัลเลต์ การเต้นร่วมสมัย และการเต้นแบบสมัยนิยม รวมทั้งการเคลื่อนไหวลีลาและท่าทางในชีวิตประจำวัน ซึ่งการแสดงแต่ละรูปแบบที่กล่าวมามีความแตกต่างกัน แต่มาสร้างความขัดแย้งอยู่ในการแสดงเดียวกัน อันเป็นแนวคิดในด้านหนึ่งของนาฏยศิลป์หลังสมัยใหม่ นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ศึกษานาฏยศิลป์สร้างสรรค์ในประเทศไทยชุด การสร้างสรรค์นาฏยศิลป์จากสัญลักษณ์โอม ในความเชื่อของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู ของอภิโชติ เกตุแก้ว พบว่า ผู้สร้างสรรค์ผลงานได้คำนึงถึงแนวคิดของนาฏยศิลป์หลังสมัยใหม่ดังที่ปรากฏอยู่ในการออกแบบเครื่องแต่งกายและการออกแบบลีลานาฏยศิลป์ ทั้งนี้ อภิโชติ เกตุแก้ว ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับแนวคิดของนาฏยศิลป์หลังสมัยใหม่ที่ปรากฏอยู่ในการแสดงชุดนี้ไว้ว่า

การคำนึงถึงความเรียบง่ายตามแนวคิดของนาฏยศิลป์หลังสมัยใหม่ ปรากฏอยู่ในการออกแบบเครื่องแต่งกายของผู้แสดงที่เน้นสีขาว และไม่มีความโดดเด่นของสีสัน ในการออกแบบลีลานาฏยศิลป์ได้นำเทคนิคการวาดรูปมาออกแบบลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวอย่างตรงไปตรงมา โดยไม่มีการปรุงแต่ง (อภิโชติ เกตุแก้ว, สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2561)

4.2.2.6 ศิลปะการละครกับการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์

ผู้วิจัยได้คำนึงถึงศิลปะการละครกับการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ โดยใช้การแสดงอารมณ์อย่างชัดเจน และตรงไปตรงมาแบบการละคร ผ่านบทบาทของนักแสดง เช่น การแสดงอารมณ์หวาดกลัว โกรธแค้น ผิดหวัง และดีใจ รวมทั้งการแสดงอารมณ์ของแต่ละบทบาท โดยใช้การเปล่งเสียงเพื่อแสดงออกถึงอารมณ์ทางการแสดง ในขณะที่เดียวกันก็ถ่ายทอดอารมณ์ออกมาด้วยลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวร่างกาย เมื่อทั้ง 2 ทักษะนี้นำมาใช้ร่วมกัน ทำให้เกิดเป็นรูปแบบของนาฏยศิลป์การแสดง (Dance Theatre) ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษานาฏยศิลป์สร้างสรรค์ในประเทศไทยพบว่า การแสดงแสงเสียงประกอบจินตภาพของนราพงษ์ จรัสศรี ผู้สร้างสรรค์ผลงานนี้ คำนึงถึงความสำคัญของศิลปะการละครกับการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ ดังที่ นราพงษ์ จรัสศรี ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับความสำคัญของศิลปะการละครกับการสร้างสรรค์การแสดงแสงเสียงประกอบจินตภาพไว้ว่า

การแสดงแสงเสียงประกอบจินตภาพ เช่น คนตีศรีอยุธยา วังลดาวัลย์ อดีตอันรุ่งเรืองสู่ปัจจุบันอันรุ่งโรจน์ และแผ่นดินผืนนี้มีความหลัง ได้คำนึงถึง การใช้ศิลปะการละครมาสร้างสรรค์การแสดง โดยการเล่าเรื่องราวของ ละครประวัติศาสตร์ ที่แสดงถึงความเป็มาของสถานที่ทางประวัติศาสตร์นั้น นับเป็นการผสมผสานความหลากหลายของศาสตร์ด้านการละครและนาฏศิลป์ เข้าไว้ด้วยกัน มีบทสนทนาที่ใช้ในการเล่าเรื่อง และบทบรรยายภาษาไทยที่เป็นร้อยแก้วและร้อยกรอง” (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์, 4 พฤศจิกายน 2561)

4.2.2.7 การคำนึงถึงสัญลักษณ์ในงานนาฏศิลป์

ผู้วิจัยได้คำนึงถึงการใช้สัญลักษณ์ในงานนาฏศิลป์ ดังตัวอย่างที่ปรากฏอยู่ใน การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง โดยใช้อุปกรณ์ประกอบการแสดงที่เป็นสัญลักษณ์ ของการจัดงานสัมมนา เช่น โต๊ะหมู่บูชา เก้าอี้ และโพเดียม หรือการออกแบบพื้นที่แสดง โดยใช้สัญลักษณ์ที่แสดงถึงระดับที่แตกต่างกัน ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้เทคนิคแบบไฮดรอลิกส์ (Hydraulic) เพื่อลดระดับพื้นที่แสดงบนเวทีให้มีระดับลดหลั่นกัน เป็นสัญลักษณ์ของความเชื่อเรื่องโลกมนุษย์ สวรรค์ และนรก ดังที่ปรากฏภาพการแสดงตอนที่ผู้คุมวิญญาณได้สาปให้ผู้กระทำความผิด จริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ต้องขอใช้กรรมด้วยการตกรอก ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษานาฏศิลป์ สร้างสรรค์ในประเทศไทยพบว่า ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุด ความอ้างว้าง (Loneliness) ของนราพงษ์ จรัสศรี ผู้สร้างสรรค์ผลงานได้ให้ความสำคัญเรื่องการใช้สัญลักษณ์ในงานนาฏศิลป์ ดังที่นราพงษ์ จรัสศรี ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับการใช้สัญลักษณ์ที่ปรากฏอยู่ใน ผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ชุดนี้ไว้ว่า “การนำมุ้งแขวนห้อยลงมาเป็นอุปกรณ์ประกอบฉาก เพื่อแสดงถึงสัญลักษณ์แห่งความเหงา รวมทั้งการสร้างอารมณ์ ความรู้สึก และบรรยากาศแห่งความ อ้างว้างและความไม่มีชีวิตชีวา” (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์, 4 พฤศจิกายน 2561)

CHULALONGKORN UNIVERSITY

4.2.2.8 ทฤษฎีด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ และทัศนศิลป์

ผู้วิจัยได้คำนึงถึงทฤษฎีด้านนาฏศิลป์โดยออกแบบการแสดงที่มีได้คำนึงถึง ความเป็นสมัยนิยม กล่าวคือ ผู้วิจัยมิได้สร้างสรรค์การแสดงขึ้นเพื่อความบันเทิงหรือผลประโยชน์ ในเชิงพาณิชย์ ซึ่งความเป็นสมัยนิยมนี้ไม่ได้แสดงถึงความยั่งยืนของศิลปะ เพราะในอนาคต อาจเสื่อมความนิยมลงไปได้ แต่วัตถุประสงค์ของการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ในครั้งนี้ เป็นการแสดงศิลปะเพื่อศิลปะ ที่ประเมินคุณค่าของผลงานในเรื่องความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งศิลปะจะมีความยืนยาวได้ด้วยความคิดสร้างสรรค์

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้คำนึงถึงทฤษฎีด้านทัศนศิลป์ ดังปรากฏตัวอย่างในการออกแบบ
 บทการแสดงบางช่วงที่ใช้แนวคิดศิลปะปะแบบปะติดภาพ (Collage) ทางทัศนศิลป์ ซึ่งบทการแสดง
 จะมิได้ร้อยเรียงภาพการแสดงที่ต่อเนื่องกัน แต่บทการแสดงจะอยู่ภายใต้ประเด็นจริยธรรมทางการ
 วิจัยนาฏศิลป์เหมือนกัน

ผู้วิจัยได้คำนึงถึงทฤษฎีด้านดุริยางคศิลป์ด้วยการออกแบบเสียงให้มีความ
 หลากหลายของประเพณีแบบพหุวัฒนธรรม โดยการใช้ดนตรีแบบตะวันตกและตะวันออก

ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษานาฏศิลป์สร้างสรรค์ในประเทศไทยพบว่า การแสดงมหา
 นาฏกรรมเฉลิมพระเกียรติพระมหากษัตริย์ของนราพงษ์ จรัสศรี ผู้สร้างสรรค์ผลงานได้ให้ความสำคัญ
 กับทฤษฎีทางด้านทัศนศิลป์ในการออกแบบผลงานนาฏศิลป์ชุดนี้ ดังที่นราพงษ์ จรัสศรี ได้แสดง
 ทรรศนะเกี่ยวกับการบูรณาการทฤษฎีทางด้านทัศนศิลป์มาใช้ในการแสดงผลงานทางนาฏศิลป์ไว้ว่า
 “ในฉากที่พระมหากษัตริย์ต้องว่ายน้ำอยู่ในมหาสมุทรเป็นเวลา 7 วัน 7 คืน มีการแปรแถวที่ปรากฏเป็น
 ลักษณะเส้นโค้งและรูปวงกลมเพื่อแสดงถึงคลื่นทะเล” (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์,
 4 พฤศจิกายน 2561)

4.2.2.9 การสร้างสรรค์การแสดงที่เป็นศิลปะเพื่อศิลปะ

ผู้วิจัยได้คำนึงถึงการสร้างสรรค์การแสดงที่เป็นศิลปะเพื่อศิลปะ โดยมิได้สร้างสรรค์
 การแสดงตามสมัยนิยมเพื่อความบันเทิงหรือผลประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ ทั้งนี้เพราะความพึงพอใจ
 หรือความคิดเห็นของผู้ชมการแสดง อาจแตกต่างกันออกไปตามรสนิยมและประสบการณ์ของผู้ชม
 ซึ่งไม่สามารถเป็นเกณฑ์มาตรฐานในการประเมินคุณค่าของงานสร้างสรรค์ทางศิลปะได้
 ในขณะเดียวกันงานสร้างสรรค์ทางศิลปะหลายชิ้นก็ไม่สามารถทำให้ผู้ชมชื่นชอบได้ทั้งหมด
 เพราะกลุ่มของผู้ชมอาจมีประสบการณ์และรสนิยมต่างกัน นอกจากนี้ผู้วิจัยมิได้สร้างสรรค์ผลงานที่
 เป็นการชักนำความคิดแก่ผู้ชม แต่ให้อิสระภาพในการแสดงความคิดเห็นของผู้ชม ตามความคิด ภูมิหลัง
 และประสบการณ์ของผู้ชมเอง นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ศึกษานาฏศิลป์สร้างสรรค์ในประเทศไทยพบว่า
 การสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยจากสัญลักษณ์ดอกบัวในพระพุทธศาสนา
 ของกิตติกรรณ์ นพอุดมพันธ์ ผู้สร้างสรรค์ผลงานได้ให้ความสำคัญกับการสร้างสรรค์การแสดงที่เป็น
 ศิลปะเพื่อศิลปะ ด้วยการนำเสนอเรื่องราวของดอกบัวสี่เหล่า ซึ่งเป็นปรัชญาทางพระพุทธศาสนา
 โดยมีได้มีจุดมุ่งหมายของการแสดงเพื่อความบันเทิงแต่อย่างใด ดังที่ นราพงษ์ จรัสศรี ได้แสดง
 ทรรศนะเกี่ยวกับการสร้างสรรค์การแสดงที่เป็นศิลปะเพื่อศิลปะที่ปรากฏอยู่ในการแสดงชุดนี้ไว้ว่า

การเล่าเรื่องราวปรัชญาทางพระพุทธศาสนาเกี่ยวกับสัญลักษณ์ของดอกบัว
 ทั้ง 4 เหล่า การนำปรัชญาทางศาสนาสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ เป็นการ
 สร้างสรรค์ผลงานศิลปะเพื่อศิลปะ ไม่ใช่การแสดงตามสมัยนิยม เพราะมิได้สร้างสรรค์
 งานขึ้นเพื่อความบันเทิง ทั้งนี้การสร้างสรรค์งานศิลปะเพื่อศิลปะจะมีความยั่งยืนของ

ศิลปะในแง่ของคุณค่าทางศิลปะและความคิดสร้างสรรค์ (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์,
4 พฤศจิกายน 2561)

4.3 อภิปรายผล

จากการวิเคราะห์รูปแบบของการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ และแนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ผู้วิจัยจึงนำผลที่ได้จากการวิจัยมาอภิปรายผล โดยจำแนกตามวัตถุประสงค์และการตั้งคำถามในการวิจัย ซึ่งผู้วิจัยจะได้อธิบายรายละเอียดไว้ดังต่อไปนี้

4.3.1 รูปแบบของการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์

หลังจากที่ผู้วิจัยได้ทำการทดลองเชิงปฏิบัติการเสร็จสิ้นแล้ว ทำให้ได้ผลของการวิจัยในรูปแบบของการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ทั้งนี้ผู้วิจัยจะนำผลที่ได้จากการวิจัยมาเทียบเคียงกับคุณสมบัติของงานที่มีมาตรฐาน ซึ่งจัดว่าเป็นงานที่มีคุณภาพ โดยผู้วิจัยได้กล่าวถึงเกณฑ์มาตรฐานศิลปิน และอธิบายถึงองค์ประกอบการแสดงในรูปแบบของการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ อันประกอบไปด้วย การออกแบบบทการแสดง การคัดเลือกนักแสดง การออกแบบลีลานาฏศิลป์ การออกแบบเสียง การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบพื้นที่แสดง และการออกแบบแสง ซึ่งผู้วิจัยจะได้อธิบายรายละเอียดไว้ดังต่อไปนี้

การออกแบบบทการแสดง ผลที่ได้จากการที่ผู้วิจัยได้ทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ด้านการออกแบบบทการแสดง ผลปรากฏว่าบทการแสดงในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ประกอบไปด้วยการแสดงทั้งสิ้น 2 องค์กร ได้แก่ องค์กรที่ 1 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ประกอบไปด้วย 3 ฉาก ฉากที่ 1 เบิกโรงออกแขก ฉากที่ 2 สัมมนา และฉากที่ 3 นางงามจริยธรรม ส่วนในองค์กรที่ 2 คือ คำสาป ทั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างสรรค์บทการแสดงมาจากงานวิจัยโครงการสนับสนุนยุทธศาสตร์ด้านการวิจัย คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ 2560 เรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ โดยนราพงษ์ จรัสศรี ที่กล่าวถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ทั้ง 10 ประการ ได้แก่ ระบบอาวุโส ระบบพวกพ้อง ผลประโยชน์ส่วนตน การเกรงกลัวต่ออำนาจที่เหนือกว่า การทำผิดกระบวนกร การละเมิด การปิดบังซ่อนเร้นข้อมูลเพื่อประโยชน์อันมิชอบในงานวิจัย การเอื้อประโยชน์ให้กับผู้ที่มีอิทธิพล การใช้พื้นที่ในงานวิจัยเพื่อทำลายผู้อื่น

และการละเว้นหน้าที่ของกรรมการ ซึ่งผลที่ได้จากการสร้างสรรค์บทบาทการแสดงพบว่ามีคุณสมบัติในด้านความคิดสร้างสรรค์ โดยการนำงานวิชาการมาพัฒนาต่อยอดเป็นผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ ซึ่งประเด็นด้านจริยธรรมนั้นเป็นข้อมูลทางวิชาการ ในขณะที่งานนาฏศิลป์เป็นการนำเสนอเรื่องราวด้วยการสื่อสารและความบันเทิง เมื่อทั้ง 2 ประเด็นนี้มาอยู่ร่วมกันจึงเกิดเป็นการค้นพบใหม่ ซึ่งตรงกับคุณสมบัติทางด้านความคิดสร้างสรรค์

ผลที่ได้จากบทบาทแสดงในอีกด้านหนึ่งก็คือ บทพูดของนักแสดงที่กล่าวว่า “จริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์คือธรรมหรือกฎของการวิจัย โดยผ่านกระบวนการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนาฏศิลป์ ทั้งงานวิจัยในรูปแบบของงานสร้างสรรค์และรูปแบบของเอกสาร” ซึ่งจากบทพูดของนักแสดงที่ผู้วิจัยได้สร้างสรรค์ขึ้นมานี้ ได้สะท้อนคุณสมบัติด้านจิตวิญญาณกล่าวคือ บทการแสดงได้สะท้อนถึงคุณภาพที่แท้จริงของผลงานทางวิชาการ ซึ่งก็คือประเด็นจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ทั้งนี้เพราะคุณภาพของผลงานทางวิชาการมีได้อยู่ที่ปริมาณของผลงานทางวิชาการที่มีจำนวนเพิ่มมากขึ้น หากแต่เป็นจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ที่ควรจะต้องตระหนักถึงเป็นสิ่งสำคัญ ดังนั้นจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์จึงเปรียบเสมือนเป็นจิตวิญญาณของนักวิจัยที่ต้องตระหนักถึงอยู่เสมอรวมทั้งเป็นการสร้างจิตสำนึกให้กับผู้ชมที่จะตระหนักถึงจิตวิญญาณของนักวิจัย ซึ่งตรงกับคุณสมบัติตามเกณฑ์มาตรฐานทางด้านจิตวิญญาณ

นอกจากนี้การที่ผู้วิจัยนำเรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับความผิดของบุคคล ซึ่งอาจจะไปตรงกับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักวิชาการหรือบุคลากรในมหาวิทยาลัย จึงไม่ค่อยมีใครอยากจะนำประเด็นนี้มาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ดังนั้นจากการที่ผู้วิจัยได้นำประเด็นจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์มาบุกเบิกใช้กับงานสร้างสรรค์ครั้งนี้ จึงเป็นการนำร่องในประเด็นที่ผู้คนคิดว่าไม่มีความน่าสนใจ และเป็นความเสี่ยงส่วนบุคคล มาสร้างสรรค์เป็นงานนาฏศิลป์ ซึ่งไม่เคยปรากฏมาก่อน ดังนั้นการออกแบบบทบาทแสดงของผู้วิจัยจึงมีคุณภาพในด้านผู้นำและผู้บุกเบิก

กล่าวโดยสรุปคือการออกแบบบทบาทแสดงของผู้วิจัยจะปรากฏคุณสมบัติทางด้านความคิดสร้างสรรค์ ด้านจิตวิญญาณ ด้านผู้นำและผู้บุกเบิก

การออกแบบลีลานาฏศิลป์ ผลที่ได้จากการที่ผู้วิจัยได้ทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ด้านการออกแบบลีลานาฏศิลป์พบว่ามีคุณสมบัติในด้านความหลงใหล ซึ่งผู้วิจัยเกิดความหลงใหลในลีลานาฏศิลป์ของศิลปินทั้ง 4 คน ได้แก่ ไมเคิล โฟคีน (Michel Fokine) คือ การเต้นโมเดิร์นบัลเลต์ มาเรียส เปติปา (Marius Petipa) คือ การเต้นบัลเลต์ บ็อบ ฟอสซี (Bob Fosse) คือ การเต้นแจ๊ส และนราพงษ์ จรัสศรี คือ การเต้นร่วมสมัย ผู้วิจัยได้นำลีลานาฏศิลป์

ดังกล่าวมารวมอยู่ด้วยกันในการแสดงครั้งที่ 2 คำสาป ดังนั้นผลที่ได้จากการออกแบบลีลานาฏยศิลป์ของผู้วิจัยจึงพบว่ามีคุณสมบัติทางด้านความหลงใหลในลีลานาฏยศิลป์ ดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวไว้ในข้างต้น

ผลที่ได้จากการออกแบบลีลานาฏยศิลป์ด้านความคิดสร้างสรรค์พบว่า จากความหลงใหลในลีลานาฏยศิลป์ของผู้วิจัยดังที่กล่าวมาในข้างต้น ได้นำไปสู่ความคิดสร้างสรรค์ โดยการสร้างสรรค์รูปแบบของการนำเสนอลีลานาฏยศิลป์ผ่านการบูรณาการกับศิลปะแห่งการหยิบบีม ดังตัวอย่างที่ปรากฏในการแสดงครั้งที่ 2 คำสาป ที่ผู้วิจัยมีการนำแนวคิดของศิลปินทางด้านนาฏยศิลป์ทั้ง 4 คน ได้แก่ ไมเคิล โฟคีน (Michel Fokine) มาเรียส เปติปา (Marius Petipa) บ็อบ ฟอสซี (Bob Fosse) และนราพงษ์ จรัสศรี มาบูรณาการร่วมกัน ทั้งนี้เพราะแนวคิดของศิลปะแห่งการหยิบบีมจะปรากฏอยู่ในงานสร้างสรรค์ทางด้านทัศนศิลป์ ผู้วิจัยจึงได้นำแนวความคิดนี้มาปรับใช้ในการหยิบบีมผลงานทางด้านนาฏยศิลป์ของศิลปินทั้ง 4 ท่าน ซึ่งการบูรณาการระหว่างแนวคิดของศิลปินจะทำให้เกิดเป็นผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศิลป์ชิ้นใหม่ จึงมีคุณภาพตรงกับคุณสมบัติของเกณฑ์มาตรฐานด้านความคิดสร้างสรรค์ที่ปรากฏอยู่ในงานสร้างสรรค์ของผู้วิจัยชิ้นนี้

ในด้านของความหลากหลายที่ปรากฏในผลงานชิ้นนี้ คือ รูปแบบศิลปะการแสดงที่ปรากฏอยู่ตั้งแต่เริ่มต้นการแสดงจนถึงฉากสุดท้ายของการแสดง เช่น การเต้นเบิกโรงออกแขก การแสดงละคร การแสดงจำอวด การเต้นบัลเลต์ การเต้นโมเดิร์นบัลเลต์ การเต้นแบบสมัยนิยม การเต้นร่วมสมัย รวมทั้งการเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของนาฏยศิลป์หลังสมัยใหม่ ผสมกับรูปแบบของการแสดงอารมณ์และความรู้สึ้อย่างชัดเจนแบบการแสดงละคร ที่ผู้วิจัยได้นำมาใช้เพื่อลดทอนความเป็นทางการในการนำเสนอประเด็นเรื่องจริยธรรมทางการวิชันนาฏยศิลป์ที่มีความเป็นวิชาการ

กล่าวโดยสรุปคือการออกแบบลีลานาฏยศิลป์ของผู้วิจัยจะปรากฏคุณสมบัติในด้านความหลงใหล ความคิดสร้างสรรค์ และความหลากหลาย

ด้านการคัดเลือกนักแสดง ผลที่ได้จากการที่ผู้วิจัยได้ทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ด้านการคัดเลือกนักแสดงพบว่ามีคุณสมบัติในด้านจรรยาบรรณ ซึ่งผู้วิจัยได้คัดเลือกนักแสดงด้วยการมองมนุษย์อย่างเท่าเทียมกัน โดยเปิดโอกาสให้นักแสดงทุกคนได้แสดงความสามารถ ประกอบกับการพิจารณาคุณสมบัติอันพึงประสงค์ของการเป็นนักแสดงที่ดี เช่น ความรับผิดชอบ ความมีวินัย และความมุ่งมั่นพยายาม เป็นต้น ถึงแม้ว่านักแสดงแต่ละคนอาจจะมีทักษะทางด้านศิลปะการแสดงไม่เท่าเทียมกัน แต่ผู้วิจัยในฐานะของศิลปินผู้สร้างสรรค์ผลงานมีหน้าที่ในการฝึกซ้อมและพัฒนาทักษะของนักแสดงให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น

ในคุณสมบัติด้านความหลากหลาย ผู้วิจัยได้คัดเลือกนักแสดงที่มีทักษะแตกต่างกัน ได้แก่ ทักษะทางด้านนาฏยศิลป์ไทย ทักษะทางด้านนาฏยศิลป์ตะวันตก และทักษะทางด้านศิลปะการละคร เพื่อให้นักแสดงสามารถเคลื่อนไหวลีลานาฏยศิลป์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งมีการแสดงออก

ทางอารมณ์และความรู้สึกที่ชัดเจนอย่างเช่นการละคร ซึ่งเป็นไปตามความมุ่งหมายของผู้วิจัย ที่ได้ออกแบบลีลานาฏศิลป์ให้มีความหลากหลาย

กล่าวโดยสรุปคือการคัดเลือกนักแสดงของผู้วิจัยจะปรากฏคุณสมบัติทางด้านจรรยาบรรณ และความหลากหลาย

การออกแบบเสียง ผลที่ได้จากการที่ผู้วิจัยได้ทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ด้านการออกแบบเสียงพบว่า มีคุณสมบัติในด้านความหลากหลายของการออกแบบเสียงในแต่ละ ประเพณี ได้แก่ ดนตรีไทยและดนตรีตะวันตก ซึ่งเป็นความหลากหลายในด้านตะวันตกและตะวันออก รวมทั้งดนตรีสังเคราะห์ที่เลียนเสียงมาจากปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ และเสียงจากบทพูดของ นักแสดง

ในด้านความคิดสร้างสรรค์ ผู้วิจัยได้นำเสียงสังเคราะห์ที่เลียนเสียงมาจากปรากฏการณ์ ทางธรรมชาติมาใช้ประกอบการแสดง เพื่อสื่อถึงความเชื่อที่อยู่เหนือธรรมชาติ และการสร้างความ อัจศจรรย์ให้เกิดขึ้นในการแสดง เช่น เสียงฟ้าร้องที่ปรากฏอยู่ในการแสดงองค์ที่ 2 คำสาป เมื่อตอนที่ผู้คุมวิญญาน วิญญานของนักเดินชาย และวิญญานของนักเดินหญิงปรากฏตัวขึ้น ในอีกด้านหนึ่งคือเสียงดนตรีไทยที่ผู้วิจัยนำมาประกอบการแสดงด้วยการบรรเลงสด จะช่วยสร้าง อารมณ์และความรู้สึกให้เกิดขึ้นตามสถานการณ์ต่าง ๆ ดังที่ปรากฏอยู่ในการแสดงตั้งแต่แรกเริ่มต้น จนจบการแสดง นับเป็นการบูรณาการเสียงทั้ง 2 รูปแบบ ทำให้เกิดเป็นการสร้างสรรค์ทางด้าน เสียงประกอบการแสดง

กล่าวโดยสรุปคือ การออกแบบเสียงของผู้วิจัยจะปรากฏคุณสมบัติในด้านความหลากหลาย และความคิดสร้างสรรค์ ตามที่ผู้วิจัยได้กล่าวไว้ในข้างต้น

การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง ผลที่ได้จากการที่ผู้วิจัยได้ทดลองปฏิบัติการ สร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ด้านการออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดงพบว่า มีคุณสมบัติในด้าน ความคิดสร้างสรรค์ ยกตัวอย่างเช่น การใช้เก้าอี้ที่ปรากฏอยู่ในองค์ที่ 1 ฉากสัมมนา แสดงให้เห็นถึง ช่วงของการจัดงานสัมมนาที่มีความเป็นวิชาการ การใช้รถจักรยานยนต์ที่ปรากฏอยู่ในองค์ที่ 1 ฉากสัมมนา ซึ่งผู้แสดงที่รับบทเป็นประธานการจัดงานสัมมนาต้องขับรถจักรยานยนต์เข้ามาภายใน พื้นที่แสดง เพื่อสร้างบรรยากาศที่ตลกขบขัน รวมทั้งแสดงให้เห็นถึงสถานการณ์และบรรยากาศ ของความเร่งรีบ

ในคุณสมบัติด้านจรรยาบรรณปรากฏอยู่ในการแสดงองค์ที่ 2 คำสาป นักแสดงที่รับบทเป็น วิญญานนักเดินหญิงจะต้องเคลื่อนไหวร่างกายด้วยลีลานาฏศิลป์ โดยมีเก้าอี้เป็นอุปกรณ์ประกอบ การแสดง ซึ่งเก้าอี้เป็นอุปกรณ์ประกอบการแสดงที่มาจากต้นแบบของศิลปินبوب ฟอสซี (Bob

Fosse) ที่ได้กำหนดให้มีเก้าอี้เป็นอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบในการแสดงอยู่แล้วแต่เดิม ทั้งนี้ผู้วิจัยจึงใช้เก้าอี้เป็นอุปกรณ์ประกอบการแสดงตามเดิม เพื่อรักษารูปแบบการแสดงดั้งเดิมของศิลปินต้นแบบเอาไว้โดยคำนึงถึงจริยธรรมของศิลปินในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์

กล่าวโดยสรุปคือ การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดงของผู้วิจัยจะปรากฏคุณสมบัติในด้านความคิดสร้างสรรค์และด้านจรรยาบรรณตามที่ผู้วิจัยได้กล่าวไว้ในข้างต้น

การออกแบบเครื่องแต่งกาย ผลที่ได้จากการที่ผู้วิจัยได้ออกแบบเครื่องแต่งกายในการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์พบว่า มีคุณสมบัติในด้านความหลากหลาย ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยได้ออกแบบเครื่องแต่งกายซึ่งประกอบไปด้วย การแต่งกายแบบพิธีการอย่างสากลนิยม เพื่อแสดงให้เห็นถึงความ เป็นวิชาการในงานสัมมนา การแต่งกายแบบล้อเลียนสังคม โดยการแต่งกายของนักแสดงที่รับบทเป็นสาวประเภทสองที่สวมใส่ชุดไทยและชุดราตรี ในบทบาทของนางงามจากการประกวดนางงามจริยธรรม การแต่งกายของนักเต้นหญิงผู้แสดงลีลานาฏยศิลป์ที่แสดงถึงศิลปินบ๊อบ ฟอสซี (Bob Fosse) ที่อ้างอิงมาจากการแสดงละครเพลงเรื่อง คาบารेट (Cabaret) โดยสวมใส่ชุดรัดรูปสีดำ หมวกสีดำ รองเท้าส้นสูงสีดำ ถูงน่องตาข่ายสีดำ ที่แสดงให้เห็นถึงความสำคัญเรื่องสัดส่วนของสตรีเพศ และการแต่งกายของนักเต้นชายที่แสดงถึงศิลปินไมเคิล โฟคีน (Michel Fokine) มาเรียส เปติปา (Marius Petipa) และนราพงษ์ จรัสศรี จะแต่งกายแบบนี้โอคลาสสิก (Neo - Classic) โดยสวมใส่ชุดซอมที่เป็นเสื้อกล้ามสีขาวกับกางเกงขาสั้น

ในด้านความคิดสร้างสรรค์ ผู้วิจัยได้ออกแบบการแต่งกายแบบอินเดียในการแสดงเบิกโรง ออกแขก ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาสร้างสรรค์ให้มีความทันสมัย โดยการลดทอนรูปแบบของการแต่งกายแบบดั้งเดิมลงไป

กล่าวโดยสรุปคือ การออกแบบเครื่องแต่งกายที่ใช้ประกอบในการแสดงครั้งนี้ มีคุณภาพตรงตามเกณฑ์มาตรฐานศิลปินในด้านความหลากหลายและด้านความคิดสร้างสรรค์

การออกแบบพื้นที่แสดง ผลที่ได้จากการออกแบบพื้นที่แสดงในการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์พบว่า มีคุณสมบัติในด้านความคิดสร้างสรรค์ กล่าวคือการใช้พื้นที่เฉพาะที่ถูกนำมาใช้เป็นรูปแบบของการแสดง ซึ่งจะเป็นตัวกำหนดรูปแบบของการแสดงให้มีความเหมาะสมกับสถานที่นั้น ทั้งนี้รูปแบบของการแสดงจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับเอกลักษณ์ของพื้นที่แสดง ทำให้เกิดเป็นผลงานสร้างสรรค์ชิ้นใหม่ที่ตรงกับคุณภาพของความคิดสร้างสรรค์ เช่น การใช้ระเบียงชั้น 2 ของโรงละคร การใช้พื้นที่แสดงด้วยเทคนิคแบบไฮดรอลิกส์ (Hydraulic) เพื่อลดระดับพื้นที่แสดงบนเวที และตำแหน่งของนักดนตรีที่จัดวางอยู่ทางด้านหลังของเวทีตลอดทั้งการแสดง

ในด้านจรรยาบรรณ ผู้วิจัยได้ออกแบบพื้นที่เพื่อแสดงให้เห็นถึงประเด็นเรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ กล่าวคือ การใช้ระดับของพื้นที่ของนักแสดงตามบทบาทที่มีอยู่ในเนื้อเรื่อง ดังเช่นการแสดงในองก์ที่ 2 คำสาป ผู้วิจัยได้ใช้ระเบียบด้านหลังของเวทีแสดงในชั้นที่ 2 เพื่อแสดงการปรากฏตัวของผู้คุมวิญญาณ วิญญาณนักเดินชาย และวิญญาณนักเดินหญิง ซึ่งอยู่ในฐานะของผู้พิพากษาความผิดของผู้กระทำความผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ จึงถูกจัดวางตำแหน่งของนักแสดงในพื้นที่แสดงที่มีระดับสูงกว่า ในขณะที่ผู้กระทำความผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ที่ได้รับผลจากกฎแห่งกรรม ด้วยการถูกสาปให้ลงนรก จะถูกจัดวางตำแหน่งของนักแสดงในพื้นที่แสดงที่มีระดับต่ำกว่าโดยการใช้พื้นที่แสดงด้วยเทคนิคแบบไฮดรอลิกส์ (Hydraulic) เพื่อลดระดับพื้นที่แสดงบนเวที กล่าวโดยสรุปคือ การออกแบบพื้นที่แสดงในการแสดงครั้งนี้ มีคุณภาพตรงตามเกณฑ์มาตรฐานศิลปินในด้านความคิดสร้างสรรค์และด้านจรรยาบรรณ

การออกแบบแสง ผลที่ได้จากการออกแบบแสงในการสร้างผลงานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์พบว่า มีคุณสมบัติในด้านความหลากหลาย ซึ่งผู้วิจัยได้ออกแบบแสงที่มีความหลากหลายตามอารมณ์ สถานการณ์ และบรรยากาศตามท้องเรื่อง ยกตัวอย่างเช่น การแสดงในองก์ที่ 1 ฉากที่ 1 เบิกโรงออกแขก ผู้วิจัยได้ออกแบบให้มีแสงไฟส่องไปที่บริเวณหน้าเวทีที่ด้านหน้ามาน เปรียบเสมือนการแสดงในอดีตกาล ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ การออกแบบแสงจะช่วยสร้างบรรยากาศ อารมณ์ และความรู้สึกที่น่าสะพรึงกลัว เมื่อมีการปรากฏตัวของผู้คุมวิญญาณ วิญญาณนักเดินชาย และวิญญาณนักเดินหญิง โดยการใช้สีของแสงจากแผ่นแสงที่มีปริมาณความเข้มของแสงแตกต่างกัน ยกตัวอย่างเช่น หากความเข้มของแสงมีปริมาณน้อยแสงบนเวทีจะมีมืด ดังนั้นแสงที่ปรากฏออกมาในสายตาผู้ชมจึงมีความมืดกว่าปกติ เป็นต้น

4.3.2 แนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างผลงานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์

ในการสร้างผลงานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ผู้วิจัยได้ค้นพบแนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรค์ผลงานที่ปรากฏอยู่ในองค์ประกอบการแสดงด้านต่าง ๆ ซึ่งผู้วิจัยจะได้อธิบายไว้ดังต่อไปนี้

1) จริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์

ผู้วิจัยได้คำนึงถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ซึ่งเป็นผลที่ได้จากงานวิจัยโครงการสนับสนุนยุทธศาสตร์ด้านการวิจัย คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ 2560 เรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ โดยนราพงษ์ จรัสศรี ที่กล่าวถึงปัจจัยที่

ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ทั้ง 10 ประการ อันเป็นประเด็นที่สำคัญที่สุดของงานวิจัยฉบับนี้ซึ่งปรากฏอยู่ในการออกแบบบทการแสดงในการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ โดยการแสดงแบ่งออกเป็น 2 องก์ ประกอบด้วยองก์ที่ 1 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ได้แก่ ฉากที่ 1 เบิกโรงออกแขก ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ และฉากที่ 3 นางงามจริยธรรม จบลงด้วยองก์ที่ 2 คำสาป ทั้งนี้ปัจจัยดังกล่าวเป็นส่วนสำคัญที่สุดในการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ครั้งนี้ โดยนอกจากจะเป็นประเด็นสำคัญของงานวิจัยแล้วผู้วิจัยยังได้นำมาใช้ออกแบบบทการแสดงตลอดทั้งเรื่องอีกด้วย

2) การแสดงที่สร้างสรรค์เพื่อกลุ่มของผู้ชมที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการวิจัยทางนาฏยศิลป์

ผู้วิจัยได้ออกแบบการแสดงที่ให้ความสำคัญกับกลุ่มของผู้ชมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยทางนาฏยศิลป์ ด้วยการนำเสนอประเด็นเรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ทั้งนี้ประเด็นเรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับวิชาการ อันจะเป็นประโยชน์แก่บุคคลในแวดวงวิชาการ ได้แก่ นักวิจัย นักวิชาการ นิสิต นักศึกษา คณาจารย์ รวมทั้งเยาวชนคนรุ่นใหม่ที่ควรได้รับการซึมซับเรื่องจริยธรรมในประเด็นต่าง ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิต เป็นต้น ซึ่งปรากฏอยู่ในการออกแบบบทการแสดงตลอดทั้งเรื่องดังที่ได้กล่าวไว้ในข้างต้น ซึ่งบทการแสดงในแต่ละองก์การแสดงล้วนมีเนื้อหาที่สอดแทรกใจความสำคัญของจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ โดยมีการอ้างอิงถึงปัญหาการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ที่เกิดขึ้นจริงในสังคม อันเป็นที่รับรู้โดยทั่วกันในกลุ่มของผู้ชมที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการวิจัยทางนาฏยศิลป์ดังที่ได้กล่าวไว้ในข้างต้น

3) การสะท้อนสภาพสังคมโดยใช้นาฏยศิลป์

ผู้วิจัยได้คำนึงถึงการสะท้อนสภาพสังคมโดยใช้นาฏยศิลป์ โดยการนำเสนอประเด็นปัญหาด้านจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ซึ่งเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อวงการศึกษาด้านนาฏยศิลป์ของประเทศไทย เพราะงานวิจัยเป็นดัชนีชี้วัดความก้าวหน้าทางวิชาการ แต่กลับมีการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์เกิดขึ้นในสังคม ทั้งนี้ผู้วิจัยได้นำนาฏยศิลป์มาเป็นเครื่องมือในการคลี่คลายความเข้าใจในประเด็นเรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ทำให้ความเป็นวิชาการสามารถเข้าใจได้ง่ายอย่างสร้างสรรค์ ซึ่งปรากฏอยู่ในการออกแบบบทการแสดงตลอดทั้งเรื่องที่สำคัญที่สุดคือการสะท้อนสภาพสังคมไทยในเรื่องประเด็นจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ที่มีได้มีแต่การลักลอบผลงานทางวิชาการตามที่เป็นการรับรู้ของสังคมโดยทั่วไป แต่ยังมีปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ทั้ง 10 ประการดังที่กล่าวมา ซึ่งมีเบื้องลึกเบื้องหลังที่สังคมโดยทั่วไปอาจมิได้รับรู้โดยทั่วกันอย่างลึกซึ้ง

4) ความคิดสร้างสรรค์ในงานนาฏศิลป์

ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ในประเด็นใหม่ โดยคำนึงถึงความคิดสร้างสรรค์ ทำให้เกิดผลงานนาฏศิลป์ในประเด็นใหม่ที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน ทั้งนี้ความคิดสร้างสรรค์ที่ปรากฏอย่างเด่นชัดในงานสร้างสรรค์ของผู้วิจัย คือ การนำประเด็นจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับความเป็นวิชาการมาสร้างสรรค์เป็นบทการแสดง ซึ่งนอกจากความคิดสร้างสรรค์ที่ปรากฏอย่างเด่นชัดในบทการแสดงแล้ว ยังพบว่ามีความคิดสร้างสรรค์สะท้อนออกมาผ่านองค์ประกอบในการแสดงทางด้านนาฏศิลป์อื่น ๆ ยกตัวอย่างเช่น ด้านการออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดงพบว่ามีความสัมพันธ์ในด้านความคิดสร้างสรรค์ กล่าวคือ การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดงในเชิงสัญลักษณ์ ที่แสดงให้เห็นถึงช่วงของการจัดงานสัมมนา ซึ่งมีบรรยากาศของความเป็นวิชาการ เช่น การใช้เก้าอี้ การจัดวางโต๊ะหมู่บูชา และโคมไฟของพิธีกร เป็นต้น

5) แนวคิดของนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่

ผู้วิจัยได้คำนึงถึงแนวคิดของนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ ดังปรากฏตัวอย่างในการออกแบบลีลานาฏศิลป์ที่มีความหลากหลายของนาฏศิลป์ในสกุลต่าง ๆ อาทิ การเต้นเบิกโรงออกแขก การแสดงละคร การแสดงจำอวด การแสดงบัลเลต์ การแสดงโมเดิร์นบัลเลต์ การเต้นร่วมสมัย และการเต้นแบบสมัยนิยม รวมทั้งการเคลื่อนไหวลีลาและท่าทางในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้ยังปรากฏตัวอย่างอยู่ในการออกแบบบทการแสดงในฉากประกวดนางงามจริยธรรม ซึ่งผู้วิจัยได้นำนักแสดงที่รับบทเป็นนางงามจริยธรรมมาถ่ายทอดเรื่องราวประเด็นจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ทั้งนี้เรื่องของความงามในบทบาทของนางงามกับความเป็นวิชาการในเรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์นั้นมีความขัดแย้งกัน มิได้เป็นเรื่องราวเดียวกัน แต่เรื่องนางงามและความเป็นวิชาการถูกนำมาถ่ายทอดประเด็นจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ร่วมกัน ดังนั้นตัวอย่างของการออกแบบลีลานาฏศิลป์และการออกแบบบทการแสดงดังที่กล่าวไว้ในข้างต้นนั้น ล้วนเป็นการแสดงที่มีรูปแบบแตกต่างกัน แต่มาสร้างความขัดแย้งอยู่ในการแสดงเดียวกัน อันเป็นแนวคิดในด้านหนึ่งของนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่

6) ศิลปะการละครกับการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์

ผู้วิจัยได้คำนึงถึงความสำคัญของศิลปะการละครกับการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ โดยใช้การแสดงอารมณ์อย่างชัดเจนและตรงไปตรงมาแบบการละครผ่านบทบาทของนักแสดง เช่น การแสดงอารมณ์หวาดกลัวของผู้กระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ที่โดนศาลลงโทษ ซึ่งปรากฏอยู่ในการแสดงองค์ที่ 2 คำสาป การแสดงอารมณ์โกรธแค้นของบรรดาวิญญูณนักเดินชาย

วิญญานนักเต้นหญิง และผู้คุมวิญญาน ที่ปรากฏอยู่ตลอดทั้งการแสดงตั้งแต่ต้นจนจบ การแสดง อารมณ์ดีใจของนางงามที่ได้รับตำแหน่งนางงามจริยธรรม ที่ปรากฏอยู่ในการแสดงองค์ที่ 1 รวมทั้งการแสดงอารมณ์ของแต่ละบทบาท โดยใช้การเปล่งเสียงเพื่อแสดงออกถึงอารมณ์ทางการแสดง ในขณะที่เดียวกันก็ถ่ายทอดอารมณ์ออกมาด้วยลีลานาฏศิลป์และการเคลื่อนไหวร่างกาย เมื่อทั้ง 2 ทักษะนี้นำมาใช้ร่วมกัน ทำให้เกิดเป็นรูปแบบของนาฏศิลป์การแสดง (Dance theatre)

7) สัญลักษณ์ในงานนาฏศิลป์

ผู้วิจัยได้คำนึงถึงการใช้องค์ประกอบในงานนาฏศิลป์ ดังตัวอย่างที่ปรากฏอยู่ในการออกแบบ อุปกรณ์ประกอบการแสดง โดยใช้อุปกรณ์ประกอบการแสดงที่เป็นสัญลักษณ์ของการจัดงานสัมมนา เช่น โต๊ะหมู่บูชา เก้าอี้ และโพลีเทียม หรือการออกแบบพื้นที่แสดงโดยใช้สัญลักษณ์ที่แสดงถึงระดับที่แตกต่างกัน ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้เทคนิคแบบไฮดรอลิกส์ (Hydraulic) เพื่อลดระดับพื้นที่แสดงบนเวที ให้มีระดับลดหลั่นกัน เป็นสัญลักษณ์ของความเชื่อเรื่องโลกมนุษย์ สวรรค์ และนรก ดังที่ปรากฏ ภาพการแสดงตอนที่ผู้คุมวิญญานได้พิพากษาให้ผู้กระทำความผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ต้องชดใช้กรรมด้วยการตกนรก รวมทั้งการออกแบบลีลานาฏศิลป์ในเชิงสัญลักษณ์ที่แสดงให้เห็นถึงระดับของความอาวุโส กล่าวคือ ระดับสูงหมายถึงผู้อาวุโสมากกว่า และระดับที่ต่ำกว่าหมายถึงผู้อาวุโสน้อยกว่า ดังที่ปรากฏอยู่ในการแสดงองค์ที่ 1 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์

8) ทฤษฎีด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ และทัศนศิลป์

ผู้วิจัยได้คำนึงถึงทฤษฎีด้านนาฏศิลป์โดยออกแบบการแสดงที่มีได้คำนึงถึงความเป็นสมัยนิยม กล่าวคือ ผู้วิจัยมิได้สร้างสรรค์การแสดงขึ้นเพื่อความบันเทิงหรือผลประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ ซึ่งความเป็นสมัยนิยมนี้ไม่ได้แสดงถึงความยั่งยืนของศิลปะ เพราะในอนาคตอาจเสื่อมความนิยมลงไป ได้ แต่วัตถุประสงค์ของการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ในครั้งนี้เป็นการแสดงศิลปะเพื่อศิลปะ ที่ประเมินคุณค่าของผลงานในเรื่องความคิดสร้างสรรค์ โดยศิลปะจะมีความยืนยาวได้ด้วยความคิดสร้างสรรค์ นอกจากนี้ยังพบว่าการออกแบบลีลานาฏศิลป์มีรูปแบบที่หลากหลายและแตกต่างกัน มาจัดแสดงไว้ในคราวเดียวกัน เช่น การเต้นบัลเลต์ การเต้นโมเดิร์นบัลเลต์ การเต้นร่วมสมัย การเต้นเบิกโรงออกแขก และการเต้นแบบสมัยนิยม ซึ่งเป็นแนวคิดหนึ่งของนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่

ผู้วิจัยได้คำนึงถึงทฤษฎีด้านทัศนศิลป์ ดังปรากฏตัวอย่างในการออกแบบบทรูปการแสดงบางช่วงที่ใช้แนวคิดศิลปะแบบปะติดภาพ (Collage) ทางทัศนศิลป์ ซึ่งบทรูปการแสดงจะมีได้ร้อยเรียงภาพ การแสดงที่ต่อเนื่องกัน แต่บทรูปการแสดงจะอยู่ภายใต้ประเด็นจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ เหมือนกัน นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ออกแบบพื้นที่แสดงที่สื่อถึงจริยธรรม โดยการออกแบบพื้นที่แสดงที่มีมุมมองของระดับพื้นที่แสดงในระดับที่แตกต่างกันที่สื่อถึงโลกมนุษย์ สวรรค์ และนรก

ผู้วิจัยได้คำนึงถึงทฤษฎีด้านดุริยางคศิลป์ด้วยการออกแบบเสียงที่มีความหลากหลายของ ประเพณีแบบพหุวัฒนธรรม โดยการใช้ดนตรีแบบตะวันตกและตะวันออก

9) การสร้างสรรค์การแสดงที่เป็นศิลปะเพื่อศิลปะ

ผู้วิจัยได้คำนึงถึงการสร้างสรรค์การแสดงที่เป็นศิลปะเพื่อศิลปะ โดยมิได้สร้างสรรค์การแสดง ตามสมัยนิยม เพื่อความบันเทิงหรือผลประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ ทั้งนี้เพราะความพึงพอใจหรือความ คิดเห็นของผู้ชมการแสดงอาจแตกต่างกันออกไปตามรสนิยมและประสบการณ์ของผู้ชม ซึ่งไม่สามารถ เป็นเกณฑ์มาตรฐานในการประเมินคุณค่าของงานสร้างสรรค์ทางศิลปะได้ เพราะงานสร้างสรรค์ทาง ศิลปะหลายชิ้นก็ไม่สามารถทำให้ผู้ชมชื่นชอบได้ทั้งหมด เนื่องจากกลุ่มของผู้ชมอาจมีประสบการณ์ และรสนิยมต่างกัน นอกจากนี้ผู้วิจัยมิได้สร้างสรรค์ผลงานที่เป็นการขึ้นค่าความคิดแก่ผู้ชม แต่ให้ อิสรภาพในการแสดงความคิดแก่ผู้ชม โดยขึ้นอยู่กับความคิด ภูมิหลัง และประสบการณ์ของผู้ชมเอง ซึ่งพบว่าการสร้างสรรค์การแสดงที่เป็นศิลปะเพื่อศิลปะนั้นปรากฏอยู่ในบทบาทการแสดงตลอดทั้งเรื่อง ตั้งแต่ต้นจนจบ

4.4 สรุปบท

ในบทที่ 4 ผู้วิจัยได้กล่าวถึงกระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลและการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้อธิบายถึงขั้นตอนในการทดลองปฏิบัติ การสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ และการพัฒนาผลงานนาฏศิลป์รวมทั้งสิ้น 5 ครั้ง รวมทั้งการ วิเคราะห์และอภิปรายผลรูปแบบของการสร้างสรรค์ผลงานและแนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรค์ ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ ทั้งนี้ในลำดับต่อไปผู้วิจัยจะกล่าวถึงบทที่ 5 ซึ่งเป็นบทสรุปของงานวิจัย ฉบับนี้ ตลอดจนข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาค้นคว้าและการทำวิจัยต่อไปในอนาคต

บทที่ 5

บทสรุป

5.1 อารัมภบท

ในบทที่ 4 ผู้วิจัยได้กล่าวถึงการวิเคราะห์ข้อมูล การทดลองปฏิบัติการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ การวิเคราะห์แนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ การอภิปรายผล และบทสรุป ทั้งนี้ในบทที่ 5 ผู้วิจัยจะกล่าวถึงผลที่ได้จากการวิจัย รวมทั้งข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาค้นคว้า และการทำวิจัยต่อไปในอนาคต

5.2 ผลที่ได้จากการวิจัยเรื่อง การสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์

จากการศึกษาวิจัยตามระเบียบวิธีวิจัย ผู้วิจัยได้สรุปสาระสำคัญของงานวิจัยฉบับนี้ ซึ่งเป็นผลที่ได้จากการวิจัยเรื่อง การสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ได้แก่ รูปแบบของการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ โดยการวิเคราะห์ตามองค์ประกอบของการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ และแนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยจะได้ อธิบายรายละเอียดดังต่อไปนี้

5.2.1 รูปแบบของการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์

รูปแบบของการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ผู้วิจัยได้จำแนกออกเป็น 8 องค์ประกอบ ได้แก่ การออกแบบบทการแสดง การคัดเลือกนักแสดง การออกแบบลีลานาฏยศิลป์ การออกแบบเสียงที่ใช้ประกอบการแสดง การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบพื้นที่แสดง การออกแบบแสง และการออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง ตามหัวข้อต่อไปนี้

การออกแบบบทการแสดง

การแสดงแบ่งออกเป็น 2 องค์กร ประกอบด้วยองค์กรที่ 1 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ได้แก่ ฉากที่ 1 เบิกโรงออกแขก ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ และฉากที่ 3 นางงามจริยธรรม จบลงด้วยองค์กรที่ 2 คำสาป เนื่องจากผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญกับผลการวิจัยของงานวิจัยโครงการสนับสนุนยุทธศาสตร์ด้านการวิจัย คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ 2560 เรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ โดยนราพงษ์ จรัสศรี ที่กล่าวถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ทั้ง 10 ประการ ทั้งนี้ปัจจัยดังกล่าวเป็นส่วนสำคัญที่สุดในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ครั้งนี้ โดยนอกจากจะเป็นประเด็นสำคัญของงานวิจัยแล้ว ผู้วิจัยยังได้นำมาใช้ออกแบบบทการแสดงตลอดทั้งเรื่องอีกด้วย นอกจากนี้ยังพบว่าการออกแบบบทการแสดงครั้งนี้ มีคุณภาพตรงตามเกณฑ์มาตรฐานศิลปินในด้านความคิดสร้างสรรค์ ด้านจิตวิญญาณ ด้านผู้นำและผู้บุกเบิก

การคัดเลือกนักแสดง

ผู้วิจัยได้คัดเลือกนักแสดงที่มีความสามารถหลากหลายในทักษะด้านศิลปะการแสดง เช่น ทักษะการแสดงละคร ทักษะการเต้นแบบร่วมสมัย ทักษะการเต้นบัลเลต์ ทักษะการเต้นโมเดิร์นบัลเลต์ และทักษะการเต้นแบบสมัยนิยม เป็นต้น ซึ่งนักแสดงจะประกอบไปด้วย นักแสดงหญิงจำนวน 2 คนและนักแสดงชายจำนวน 9 คน นอกจากนี้ผู้วิจัยยังให้ความสำคัญกับคุณภาพของนักแสดงในด้านจรรยาบรรณ และด้านความหลากหลาย

การออกแบบลีลานาฏศิลป์

การออกแบบลีลานาฏศิลป์ในองค์ที่ 1 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ผู้วิจัยได้ออกแบบลีลานาฏศิลป์โดยเริ่มด้วยการเต้นระบำเบิกโรงออกแขก ต่อด้วยลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวัน เพื่อแสดงถึงช่วงของการจัดงานสัมมนา และการประกวดนางงามจริยธรรม ในองค์ที่ 2 คำสาป ใช้ลีลาการเต้นแจ๊ส การเต้นร่วมสมัย การเต้นบัลเลต์ การเต้นโมเดิร์นบัลเลต์ และการเต้นแบบสมัยนิยม เพื่อแสดงถึงตัวตนของศิลปินผู้ริเริ่มผลงานทางด้านนาฏศิลป์ทั้ง 4 ท่าน ได้แก่ ไมเคิล โฟคีน (Michel Fokine) มาเรียส เปติปา (Marius Petipa) บ็อบ ฟอสซี่ (Bob Fosse) และนราพงษ์ จรัสศรี ประกอบกับลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวัน

นอกจากนี้ยังพบว่าการออกแบบลีลานาฏศิลป์ครั้งนี้ มีคุณภาพตรงตามเกณฑ์มาตรฐานศิลปินในด้านความหลงใหล ด้านความคิดสร้างสรรค์ และด้านความหลากหลาย

การออกแบบเสียงที่ใช้ประกอบการแสดง

การแสดงในองค์ที่ 1 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ใช้การเลียนเสียงปรากฏการณ์ทางธรรมชาติคือเสียงฟ้าผ่า และเสียงปืนซึ่งเป็นเสียงที่สร้างขึ้นจากเครื่องอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic) รวมทั้งการบรรเลงสดด้วยวงดนตรีไทย ได้แก่ ทำนองเพลงออกแขกที่ปรากฏอยู่ในช่วงการแสดงเบิกโรงก่อนการเริ่มงานสัมมนา ทำนองเพลงนางฟ้าจำแลงของวงสุนทราภรณ์ ประกอบกับการบรรเลง

เสียงประกอบการแสดงตามสถานการณ์และบรรยากาศของท้องเรื่องตลอดทั้งการแสดง ต่อด้วยองค์ที่ 2 คำสาป ยังคงใช้การเลียนเสียงปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ รวมทั้งเพลงจากอุปรากร (Opera) และวงซิมโฟนีออร์เคสตรา (Symphony Orchestra)

นอกจากนี้ยังพบว่าการออกแบบเสียงที่ใช้ประกอบการแสดงครั้งนี้ มีคุณภาพตรงตามเกณฑ์มาตรฐานศิลปินในด้านความหลากหลาย และด้านความคิดสร้างสรรค์

การออกแบบเครื่องแต่งกาย

ผู้วิจัยได้ออกแบบเครื่องแต่งกายแบบพิธีการอย่างสากลนิยม เพื่อแสดงให้เห็นถึงความ เป็นวิชาการในงานสัมมนา การแต่งกายแบบล้อเลียนสังคม โดยการแต่งกายของนักแสดงที่รับบทเป็นสาวประเภทสองได้สวมใส่ชุดไทยและชุดราตรี ในบทบาทของนางงามจากการประกวดนางงามจริยธรรม การแต่งกายของนักเต้นหญิงผู้แสดงลีลานาฏยศิลป์ที่แสดงถึงศิลปินبوب ฟอสซี (Bob Fosse) ที่อ้างอิงมาจากการแสดงละครเพลงเรื่อง คาบารेट (Cabaret) โดยสวมใส่ชุดรัดรูปสีดำ หมวกสีดำ รองเท้าส้นสูงสีดำ ถูง่วงตาชายสีดำ แสดงให้เห็นถึงความสำคัญเรื่องสัดส่วนของสตรีเพศ และการแต่งกายของนักเต้นชายที่แสดงถึงศิลปินไมเคิล โฟคีน (Michel Fokine) มาเรียส เปติปา (Marius Petipa) และนราพงษ์ จรัสศรี จะแต่งกายแบบนีโอคลาสสิก (Neo – Classic) โดยสวมใส่ชุดข้อมที่เป็นเสื้อกล้ามสีขาวกับกางเกงขาสั้น และการแต่งกายแบบอินเดียในการแสดงเบิกโรงออกแขก ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาสร้างสรรค์ให้มีความทันสมัย โดยการลดทอนรูปแบบของการแต่งกายแบบดั้งเดิมลงไป

นอกจากนี้ยังพบว่าการออกแบบเครื่องแต่งกายที่ใช้ประกอบการแสดงครั้งนี้ มีคุณภาพตรงตามเกณฑ์มาตรฐานศิลปินในด้านความคิดสร้างสรรค์ และด้านความหลากหลาย

การออกแบบพื้นที่แสดง

การออกแบบพื้นที่แสดงผู้วิจัยได้ใช้พื้นที่แสดงที่เป็นโครงสร้างด้านหลังของโรงละครที่ไม่มีฉากบัง โดยเฉพาะการใช้ระเบียงด้านหลังของเวทีแสดงในชั้นที่ 2 เพื่อแสดงการปรากฏตัวของผู้คุม วิทยุญาณ วิทยุญาณนักเต้นชาย และวิทยุญาณนักเต้นหญิง การใช้พื้นที่ด้านหน้ามาน การใช้พื้นที่เวทีเพื่อจัดงานสัมมนา การใช้พื้นที่แสดงเพื่อจัดการประกวดนางงามจริยธรรม รวมทั้งการใช้พื้นที่แสดงด้วยเทคนิคแบบไฮดรอลิกส์ (Hydraulic) เพื่อลดระดับพื้นที่แสดงบนเวที ตลอดจนตำแหน่งของนักดนตรีที่จัดวางอยู่ทางด้านหลังของเวทีตลอดทั้งการแสดง

นอกจากนี้ยังพบว่าการออกแบบพื้นที่แสดงครั้งนี้ มีคุณภาพตรงตามเกณฑ์มาตรฐานศิลปินในด้านความคิดสร้างสรรค์ และด้านจรรยาบรรณ

การออกแบบแสง

ผู้วิจัยได้ออกแบบแสงตามอารมณ์ สถานการณ์ และบรรยากาศตามท้องเรื่อง องค์กรที่ 1 ฉากที่ 1 เบิกโรงออกแขก แสงไฟจะส่องไปที่บริเวณหน้าเวทีด้านหน้ามาน เปรียบเสมือนการแสดงในอดีตกาล ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ การออกแบบแสงจะช่วยสร้างบรรยากาศและความรู้สึกที่น่าสะพรึงกลัว เมื่อมีการปรากฏตัวของผู้คุมวิญญาณ วิญญาณนักเดินชาย และวิญญาณนักเดินหญิงโดยการใช้สีของแสงจากแผ่นแสงที่มีปริมาณความเข้มของแสงแตกต่างกัน ยกตัวอย่างเช่น หากความเข้มของแสงมีปริมาณน้อย แสงบนเวทีก็จะมีมืด ดังนั้นแสงที่ปรากฏออกมาในสายตาผู้ชมจึงมีความมืดกว่าปกติ เป็นต้น

นอกจากนี้ยังพบว่าการออกแบบแสงครั้งนี้ มีคุณภาพตรงตามเกณฑ์มาตรฐานศิลปินในด้านความหลากหลาย



การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง



ผู้วิจัยได้การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดงที่ใช้ประกอบฉากตามสถานการณ์และบรรยากาศตามท้องเรื่อง เช่น เก้าอี้ที่ปรากฏอยู่ในองค์กรที่ 1 ฉากสัมมนา แสดงให้เห็นถึงช่วงของการจัดงานสัมมนาที่มีความเป็นวิชาการ รถจักรยานยนต์ที่ปรากฏอยู่ในองค์กรที่ 1 ฉากสัมมนา ซึ่งผู้แสดงที่รับบทเป็นประธานการจัดงานสัมมนาต้องขับรถจักรยานยนต์เข้ามาภายในพื้นที่แสดง เพื่อสร้างบรรยากาศที่ตลกขบขัน รวมทั้งแสดงให้เห็นถึงสถานการณ์และบรรยากาศของความเร่งรีบ ต่อมาในองค์กรที่ 2 คำสาป นักแสดงที่รับบทเป็นวิญญาณนักเดินหญิงจะต้องเคลื่อนไหวร่างกายด้วยลีลานาฏศิลป์ โดยมีเก้าอี้เป็นอุปกรณ์ประกอบการแสดง ซึ่งเก้าอี้มาจากต้นแบบของศิลปินบ็อบ ฟอสซี (Bob Fosse) ที่ได้กำหนดให้มีเก้าอี้เป็นอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบในการแสดงอยู่แล้วแต่เดิม ทั้งนี้ผู้วิจัยจึงใช้เก้าอี้เป็นอุปกรณ์ประกอบการแสดงตามเดิม เพื่อรักษารูปแบบการแสดงแบบดั้งเดิมของศิลปินต้นแบบเอาไว้ โดยคำนึงถึงจริยธรรมของศิลปินในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์


นอกจากนี้ยังพบว่าการออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดงครั้งนี้ มีคุณภาพตรงตามเกณฑ์มาตรฐานศิลปินในด้านความคิดสร้างสรรค์ และด้านจรรยาบรรณ



ตารางที่ 5.1: การสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์
ที่มาของภาพและตาราง: ผู้วิจัย

องค์ที่ 1 ฉากที่ 1 เบิกโรงออกแขก	
ภาพประกอบการแสดง	คำอธิบายภาพ
	<p>นักแสดงชายและหญิงที่รับบทเป็น ผู้แสดงเบิกโรงออกแขก เต้นระบำอยู่ที่ จุดกึ่งกลางบริเวณหน้าม่านที่ด้านหน้าเวที</p>
	
	





องก์ที่ 1 ฉากที่ 1 เบิกโรงออกแขก	
ภาพประกอบการแสดง	คำอธิบายภาพ
 	<p>นักแสดงชายและหญิงที่รับบทเป็น ผู้แสดงเบิกโรงออกแขก เต้นระบำอยู่ที่ จุดกึ่งกลางบริเวณหน้าม่านที่ด้านหน้าเวที โดยนักแสดงหญิงอยู่ด้านหน้าของ นักแสดงชาย ในลักษณะแถวตอนลึก</p>
	<p>นักแสดงชายและหญิงที่รับบทเป็น ผู้แสดงเบิกโรงออกแขก เต้นระบำอยู่ที่ มุมซ้ายและมุมขวาทั้งสองด้านของเวที บริเวณหน้าม่านที่ด้านหน้าเวที</p>
	<p>นักแสดงชายและหญิงที่รับบทเป็นผู้แสดง เบิกโรงออกแขก เต้นระบำอยู่ที่มุมซ้าย และมุมขวาทั้งสองด้านของเวที บริเวณ หน้าม่านที่ด้านหน้าเวที</p>

องก์ที่ 1 ฉากที่ 1 เบิกโรงออกแขก	
ภาพประกอบการแสดง	คำอธิบายภาพ
 	<p>นักแสดงชายและหญิงที่รับบทเป็น ผู้แสดงเบิกโรงออกแขก เคลื่อนที่กลับมา เต็มระบ่าอยู่ที่จุดกึ่งกลางบริเวณหน้าม่าน ที่ด้านหน้าเวทีในตอนจบการแสดง หลังจากนั้นนักแสดงชายและหญิง ปฏิบัติท่าทางถอดเครื่องแต่งกายของตนเอง ออกที่ละ ชั้น ต่อหน้าผู้ชม ขณะทำการแสดง จากนั้นก็เดินกลับเข้าไป ที่ด้านหลังเวที</p>


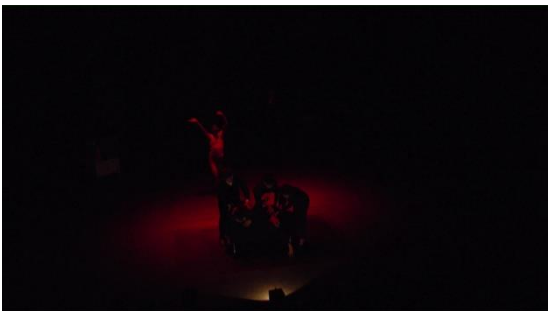
องก์ที่ 1 ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์	
ภาพประกอบการแสดง	คำอธิบายเพิ่มเติม
	<p>ม่านแดงถูกเปิดออกพร้อมกับเสียงปรากฏการณ์ฟ้าผ่า ภาพการแสดงที่ปรากฏคือมีนักแสดงหญิง 1 คนที่รับบทเป็นวิญญาณของนักเต้นหญิงนั่งอยู่บนเก้าอี้บริเวณจุดกึ่งกลางของเวทีและบนระเบียงชั้น 2 ของโรงละคร จะมีนักแสดงชาย 1 คนที่รับบทเป็นผู้คุมวิญญาณที่มีหน้าที่พิพากษาผู้กระทำความผิด ยืนเท้าสะเอวทั้ง 2 ข้างอยู่ตรงจุดกึ่งกลางของเวที นอกจากนี้ยังมีนักแสดงชายอีก 2 คนที่รับบทเป็นวิญญาณนักเต้นชาย กำลังยืนโบกมืออยู่บนระเบียงชั้น 2 ของโรงละคร จากนั้นเมื่อเสียงปรากฏการณ์ฟ้าผ่าจบลง</p>




องก์ที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์	
ภาพประกอบการแสดง	คำอธิบายเพิ่มเติม
	นักแสดงที่รับบทเป็นวิญญาณทั้งหมดที่กล่าวมาในข้างต้นจะเดินเคลื่อนที่ออกไปจากเวที
	นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงและพิธีกรชายยืนปฏิบัติท่าทางแต่งตัวอยู่ที่บริเวณโพเดียม ในขณะที่นักแสดงที่รับบทเป็นเจ้าหน้าที่ประจำงานสัมมนาอีก 3 คน ปฏิบัติท่าทางที่แสดงถึงอาการร้อนรนและวิ่งไปบริเวณโดยรอบเวที เพราะต้องตามหาประธานการจัดงานสัมมนา
	นักแสดงชายที่รับบทเป็นประธานได้ขับรถจักรยานยนต์เข้ามาที่บริเวณด้านหน้าเวที
	นักแสดงที่รับบทเป็นเจ้าหน้าที่ประจำงานสัมมนาทั้ง 2 คน เข้ามาบิบนวดนักแสดงที่รับบทเป็นประธาน เพื่อแสดงกิริยาของการประจบสอพลอ




องค์กรที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์	
ภาพประกอบการแสดง	คำอธิบายเพิ่มเติม
	<p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรชาย และพิธีกรหญิงกล่าวเปิดงานสัมมนา โดยเคลื่อนไหวร่างกายด้วยลีลานาฏศิลป์ไปรอบบริเวณโพเดียม</p>
 	<p>นักแสดงชายที่รับบทเป็นประธานยืนอยู่บนโซฟา เมื่อพิธีกรกล่าวเชิญประธาน จากนั้นจึงเดินไปที่โต๊ะหมู่บูชา แล้วจุดธูปเทียน</p>
	<p>นักแสดงชายที่รับบทเป็นประธานในพิธีกล่าวเปิดงานสัมมนา</p>




องก์ที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์	
ภาพประกอบการแสดง	คำอธิบายเพิ่มเติม
 	<p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรชายและพิธีกรหญิง กล่าวเชิญนักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในแวดวงวิชาการ ทั้ง 3 คน และนักแสดงที่รับบทเป็นประธานขึ้นมาร่วมเสวนาบนเวที</p>
	<p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิง เดินเคลื่อนที่มาที่จุดกึ่งกลางบนเวที และตั้งประเด็นคำถามแรก</p>
	<p>นักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในแวดวงวิชาการ เดินเคลื่อนที่มาที่จุดกึ่งกลางบนเวที และตอบคำถามแรก ในขณะที่นักแสดงคนอื่น ๆ เดินเข้ามาล้อมรอบในลักษณะการแปรแถว เป็นรูปครึ่งวงกลม</p>




องค์กรที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์	
ภาพประกอบการแสดง	คำอธิบายเพิ่มเติม
	<p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรชาย เดินเคลื่อนที่มาที่ด้านหน้าเวที และตั้งประเด็นคำถามที่สอง</p>
	<p>นักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ในแวดวงวิชาการ เดินเคลื่อนที่มาที่จุดกึ่งกลางบนเวที และตอบคำถามที่สอง ในขณะที่นักแสดงคนอื่น ๆ ค่อย ๆ หันหลังไปทีละคน แล้วเดินถอยหลังเข้ามาล้อมรอบในลักษณะการแปรแถว เป็นรูปครึ่งวงกลม เมื่อจบบทพูดที่ถูกกล่าวซ้ำไปซ้ำมาเป็นครั้งสุดท้ายที่ว่า “มันมีอะไรที่ซ่อนอยู่ มันมีอะไรที่ซ่อนเร้น มันมีเบื้องลึก มันมีเบื้องหลัง” นักแสดงทุกคนบนเวทีจะหยุดนิ่ง จากนั้นจะมีเสียงบทพูดของผู้คุมวิญญาณ เปล่งออกมา</p>
	<p>ในขณะที่นักแสดงทุกคนบนเวทีหยุดนิ่ง จากนั้นนักแสดงหญิงที่รับบทเป็นวิญญาณ นักเต้นหญิงก็เดินออกมา นั่งจ้องมองนักแสดงทุกคน ด้วยอารมณ์โกรธแค้น</p>

องค์ที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์	
ภาพประกอบการแสดง	คำอธิบายเพิ่มเติม
	<p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิง เดินเคลื่อนที่มาที่ด้านหน้า บริเวณจุดกึ่งกลางบนเวที และตั้งประเด็นคำถามที่สาม</p>
	<p>นักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ในแวดวงวิชาการ เดินเคลื่อนที่ไปบริเวณ โดยรอบเวที และตอบคำถามที่สาม ในขณะที่นักแสดงคนอื่น ๆ ค่อย ๆ ทำท่าทางเอามือหรือเท้ากดทับไปที่ร่างกายของกันและกัน โดยสลับกันปฏิบัติ ท่าทางอย่างช้าไปช้ามา เมื่อจบบทพูดที่ถูกกล่าวช้าไปช้ามา เป็นครั้งสุดท้ายที่ว่า “ความเหลื่อมล้ำ ความไม่เท่าเทียม ความไม่เสมอภาค” นักแสดงทุกคนบนเวทีจะหยุดนิ่ง จากนั้นจะมีเสียงบทพูดของผู้คุมวิญญาณ เปล่งออกมา</p>
	<p>ในขณะที่นักแสดงทุกคนบนเวทีหยุดนิ่ง จากนั้นนักแสดงชาย 1 คนที่รับบทเป็น วิญญาณนักเต้นชายก็เต้นระบำออกมา บริเวณจุดกึ่งกลางเวที แล้วยืนจ้องมองนักแสดงทุกคนด้วยอารมณ์โกรธแค้น</p>



องค์ที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์	
ภาพประกอบการแสดง	คำอธิบายเพิ่มเติม
	<p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงเดินเคลื่อนที่มาที่ด้านหน้าบริเวณจุดกึ่งกลางบนเวที และตั้งประเด็นคำถามที่สี่</p>
	<p>นักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในแวดวงวิชาการยืนอยู่ที่จุดกึ่งกลางของเวที และตอบคำถามที่สี่ ในขณะที่นักแสดงคนอื่นยืนกอดคอกันล้อมรอบเป็นวงกลม จากนั้นก็ทำท่าการบูมและเปล่งเสียงร้องเพลงบูมออกมาพร้อมกัน โดยปฏิบัติท่าทางอย่างซ้ำไปซ้ำมา เมื่อจบบทพูดที่ถูกกล่าวซ้ำไปซ้ำมาเป็นครั้งสุดท้ายที่ว่า “เล่นพรรค เล่นพวก” นักแสดงทุกคนบนเวทีจะหยุดนิ่ง จากนั้นจะมีเสียงบทพูดของผู้คุมวิญญาณเปล่งออกมา</p>
	<p>ในขณะที่นักแสดงทุกคนบนเวทีหยุดนิ่ง จากนั้นนักแสดงชาย 1 คนที่รับบทเป็นวิญญาณของนักเต้นชายก็เต้นระบำออกมาบริเวณจุดกึ่งกลางเวที แล้วเคลื่อนไหวร่างกายด้วยลีลานาฏศิลป์สอดแทรกไปตามพื้นที่แสดงที่นักแสดงคนอื่นๆ ยืนหยุดนิ่งอยู่ พร้อมกับจ้องมองนักแสดงทุกคนที่หยุดนิ่งด้วยอารมณ์โกรธแค้น</p>


องก์ที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์	
ภาพประกอบการแสดง	คำอธิบายเพิ่มเติม
	<p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรชายเดินเคลื่อนที่มาที่บริเวณด้านหน้าเวทีและตั้งประเด็นคำถามที่ห้า</p>
	<p>นักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในแวดวงวิชาการ 1 คน และนักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงทำท่าทางจับมือกันกอดกัน และการร่วมรักทางเพศ พร้อมกับตอบคำถามที่ห้า ในขณะที่นักแสดงคนอื่นยืนนิ่งเป็นแถวหน้ากระดาน จากนั้นนักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในแวดวงวิชาการ 1 คน และนักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงที่กล่าวไว้ในข้างต้นเดินจับมือกันก้าวเดินขึ้นไปบนหลังนักแสดงคนอื่น ๆ พร้อมกับกล่าวบทพูดที่ว่า “ผลประโยชน์” ในขณะที่นักแสดงคนอื่น ๆ เมื่อตนเองโดนเหยียบหลังก็จะกล่าวบทพูดที่ว่า “ประจบสอพลอ” โดยปฏิบัติท่าทางอย่างซ้ำไปซ้ำมา เมื่อจับบทพูดที่ถูกกล่าวซ้ำไปซ้ำมาเป็นครั้งสุดท้ายที่ว่า “ผลประโยชน์” และ “ประจบสอพลอ” นักแสดงทุกคนบนเวทีจะหยุดนิ่ง จากนั้นจะมีเสียงบทพูดของผู้คุมวิญญาณเปล่งออกมา</p>
	


องค์กรที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์	
ภาพประกอบการแสดง	คำอธิบายเพิ่มเติม
	<p>ในขณะที่นักแสดงทุกคนบนเวทีหยุดนิ่ง จากนั้นนักแสดงชาย 1 คน และนักแสดงหญิง 1 คนที่รับบทเป็นวิญญาณของนักเดินชายและนักเดินหญิง ก็เดินจับมือกันมา จากนั้นนักแสดงหญิงก็ขึ้นมาเดินบนเก้าอี้ จบลงด้วยนักแสดงชายลากนักแสดงหญิงออกไปที่ด้านหลังเวที พร้อมกับจ้องมองนักแสดงทุกคนที่หยุดนิ่งด้วยอารมณ์โกรธแค้น</p>
	<p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรชายเดินเคลื่อนที่มาที่บริเวณด้านหน้าเวที และตั้งประเด็นคำถามที่หก</p>
	<p>นักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิผู้ชายในแวดวงวิชาการ 3 คน และนักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงและพิธีกรชาย ร่วมกันตอบคำถามที่หก โดยกล่าวบทพูดที่ว่า “อำนาจ” พร้อมกับทำท่าทางที่แสดงถึงการประทุษร้ายนักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิผู้หญิงในแวดวงวิชาการ 1 คน ประกอบกับการเคลื่อนไหวล้อมรอบเอาไว้ ในลักษณะวงกลม ในขณะที่นักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิผู้หญิงในแวดวงวิชาการ 1 คน ทำท่าทางลนลาน และแสดงความรู้สึกหวาดกลัว พร้อมกับ</p>

องก์ที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์	
ภาพประกอบการแสดง	คำอธิบายเพิ่มเติม
	<p>กล่าวบทพูดที่ว่า “ ความกลัว ” โดยนักแสดงทั้งหมดปฏิบัติท่าทางต่าง ๆ อย่างซ้ำไปซ้ำมา เมื่อจบบทพูดที่ถูกกล่าวซ้ำไปซ้ำมาเป็นครั้งสุดท้ายที่ว่า “ อำนาจ ” นักแสดงทุกคนบนเวทีจะหยุดนิ่ง จากนั้นจะมีเสียงบทพูดของผู้คุมวิญญาณเปล่งออกมา</p>
	<p>ในขณะที่นักแสดงทุกคนบนเวทีหยุดนิ่ง จากนั้นนักแสดงชาย 2 คนที่รับบทเป็นวิญญาณของนักเต้นชาย ก็เต้นระบำออกมาที่ด้านหน้าเวที แล้วเคลื่อนที่ไปโดยรอบพื้นที่แสดงที่นักแสดงคนอื่น ๆ กำลังหยุดนิ่งอยู่ พร้อมกับจ้องมองนักแสดงทุกคนที่หยุดนิ่งด้วยอารมณ์โกรธแค้น</p>
	<p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงเดินเคลื่อนที่ออกมาบริเวณด้านหน้าเวที และตั้งประเด็นคำถามที่เจ็ด</p>




องก์ที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์	
ภาพประกอบการแสดง	คำอธิบายเพิ่มเติม
	<p>นักแสดงทุกคนวิ่งออกมาบริเวณด้านหน้าเวที แล้วแปรแถวหน้ากระดาน จากนั้นนักแสดงที่รับบทเป็นประธานจะสั่งระเบียบแถวให้ทุกคนหันไปตามทิศทางที่กำหนด แต่นักแสดง 1 คนปฏิบัติผิดคำสั่งหันหน้าไปในทิศทางตรงกันข้ามกับผู้อื่น จบลงด้วยนักแสดงทุกคนนั่งลงในลักษณะแถวหน้ากระดานแล้วหยุดนิ่ง จากนั้นจะมีเสียงบทพูดของผู้คุมวิญญาณเปล่งออกมา</p>
	<p>ในขณะที่นักแสดงทุกคนบนเวทีหยุดนิ่ง จากนั้นนักแสดงหญิง 1 คนที่รับบทเป็นวิญญาณของนักเต้นหญิงก็เดินออกมายืนบนโซฟาพร้อมกับการเคลื่อนไหวลีลา นาฏยศิลป์ แล้วเคลื่อนที่ไปโดยรอบพื้นที่แสดงที่นักแสดงคนอื่น ๆ กำลังหยุดนิ่งอยู่ พร้อมกับจ้องมองนักแสดงทุกคนที่หยุดนิ่งและการแสดงอารมณ์โกรธแค้น</p>
	<p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิงเดินเคลื่อนที่มาที่บริเวณด้านหน้าเวทีและตั้งประเด็นคำถามที่แปด</p>


องค์ที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์	
ภาพประกอบการแสดง	คำอธิบายเพิ่มเติม
	<p>นักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในแวดวงวิชาการ ยืนอยู่ที่จุดกึ่งกลางของเวที จากนั้นก็เคลื่อนที่ไปโดยรอบพื้นที่แสดง และตอบคำถามที่แปด ในขณะที่นักแสดงคนอื่นทำท่าทางเคลื่อนไหวด้วยลีลานาฏยศิลป์ ในลักษณะที่เป็นการคัดลอกท่าทางกัน ต่อมาเป็นทอด ๆ โดยปฏิบัติท่าทางอย่างซ้ำไปซ้ำมา เมื่อจบบทพูดที่ถูกกล่าวซ้ำไปซ้ำมาเป็นครั้งสุดท้ายที่ว่า “มันก็เหมือนการถือคบไฟ ลอกกันเหมือนกัน เป๊ะ ๆ” นักแสดงทุกคนบนเวทีจะหยุดนิ่ง จากนั้นจะมีเสียงบทพูดของผู้คุมวิญญานเปล่งออกมา</p>
	<p>ในขณะที่นักแสดงทุกคนบนเวทีหยุดนิ่ง จากนั้นนักแสดงชาย 1 คนที่รับบทเป็นวิญญานของนักเดินชาย ก็เดินระบำออกมาบริเวณด้านหน้าเวที แล้วเคลื่อนที่ไปโดยรอบพื้นที่แสดงที่นักแสดงคนอื่น ๆ กำลังหยุดนิ่งอยู่ พร้อมกับจ้องมองนักแสดงทุกคนที่หยุดนิ่งด้วยอารมณ์โกรธแค้น</p>

องก์ที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์	
ภาพประกอบการแสดง	คำอธิบายเพิ่มเติม
	<p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรชายเดินเคลื่อนที่ออกมาบริเวณด้านหน้าเวทีและตั้งประเด็นคำถามที่แก้</p>
	<p>นักแสดงที่รับบทเป็นประธานยืนอยู่บนโซฟา พร้อมกับทำท่าทางปิดบังส่วนต่าง ๆ ของร่างกายตนเองและตอบคำถามที่แก้ โดยกล่าวบทพูดที่ว่า “ปิดบังซ่อนเร้น” ในขณะที่นักแสดงคนอื่น ๆ ทำท่าทางปิดบังส่วนต่าง ๆ ของร่างกายนักแสดงที่รับบทเป็นประธานพร้อมกับเคลื่อนที่ไปโดยรอบเป็นวงกลม ซึ่งนักแสดงทุกคนบนเวทีปฏิบัติท่าทางอย่างซ้ำไปซ้ำมา เมื่อจบบทพูดที่ถูกกล่าวซ้ำไปซ้ำมาเป็นครั้งสุดท้ายที่ว่า “ปิดบังซ่อนเร้น” นักแสดงทุกคนบนเวทีจะหยุดนิ่ง จากนั้นจะมีเสียงบทพูดของผู้คุมวิญญาณเปล่งออกมา</p>
	<p>ในขณะที่นักแสดงทุกคนบนเวทีหยุดนิ่ง จากนั้นนักแสดงชาย 1 คนที่รับบทเป็นวิญญาณของนักเต้นชาย ก็เต้นระบำออกมาบริเวณด้านหน้าเวที แล้วเคลื่อนที่ไปโดยรอบพื้นที่แสดงที่นักแสดงคนอื่น ๆ กำลังหยุดนิ่งอยู่ พร้อมกับจ้องมองนักแสดงทุกคนที่หยุดนิ่งด้วยอารมณ์โกรธแค้น</p>

องค์กรที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์	
ภาพประกอบการแสดง	คำอธิบายเพิ่มเติม
	<p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรชายเดินเคลื่อนที่ออกมาบริเวณด้านหน้าเวทีและตั้งประเด็นคำถามที่สืบ</p>
	<p>นักแสดงที่รับบทเป็นประธานนั่งอยู่บนโซฟา พร้อมกับตอบคำถามที่สืบโดยกล่าวบทพูดที่ว่า “เอาอกเอาใจ เลียแข้งเลียขา” ในขณะที่นักแสดงคนอื่น ๆ ทำท่าทางบิบนวดและกอดรัดนักแสดงที่รับบทเป็นประธานไว้ โดยนักแสดงทุกคนบนเวทีปฏิบัติท่าทางอย่างซ้ำไปซ้ำมา เมื่อจบบทพูดที่ถูกกล่าวซ้ำไปซ้ำมาเป็นครั้งสุดท้ายที่ว่า “เอาอกเอาใจ เลียแข้งเลียขา” นักแสดงทุกคนบนเวทีจะหยุดนิ่ง จากนั้นจะมีเสียงบทพูดของผู้คุมวิญญาณเปล่งออกมา</p>
	<p>ในขณะที่นักแสดงทุกคนบนเวทีหยุดนิ่ง จากนั้นนักแสดงชาย 1 คน และนักแสดงหญิง 1 คน ที่รับบทเป็นวิญญาณของนักเต้นชายและวิญญาณของนักเต้นหญิงก็เต้นระบำออกมาบริเวณด้านหน้าเวทีแล้วเคลื่อนที่ไปโดยรอบพื้นที่แสดงที่นักแสดงคนอื่น ๆ กำลังหยุดนิ่งอยู่ พร้อมกับจ้องมองนักแสดงทุกคนที่หยุดนิ่งด้วยอารมณ์โกรธแค้น</p>




องก์ที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์	
ภาพประกอบการแสดง	คำอธิบายเพิ่มเติม
	<p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิง เดินเคลื่อนที่ออกมาบริเวณด้านหน้าเวที และตั้งประเด็นคำถามที่ลึบเ็ด</p>
	<p>นักแสดงที่รับบทเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ในแวดวงวิชาการ 1 คน ทำท่าทางเหยียบย่ำทำลายผู้อื่นด้วยการเตะ การเหยียบ และการดึงศีรษะ ด้วยการปฏิบัติท่าทางที่ซ้ำไปซ้ำมา พร้อมกับตอบคำถามที่ลึบเ็ด โดยกล่าวบทพูดที่ว่า “ทำลาย” อย่างซ้ำไปซ้ำมา ในขณะที่นักแสดงคนอื่น ๆ เคลื่อนไหวร่างกายหลีกเลี่ยงหนีไปตามพื้นที่แสดง โดยรอบเวที เมื่อถูกเหยียบย่ำทำลาย ก็จะแสดงอารมณ์เจ็บปวด และเมื่อจบบทพูดที่ถูกกล่าวซ้ำไปซ้ำมา เป็นครั้งสุดท้ายที่ว่า “ทำลาย” นักแสดงทุกคนบนเวทีจะหยุดนิ่ง จากนั้นจะมีเสียงบทพูดของผู้คุมวิญญาณ เปล่งออกมา</p>



องค์กรที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์	
ภาพประกอบการแสดง	คำอธิบายเพิ่มเติม
	<p>ในขณะที่นักแสดงทุกคนบนเวทีหยุดนิ่ง จากนั้นนักแสดงชาย 2 คน และนักแสดงหญิง 1 คน ที่รับบทเป็นวิญญาณของนักเต้นชายและวิญญาณของนักเต้นหญิง ก็เดินออกมา นั่งบนเก้าอี้ พร้อมกับจ้องมองนักแสดงทุกคนที่หยุดนิ่งด้วยอารมณ์โกรธแค้น</p>
	<p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรหญิง เดินเคลื่อนที่ออกมาบริเวณด้านหน้าเวที และตั้งประเด็นคำถามที่ลึบสอง</p>
	<p>นักแสดงทุกคนทำท่าทางปิดหู ปิดตา ปิดจมูก และปิดปากของตนเองอย่างซ้ำไปซ้ำมา พร้อมกับเดินเคลื่อนไหวไปโดยรอบพื้นที่แสดง แล้วตอบคำถามที่ลึบสองด้วยบทพูดที่ว่า “ปิดหู ปิดตา ปิดจมูก ปิดปาก” จากนั้นทุกคนจะค่อย ๆ เดินกลับเข้าไปที่ด้านหลังเวที พร้อมกับเสียงบทพูดของผู้คุมวิญญาณที่เปล่งออกมา</p>




องค์ที่ 1	
ฉากที่ 2 สัมมนาจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์	
ภาพประกอบการแสดง	คำอธิบายเพิ่มเติม
	<p>นักแสดงชาย 1 คน ที่รับบทเป็นวิญญาณของนักเต้นชาย ออกมาเต้นระบำ โดยเคลื่อนไหวร่างกายด้วยลีลานาฏศิลป์ ไปโดยรอบพื้นที่แสดง พร้อมกับการแสดง อารมณ์โกรธแค้น</p>


องค์ที่ 1	
ฉากที่ 3 นางงามจริยธรรม	
ภาพประกอบการแสดง	คำอธิบายภาพ
	<p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรเดินออกมา ทำหน้าที่ผู้ดำเนินรายการบริเวณด้านหน้าเวที</p>
	<p>นักแสดงที่รับบทเป็นนางงามคนที่ 1 เดินออกมาปรากฏตัวอยู่หน้าเวที</p>

องก์ที่ 1	
ฉากที่ 3 นางงามจริยธรรม	
ภาพประกอบการแสดง	คำอธิบายภาพ
	<p>นักแสดงที่รับบทเป็นนางงามคนที่ 2 เดินออกมาปรากฏตัวอยู่หน้าเวที</p>
	<p>นักแสดงที่รับบทเป็นนางงามคนที่ 3 เดินออกมาปรากฏตัวอยู่หน้าเวที</p>
	<p>นักแสดงที่รับบทเป็นนางงามคนที่ 1 ตอบคำถามเรื่องจริยธรรมทางการวิจัย นาฏยศิลป์</p>

องค์ที่ 1 ฉากที่ 3 นางงามจริยธรรม	
ภาพประกอบการแสดง	คำอธิบายภาพ
	<p>นักแสดงที่รับบทเป็นนางงามคนที่ 2 ตอบคำถามเรื่องจริยธรรมทางการวิจัย นาฏยศิลป์</p>
	<p>นักแสดงที่รับบทเป็นนางงามคนที่ 3 ตอบคำถามเรื่องจริยธรรมทางการวิจัย นาฏยศิลป์</p>
	<p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรประกาศผล การประกวด ในขณะที่บนเวทีเกิดความ วุ่นวาย เพราะนักแสดงที่รับบทเป็น นางงาม ผู้เข้าประกวด ทั้ง 3 คน เกิดการทะเลาะเบาะแว้งกัน เพื่อแย่งชิงมงกุฎ</p>

องค์ที่ 1	
ฉากที่ 3 นางงามจริยธรรม	
ภาพประกอบการแสดง	คำอธิบายภาพ
	<p>นักแสดงชาย 2 คน และนักแสดงหญิง 1 คน ที่รับบทเป็นวิญญาณของนักเดินชาย และวิญญาณนักเดินหญิง เดินออกมาปรากฏตัวที่ด้านหน้าเวที พร้อมกับจ้องมองนักแสดงคนอื่น ๆ ด้วยความโกรธแค้น จากนั้นนักแสดงชาย 1 คนที่รับบทเป็นวิญญาณนักเดินชายก็ใช้ปืนกราดยิงจบลงด้วยนักแสดงคนอื่น ๆ ต่างวิ่งหนีกันอย่างสับสนอลหม่าน</p>
องค์ที่ 2	
คำสาป	
ภาพประกอบการแสดง	คำอธิบายภาพ
	<p>นักแสดงที่รับบทเป็นพิธีกรชาย พิธีกรหญิง ผู้ทรงคุณวุฒิในแวดวงวิชาการ และประธานคณานและเดินอย่างช้าออกมาปรากฏตัวที่ด้านหน้าเวที พร้อมกับเสียงกรีดร้องโหยหวน</p>

องก์ที่ 2	
คำสาป	
ภาพประกอบการแสดง	คำอธิบายภาพ
	<p>นักแสดงที่รับบทเป็นผู้คุมวิญญาณปรากฏตัวอยู่บนระเบียงชั้น 2 ของโรงละคร พร้อมกับพิพากษาความผิดของผู้กระทำความผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์</p>
	<p>นักแสดงที่รับบทเป็นวิญญาณนักเต้นชาย 2 คน และวิญญาณนักเต้นหญิง 1 คน ออกมาเคลื่อนไหวลีลานาฏยศิลป์ที่ด้านหน้าเวทีพร้อมกับแสดงอารมณ์โกรธแค้น ในขณะที่นักแสดงคนอื่น ๆ แสดงอารมณ์และท่าทางที่หวาดกลัว</p>
	<p>นักแสดงที่รับบทผู้คุมวิญญาณได้สาปแช่งผู้กระทำความผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ให้ตกนรกหมกไหม้</p>

องค์ที่ 2	
คำสาป	
ภาพประกอบการแสดง	คำอธิบายภาพ
	<p>นักแสดงที่รับบทเป็นผู้กระทำความผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ทุกคน ถูกสาปให้ลงนรก</p>

5.2.2 แนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์

ในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ผู้วิจัยได้ค้นพบแนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรค์ผลงาน ซึ่งผู้วิจัยจะได้อธิบายไว้ดังต่อไปนี้

1) จริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์

ผู้วิจัยได้คำนึงถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ซึ่งเป็นผลที่ได้จากงานวิจัยโครงการสนับสนุนยุทธศาสตร์ด้านการวิจัย คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ 2560 เรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ โดยนราพงษ์ จรัสศรี ที่กล่าวถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำความผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ทั้ง 10 ประการ อันเป็นประเด็นที่สำคัญที่สุดของงานวิจัยฉบับนี้

2) การแสดงที่สร้างสรรค์เพื่อกลุ่มของผู้ชมที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการวิจัยทางนาฏศิลป์

ผู้วิจัยได้ออกแบบการแสดงที่ให้ความสำคัญกับกลุ่มของผู้ชมที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการวิจัยทางนาฏศิลป์ ด้วยการนำเสนอประเด็นเรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ทั้งนี้ประเด็นเรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์เป็นเรื่องของวิชาการ อันจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในแวดวงวิชาการ ได้แก่ นักวิจัย นักวิชาการ นิสิต นักศึกษา และคณาจารย์ ซึ่งอาจรวมไปถึงเยาวชนคนรุ่นใหม่ที่ควรได้รับการซึมซับเรื่องจริยธรรมในประเด็นต่าง ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิต เป็นต้น

3) การสะท้อนสภาพสังคมโดยใช้นาฏยศิลป์

ผู้วิจัยได้คำนึงถึงการสะท้อนสภาพสังคมโดยการใช้นาฏยศิลป์ ในการนำเสนอประเด็นปัญหา ด้านจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ซึ่งเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อวงการศึกษาด้านนาฏยศิลป์ ของประเทศชาติ เพราะงานวิจัยเป็นดัชนีชี้วัดความก้าวหน้าทางวิชาการ แต่กลับมีการกระทำ ความผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์เกิดขึ้นในสังคม ทั้งนี้ผู้วิจัยได้นำนาฏยศิลป์มาเป็นเครื่องมือ ในการคลี่คลายความเข้าใจในประเด็นเรื่องจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ทำให้ความเป็นวิชาการ สามารถเข้าใจได้ง่ายอย่างสร้างสรรค์

4) ความคิดสร้างสรรค์ในงานนาฏยศิลป์

ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ในประเด็นใหม่ โดยคำนึงถึง ความคิดสร้างสรรค์ ทำให้เกิดผลงานนาฏยศิลป์ในประเด็นใหม่ที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน ทั้งนี้ความคิดสร้างสรรค์ที่ปรากฏอย่างเด่นชัดในงานสร้างสรรค์ของผู้วิจัย คือ การนำประเด็น จริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ซึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความเป็นวิชาการมาสร้างสรรค์เป็นบทการ แสดง

5) แนวคิดของนาฏยศิลป์หลังสมัยใหม่

ผู้วิจัยได้คำนึงถึงแนวคิดของนาฏยศิลป์หลังสมัยใหม่ ดังปรากฏตัวอย่างในการออกแบบ ลีลานาฏยศิลป์ที่มีความหลากหลายของนาฏยศิลป์ในสกุลต่าง ๆ อาทิ การเต้นเบิกโรงออกแขก การแสดงละคร การแสดงจำอวด การแสดงบัลเลต์ การแสดงโมเดิร์นบัลเลต์ การเต้นร่วมสมัย และการเต้นแบบสมัยนิยม รวมทั้งการเคลื่อนไหวลีลาและท่าทางในชีวิตประจำวัน ซึ่งการแสดง แต่ละรูปแบบที่กล่าวมา มีความแตกต่างกัน แต่มาสร้างความขัดแย้งอยู่ในการแสดงเดียวกัน อันเป็นแนวคิดในด้านหนึ่งของนาฏยศิลป์หลังสมัยใหม่

6) ศิลปะการละครกับการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์

ผู้วิจัยได้คำนึงถึงศิลปะการละครกับการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ โดยใช้การแสดงอารมณ์ อย่างชัดเจนและตรงไปตรงมาแบบการละคร ผ่านบทบาทของนักแสดง เช่น การแสดงอารมณ์ หวาดกลัว โกรธแค้น ผิดหวัง และดีใจ รวมทั้งการแสดงอารมณ์ของแต่ละบทบาท โดยการใช้การเปล่ง เสียงเพื่อแสดงออกถึงอารมณ์ทางการแสดง ในขณะเดียวกันก็ถ่ายทอดอารมณ์ออกมาด้วยลีลาการ เคลื่อนไหวร่างกายเมื่อทั้ง 2 ทักษะนี้นำมาใช้ร่วมกัน ทำให้เกิดเป็นรูปแบบของนาฏยศิลป์การแสดง (Dance Theatre)

7) สัญลักษณ์ในงานนาฏศิลป์

ผู้วิจัยได้คำนึงถึงการใช้อนุสัญญลักษณ์ในงานนาฏศิลป์ ดังตัวอย่างที่ปรากฏอยู่ในการออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง โดยใช้อุปกรณ์ประกอบการแสดงที่เป็นสัญลักษณ์ของการจัดงานสัมมนา เช่น โต๊ะหมู่บูชา เก้าอี้ และโพเดียม หรือการออกแบบพื้นที่แสดงโดยใช้อนุสัญญลักษณ์ที่แสดงถึงระดับที่แตกต่างกัน ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้เทคนิคแบบไฮดรอลิกส์ (Hydraulic) เพื่อลดระดับพื้นที่แสดงบนเวทีให้มีระดับลดหลั่นกัน เป็นสัญลักษณ์ของความเชื่อเรื่องโลกมนุษย์ สวรรค์ และนรก ดังที่ปรากฏภาพการแสดงตอนที่ผู้คุมวิญญาณได้สาปแช่งให้ผู้กระทำความผิดจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ ต้องชดใช้กรรมด้วยการตกนรก

8) ทฤษฎีด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ และทัศนศิลป์

ผู้วิจัยได้คำนึงถึงทฤษฎีด้านนาฏศิลป์โดยออกแบบการแสดงที่มีได้คำนึงถึงความเป็นสมัสนิยม กล่าวคือ ผู้วิจัยมิได้สร้างสรรค์การแสดงขึ้นเพื่อความบันเทิงหรือผลประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ ซึ่งความเป็นสมัสนิยมนี้ไม่ได้แสดงถึงความยั่งยืนของศิลปะ เพราะในอนาคตอาจเสื่อมความนิยมลงไปได้ แต่วัตถุประสงค์ของการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ในครั้งนี้เป็นการแสดงศิลปะเพื่อศิลปะ ที่ประเมินคุณค่าของผลงานในเรื่องความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งศิลปะจะมีความยืนยาวได้ด้วยความคิดสร้างสรรค์

ผู้วิจัยได้คำนึงถึงทฤษฎีด้านทัศนศิลป์ ดังปรากฏตัวอย่างในการออกแบบบทการแสดงบางช่วงที่ใช้แนวคิดศิลปะแบบปะติดภาพ (Collage) ทางทัศนศิลป์ ซึ่งบทการแสดงจะมีได้ร้อยเรียงภาพการแสดงที่ต่อเนื่องกัน แต่บทการแสดงจะอยู่ภายใต้ประเด็นจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์เหมือนกัน

ผู้วิจัยได้คำนึงถึงทฤษฎีด้านดุริยางคศิลป์ด้วยการออกแบบเสียงให้มีความหลากหลายของประเพณีแบบพหุวัฒนธรรม โดยการใช้ดนตรีแบบตะวันตกและตะวันออก

9) การสร้างสรรค์การแสดงที่เป็นศิลปะเพื่อศิลปะ

ผู้วิจัยได้คำนึงถึงการสร้างสรรค์การแสดงที่เป็นศิลปะเพื่อศิลปะ โดยมีได้สร้างสรรค์การแสดงตามสมัสนิยมเพื่อความบันเทิงหรือผลประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ ทั้งนี้เพราะความพึงพอใจหรือความคิดเห็นของผู้ชมการแสดง อาจแตกต่างกันออกไปตามรสนิยมและประสบการณ์ของผู้ชม ซึ่งไม่สามารถเป็นเกณฑ์มาตรฐานในการประเมินคุณค่าของงานสร้างสรรค์ทางศิลปะได้ ซึ่งในงานสร้างสรรค์ทางศิลปะหลายชิ้นก็ไม่สามารถทำให้ผู้ชมชื่นชอบได้ทั้งหมด เพราะกลุ่มของผู้ชมอาจมีประสบการณ์และรสนิยมต่างกัน นอกจากนี้ผู้วิจัยมิได้สร้างสรรค์ผลงานที่เป็นการขึ้นนำความคิดแก่

ผู้ชม แต่ให้อิสระภาพในการแสดงความคิดแก่ผู้ชม ตามความคิด ภูมิหลัง และประสบการณ์ของผู้ชม
เอง

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากการสร้างสรรคงานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ครั้งนี้
ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเพื่อเป็นประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าทางวิชาการ และการสร้างสรรค
ผลงานนาฏศิลป์ต่อไปในอนาคต ดังต่อไปนี้

5.3.1 การสร้างสรรคผลงานนาฏศิลป์ในศตวรรษที่ 21 ศิลปินผู้สร้างสรรคผลงาน
ต้องพิจารณาว่ามีวัตถุประสงค์ในการสร้างสรรคผลงานศิลปะเพื่อศิลปะ หรือเป็นการสร้างสรรค
ผลงานตามสมัยนิยม ทั้งนี้เพราะการประเมินความพึงพอใจหรือความคิดเห็นของผู้ชมการแสดง ไม่
สามารถนำมาเป็นเกณฑ์มาตรฐานในการประเมินคุณค่าของงานสร้างสรรคทางศิลปะได้ ซึ่งในงาน
สร้างสรรคทางศิลปะหลายชิ้น ก็ไม่สามารถทำให้ผู้ชมชื่นชอบได้ทั้งหมด เพราะกลุ่มของผู้ชมอาจมี
ประสบการณ์และรสนิยมต่างกัน

5.3.2 การสร้างสรรคผลงานนาฏศิลป์สำหรับผู้ชมในศตวรรษที่ 21 นั้น ในด้านการสื่อสาร
ผ่านงานศิลปะที่ถูกสร้างสรรคขึ้นเพื่อศิลปะ จะมีได้ค่านึงถึงการสื่อสารเพื่อให้ผู้ชมสามารถเข้าใจได้
ทั้งหมด ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของผู้ชม ยกตัวอย่างเช่น สำหรับกลุ่มผู้ชมที่อาจจะมี
ประสบการณ์น้อยในการรับชมการแสดง จะไม่ต้องการการสื่อสารที่มีความชัดเจนหรือตรงไปตรงมา
มากจนเกินไปจึงส่งผลให้ผลงานนั้นขาดความเป็นศิลปะโดยแท้ไป

5.3.3 ศิลปินผู้สร้างสรรคผลงานไม่ควรนำเสนอการแสดงหรือการออกแบบองค์ประกอบ
การแสดงทั้ง 8 ประการที่เป็นการชี้นำผู้ชมมากเกินไป แต่ควรให้อิสระภาพแก่ผู้ชมในการแสดง
ความคิดเห็นจากการแสดงนั้น

บรรณานุกรม

- ชนิดา จันทร์งาม. อาจารย์ประจำสาขาวิชานาฏศิลป์และการแสดง
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี. สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2561.
- ชวิตรา ตันติมาลา. อาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม. สัมภาษณ์, 19 มิถุนายน 2561.
- ณัฐพัทธ์พัฒน ผลิตพิกุล. อาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์. สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2561.
- ณัฐพล ปัญญาโสภณ. การแสดง. ปทุมธานี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยกรุงเทพ, 2550.
- ดวงพร มีทรัพย์. นิสิตระดับดุขฎีบัณฑิต คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2561.
- เทิดชาย ช่วยบำรุง. คณบดีคณะกรรมการจัดการการท่องเที่ยว สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
สัมภาษณ์, 19 มิถุนายน 2561.
- ธนกร สรรยวราภิกู. อาจารย์ประจำสาขาวิชานาฏศิลป์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา. สัมภาษณ์, 3 มิถุนายน 2561.
4 พฤศจิกายน 2561.
- ธรากร จันทนะसार. นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากแนวคิดไตรลักษณ์ในพระพุทธศาสนา.
วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต คณะศิลปกรรมศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2557.
- ธรากร จันทนะसार. อาจารย์ประจำสาขาวิชานาฏศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. สัมภาษณ์, 3 มิถุนายน 2561. 19 มิถุนายน 2561.
3 ตุลาคม 2561. 28 ตุลาคม 2561. 4 พฤศจิกายน 2561.
- ธิติมา อ่องทอง. อาจารย์ประจำวิทยาลัยนาฏศิลป์ อ่างทอง. สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2561.
- นราพงษ์ จรัสศรี. ประวัตินาฏศิลป์ตะวันตก. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2548.
- นราพงษ์ จรัสศรี. จริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์. งานวิจัยโครงการสนับสนุนยุทธศาสตร์
ด้านการวิจัย คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2560.
- นราพงษ์ จรัสศรี. ศาสตราจารย์วิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. สัมภาษณ์, 3 มิถุนายน 2561.
3 ตุลาคม 2561. 4 พฤศจิกายน 2561.
- ภัคพร พิมสาร. อาจารย์ประจำสาขาวิชาศิลปะการละคร คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา. สัมภาษณ์, 4 พฤศจิกายน 2561.
- มานิตย์ จุมปา. เขียนผลงานทางวิชาการอย่างไร ไม่ละเมิดลิขสิทธิ์ และไม่ลักลอกผลงาน. กรุงเทพฯ:
สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2556.
- วิชชุดา วุฑูชาติย์. ข้าราชการบำนาญ และกองบรรณาธิการวารสารคณะศิลปกรรมศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2561.

- วิชัย โชควิวัฒน์ และทีพิชา โปษยานนท์. รายงานเบลมอนต์ (The Belmont Report). กรุงเทพฯ: องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึกในพระบรมราชูปถัมภ์, 2551.
- วิทวัส กรมณีโรจน์. นิสิตระดับดุขฎิบัณติต คณะศิลปกรรมศาสตร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2561.
- สทาศัย พงศ์หิรัญ. ทรสาแบหลา: นาฎยศิลป์สร้างสรรคจากวรรณคดีไทย เรื่อง อีเหนา. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปกรรมศาสตรดุขฎิบัณติต คณะศิลปกรรมศาสตร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2557.
- สิริธร ศรีชลาคม. อาจารย์ประจำภาควิชานาฎยศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. สัมภาษณ์, 4 พฤศจิกายน 2561.
- สุนันทา เกตุเหล็ก. อาจารย์ประจำสาขาวิชานาฎยศิลป์และการแสดง คณะมนุษยศาสตรและสังคมศาสตร มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี. สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2561.
- สุจิตการการแสดงนาฎยศิลป์สร้างสรรคเพื่อจรรยาบรรณในสถาบันการศึกษา ภาควิชานาฎยศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ไม่ปรากฏสถานที่พิมพ์: ไม่ปรากฏสำนักพิมพ์, 2556.
- สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ. จรรยาวิชาชีพอิจัยและแนวทางปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2554.
- อภิโชติ เกตุแก้ว. นิสิตระดับดุขฎิบัณติต คณะศิลปกรรมศาสตร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2561.



ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY






ภาคผนวก ก

โปสเตอร์ประชาสัมพันธ์การแสดงผลงานคุณนิพนธ์ทางด้านนาฏศิลป์
เรื่อง การสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์



จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY












การนำเสนอผลงานดุษฎีนิพนธ์ทางด้านนาฏศิลป์
 โดยนิสิตหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ (รุ่น 9)
 คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2561

THE PERFORMANCE OF DANCE CREATION
 DOCTOR OF FINE AND APPLIED ARTS PROGRAM IN DANCE (DFA 9)
 FACULTY OF FINE AND APPLIED ARTS CHULALONGKORN UNIVERSITY
 ACADEMIC YEAR 2018

DANCE FESTIVAL

DFA #9
 จัดแสดงในวันจันทร์ที่ 7 มกราคม พ.ศ. 2562
 ลงทะเบียนเวลา 13.30 น.
 การแสดงเริ่ม 14.00 - 18.00 น.
 ณ โรงละคร BLACK BOX THEATRE คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ (วิทยาเขตรังสิต)
 (ฟรีค่าเข้าชม ติดต่อสำรองที่นั่งได้ที่ คุณจา 092 595 6651)

पोस्เตอร์ประชาสัมพันธ์การแสดงผลงานดุษฎีนิพนธ์ทางด้านนาฏศิลป์
 เรื่อง การสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์



ภาคผนวก ข

การฝึกซ้อมการแสดงผลงานดุซงึนินพนธ์ทางด้านนาฏยศิลป์
เรื่อง การสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์



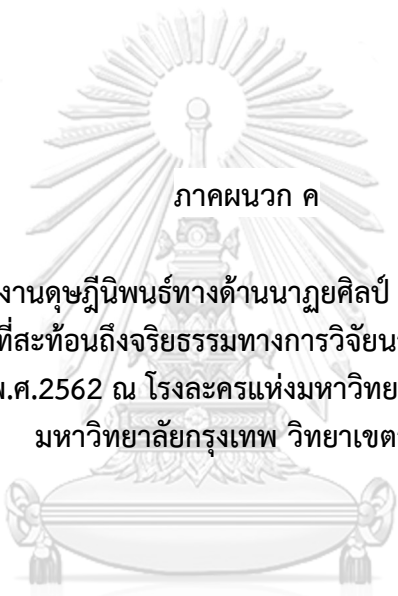
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY



การฝึกซ้อมการแสดงผลงานดุซมิเนียน์ทางด้านนาฏศิลป์
เรื่อง การสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์
ณ บ้านพักของศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี (อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์)
จังหวัดพระนครศรีอยุธยา



การฝึกซ้อมการแสดงผลงานดุซงึนนิพนธ์ทางด้านนาฏศิลป์
เรื่อง การสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์
ณ คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ วิทยาเขตรังสิต



ภาคผนวก ค

บรรยากาศในการแสดงผลงานคุณูปกตนิพนธ์ทางด้านนาฏศิลป์ เรื่อง การสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์
ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์
เมื่อวันที่ 7 มกราคม พ.ศ.2562 ณ โรงละครแห่งมหาวิทยาลัยกรุงเทพ คณะนิเทศศาสตร์
มหาวิทยาลัยกรุงเทพ วิทยาเขตรังสิต

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY



คณะครูและนักเรียนจากโรงเรียนชุมชนวัดบางชัน และโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยนนทบุรี
เข้าร่วมชมการแสดง



จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ผู้วิจัยถ่ายภาพร่วมกับศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี (อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์)
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นางสาวลักขณา แสงแดง
วัน เดือน ปี เกิด	26 กุมภาพันธ์ 2534
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
วุฒิการศึกษา	สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยม อันดับ 1) และปริญญามหาบัณฑิต จากภาควิชานาฏศิลป์ คณะศิลปกรรม ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และสำเร็จการศึกษาในระดับดุขฎีบัณฑิต หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรดุขฎีบัณฑิต (ศป.ด.) คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ที่อยู่ปัจจุบัน	42/2 ซอยแจ้งวัฒนะ 14 แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กทม. 10210
ผลงานตีพิมพ์	เผยแพร่บทความวิจัยจากวิทยานิพนธ์ลงในวารสารสถาบันวัฒนธรรมและ ศิลปะ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งเป็นวารสารวิชาการที่อยู่ใน ฐานข้อมูลระดับชาติ (TCI) กลุ่มที่ 1
รางวัลที่ได้รับ	-